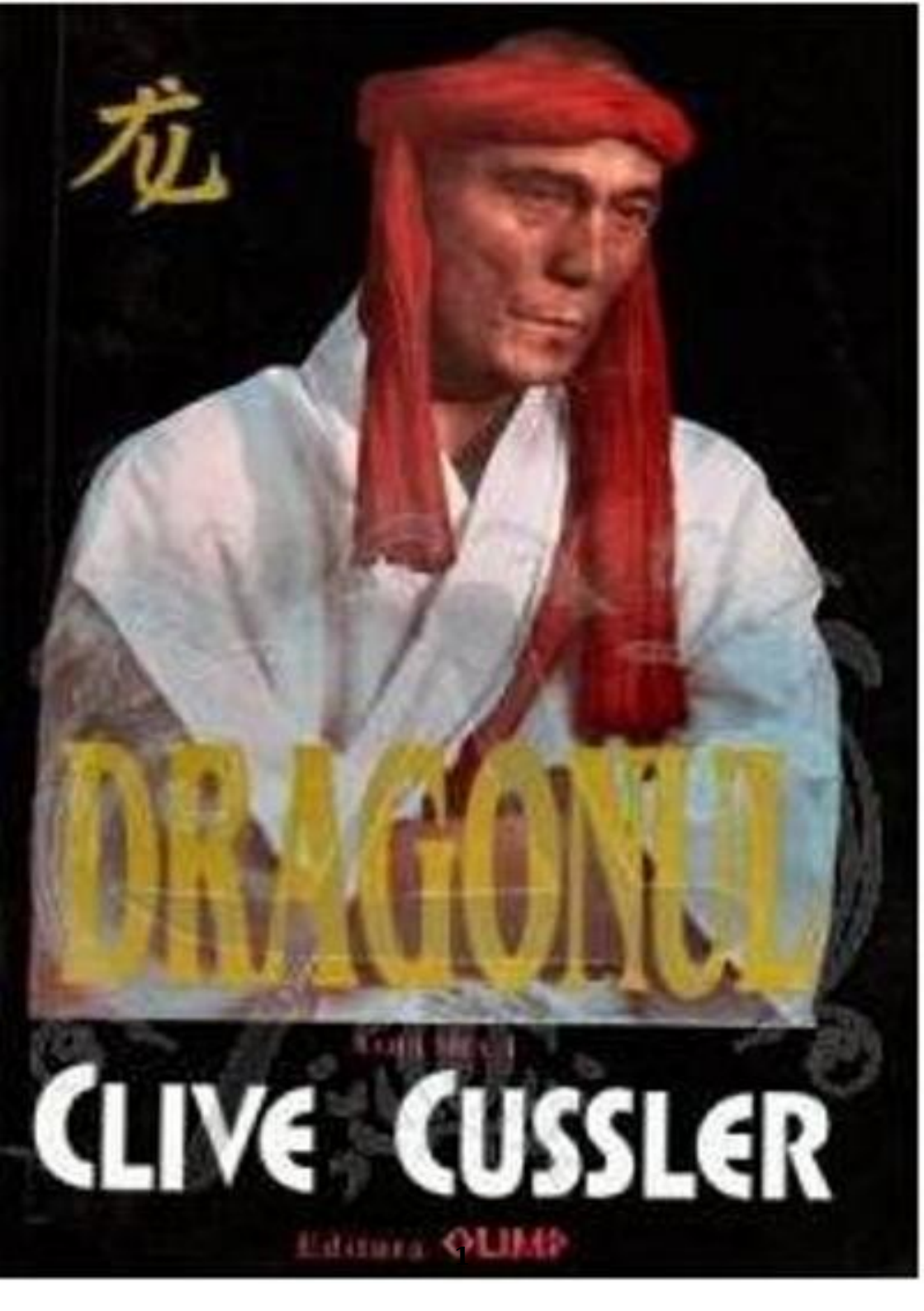
DRAGÓN
CLIVE CUSSLER
Editora QUMP

CLIVE CUSSLER

DRAGONUL

Vol. 1

V.3.0

(Serie: Dirk Pitt)

www.virtual-project.eu

ISBN:
973-918-004-3

Traducător: VICTOR OLARU

Titlu original:
Dragon

Editura Olimp
1994

Tuturor bărbaţilor şi femeilor din serviciile secrete ale naţiunii noastre, al căror devotament şi loialitate sunt rareori recunoscute.

Pentru eforturile care au salvat cetăţenii americani de la mai multe tragedii decât ne putem imagina.

DEMONII DENNINGS

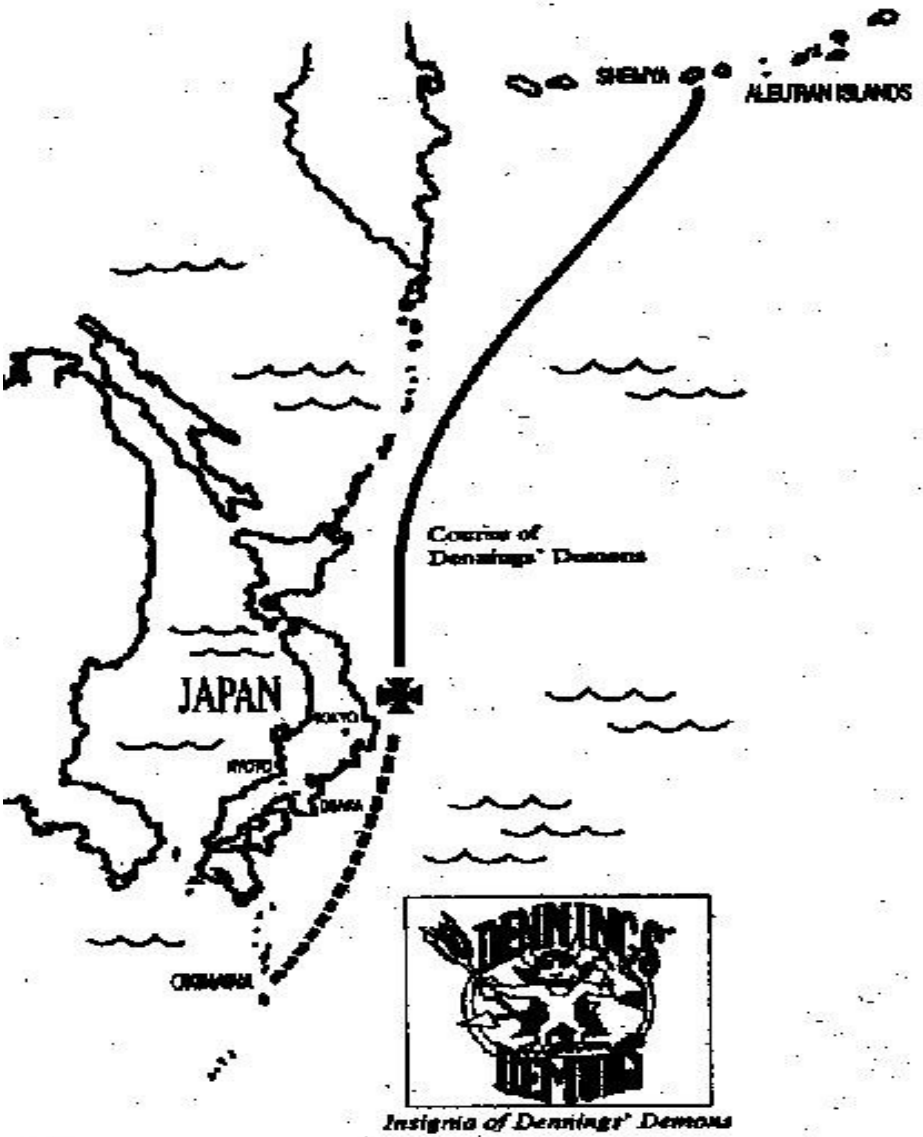

Insignia of Dennings' Demons

6 august 1945
Insula Sheinya, Alaska

Demonul ţinea în mâna stângă o bombă, în dreapta o furcă şi rânjea diabolic. Ar fi putut avea un aer ameninţător dacă n-ar fi avut sprâncenele exagerat conturate şi ochii în formă de semilună. Acestea îi dădeau o înfăţişare de spiriduş somnoros, diferită de expresia cunoscută a împăratului iadului, la care te-ai fi putut aştepta. Cu toate acestea, purta obişnuitul costum roşu, coarnele regulamentar încolţite şi coada lungă în formă de furculiţă.

În mod straniu, unghiile degetelor de la picioare, întoarse ca nişte gheare, strângeau un lingou de aur cu marca *24 carate.*

Pe fuselajul bombardierului B-29 inscripţia *Demonii lui Dennings* apărea circular cu litere negre. Aeronava, numită astfel după comandantul şi echipajul ei, stătea ca o stafie părăsită sub valul de ploaie adus dinspre sud, în insulele Aleutine, de vântul venit din Marea Bering. O baterie portabilă lumina spaţiul din spatele avionului, aruncând umbrele tremurânde ale echipajului de la sol pe trupul de aluminiu scânteietor al aparatului. Acestor scene obsedante li se alăturau luminile fulgerelor spintecând bezna aeroportului cu o frecvenţă obositoare.

Maiorul Charles Dennings stătea sprijinit de una din roţile sistemului de aterizare, cu mâinile îndesate adânc în buzunarele scurtei de piele pentru zbor şi urmărea activitatea din jurul aeronavei. Întreaga zonă era patrulată de santinele şi de agenţi înarmaţi ai poliţiei militare. O echipă restrânsă de filmare înregistra evenimentul. Observă, vizibil tulburat, cum bomba enormă era înşurubată cu precauţie în nişa modificată a bombardierului B-29. Era prea voluminoasă pentru spaţiul destinat bombelor şi trebuia să fie potrivită cu grijă.

În ultimii doi ani de când era unul dintre cei mai buni piloţi de bombardiere din Europa, cu peste patruzeci de misiuni duse la bun sfârşit, nu mai văzuse niciodată un asemenea monstru. O compara cu o minge uriaşă de fotbal, superumflată, cu aripioare lipsite de sens la unul din capete. Husa balistică rotundă era vopsită în gri-deschis, iar clamele din mijloc semănau cu un fermoar uriaş.

Dennings se simţi ameninţat de obiectul pe care urma să-l

transporte aproape trei mii de mile.

Oamenii de ştiinţă de la Los Alamos, care asamblaseră bomba, îi instruiseră pe Dennings şi pe coechipierii lui în după-amiaza precedentă pe aerodrom. Echipajului îi fusese prezentat un film cu explozia test, efectuată în Trinity şi oamenii rămăseseră înmărmuriţi la vederea înspăimântătoarei forţe a unei singure arme capabile să nimicească un întreg oraş.

Mai stătu acolo încă o jumătate de oră până când uşile compartimentului bombei fură închise. Bomba atomică era pregătită şi în siguranţă, avionul era alimentat şi gata de decolare.

Dennings îşi iubea aeronava. În aer, el şi aparatul acesta mare deveneau o singură fiinţă. El era creierul, avionul era trupul, o unitate pe care n-o putuse descrie niciodată. La sol era altă poveste. În bătaia luminilor strălucitoare şi a ploii care se transformase în lapoviţă, vedea frumosul bombardier argintiu ca pe propria-i criptă.

Se scuturã de gândul morbid şi porni grăbit prin zloată spre o baracă din apropiere pentru un ultim instructaj cu echipajul. Intră şi se aşeză lângă căpitanul Irv Stanton, un bărbat vesel cu o faţă rotundă şi cu o mustaţă mare ca de morsă.

De cealaltă parte a lui Stanton, cu picioarele întinse în faţă, stătea căpitanul Mort Stromp, copilotul lui Dennings, un sudist mulţumit de sine, care se mişca cu agilitatea animalului ce poartă numele de leneş. În spatele său se afla locotenentul Joseph Arnold, navigatorul şi comandantul de marină Hank Byrnes, tehnicianul specialist în arme, care urma să supravegheze bomba în timpul zborului.

Instructajul începu prin prezentarea de către un ofiţer de la contrainformaţii a unui panou cu fotografii ale ţintelor luate din avion. Zona industrială a Osakăi era prima ţintă; iar, în cazul în care vremea era deosebit de înnourată, urma să fie bombardat oraşul istoric Kyoto. Li se dădură instrucţiuni privind direcţionarea bombei în timp ce Stanton îşi lua calm notiţe.

Un ofiţer de la meteorologie le prezentă hărţi meteo şi prezise vânturi uşoare din faţă cu nori împrăştiaţi deasupra ţintelor. Totodată îl avertiză pe Dennings să se aştepte la o zonă de turbulenţă deasupra Japoniei de Nord. Pentru mai multă siguranţă două bombardiere B-29 decolaseră în urmă cu o oră pentru a cerceta ruta şi a raporta evaluări vizuale ale vremii şi ale stratului de nori de deasupra obiectivelor.

Dennings începu să vorbească atunci când ochelarii de zbor, ca ai sudorilor, fură împărţiţi echipajului.

— N-o să vă ţin un discurs de îmbărbătare, începu el, remarcând rânjetele de uşurare de pe chipurile oamenilor. Am avut un an de instrucţie îngrămădit într-o singură lună scurtă, dar ştiu că putem duce această misiune la bun sfârşit. După umila mea părere suntem cel mai bun echipaj din toată aviaţia militară. Dacă ne facem toţi datoria, putem foarte bine pune capăt războiului.

Apoi dădu din cap spre preotul bazei care rosti o scurtă rugăciune pentru un zbor fără primejdii şi încununat de succes.

În timp ce oamenii se îndreptau către, bombardierul B-29, Dennings fu abordat de generalul Harold Morrison, adjunctul generalului Leslie Groves, şeful proiectului bombei din Manhattan.

Morrison îl studie pe Dennings câteva clipe. Ridurile din jurul ochilor pilotului arătau oboseală dar privirea îi strălucea la gândul misiunii. Generalul îi întinse mâna.

— Mult noroc, domnule maior!

— Mulţumesc, *sir.* Ducem noi treaba la capăt.

— Nu mă îndoiesc nici o clipă de asta, zise Morrison afişând o expresie încrezătoare.

Aşteptă ca Dennings să-i răspundă, dar pilotul amuţise.

După câteva clipe stânjenitoare, Dennings întrebă:

— De ce noi, domnule general?

Morrison zâmbi imperceptibil.

— Vreţi să renunţaţi?

— Nu, echipajul meu şi cu mine vom îndeplini misiunea. Dar de ce noi? repetă el. Iertaţi-mă că spun asta, sir, dar nu pot să cred că suntem singurul echipaj din aviaţia militară în care aveţi încredere să transporte o bombă atomică deasupra Pacificului, să-i dea drumul în mijlocul Japoniei şi apoi să aterizeze la Okinawa cu rezervoarele de combustibil aproape goale.

— Cel mai bine e să ştii doar ce ţi s-a spus.

Dennings citi în ochii şi în vocea ofiţerului mai în vârstă o prevestire rea.

— „Respiraţia Mamei”. Repetă cuvintele încetişor, fără intonaţie, aşa cum se repetă numele unei teorii tainice. Cine naiba a mai inventat numele ăsta de cod pentru bombă?

Morrison dădu resemnat din umeri.

— Cred că Preşedintele.

Douăzeci şi şapte de minute mai târziu, Dennings privea printre ştergătoarele care măturau parbrizul. Ploaia se înteţise şi, prin întuneric şi umezeală, nu putea să vadă decât până la o distanţă de două sute de iarzi[1]. Ambele picioare apăsară frânele când motoarele ajunseră la două mii două sute de turaţii pe minut. Tehnicianul de zbor, sergentul Robert Mosely, îi raportă că motorul numărul patru se învârtea cu cincizeci de turaţii mai încet. Dennings hotărî să ignore informaţia. Aerul umed era, fără îndoială, răspunzător de încetineala motorului. Aduse din nou motorul la relanti.

Pe scaunul copilotului din dreapta lui Dennings, Mort Stromp recepţiona aprobarea pentru decolare din turnul de control. Coborî flapsurile. Doi membri ai echipajului, aflaţi în turele, îi confirmară lăsarea flapsurilor.

Dennings se întinse şi deschise interfonul.

— OK, băieţi, decolăm!

Împinse jicloarele uşor în faţă, încercând să compenseze teribilul moment de torsiune, ambalând motoarele din stânga. Apoi dădu drumul la frână.

Încărcat complet la şaizeci şi opt de tone, cu rezervoarele pline ochi cu peste şapte mii de galoane[2], de combustibil, având la bord o bombă de şase tone şi un echipaj alcătuit din doisprezece oameni, *Demonii lui Dennings* începu să ruleze pe pistă. Avea în plus o greutate de aproape şaptesprezece mii de livre.[3]

Cele patru motoare Wright Cyclone de trei mii trei sute cincizeci inci[4] la cub se încordară, cei trei mii opt sute de cai putere ale lor biciuind elicele de şaisprezece şi cinci picioare[5] prin perdeaua de apă împinsă de vânt.

Flăcările albastre ţâşniră din ţevile de eşapament, aripile fură învăluite de un nor de stropi şi marele bombardier se mişcă, mugind în beznă. Cu o încetineală agonizantă aparatul prinse viteză. Pista lungă, construită din rocă vulcanică de culoare deschisă, se întindea în faţa lui şi se termina abrupt la optzeci de

[1] Un yard = 0,914 m (n.tr.)

[2] Un galon = 4 l (n.tr.).

[3] O livră = 0,500 kg (n.tr.).

[4] Un inch = 2,54 cm (n.tr.).

[5] Un picior = 30,5 cm (n.tr.).

picioare deasupra oceanului rece. Un fulger orizontal învălui maşinile de pompieri şi ambulanţele aliniate pe pistă într-o sinistră lumină albastră.

La optzeci de noduri[6], Dennings prelua direcţia în întregime şi opri motoarele din dreapta. Apucă manşa cu fermitate, hotărât să propulseze *Demonii* în aer.

Aflat în botul avionului, înaintea tuturor celorlalţi piloţi, trăgătorul Stanton urmări cu nelinişte cum pista dispărea rapid. Chiar şi letargicul Stromp se mişcă pe locul lui, încercând în zadar să penetreze cu privirea bezna din faţa lui, pentru a percepe limita unde pista se sfârşea şi începea oceanul.

Parcurseseră deja trei sferturi din pistă şi aparatul era încă lipit de sol. Timpul părea să se dizolve, să se estompeze. Cu toţii se simţeau de parcă ar fi zburat în vid. Apoi dintr-o dată luminile jeepurilor parcate la capătul pistei izbucniră prin perdeaua de apă.

— Sfinte Dumnezeule, îi scăpă lui Stromp. Ridică-l odată în aer.

Dennings mai aşteptă trei secunde şi apoi cu delicateţe îşi apropie manşa, de piept. Roţile aparatului B-29 se eliberară. Când avionul se ridică la treizeci de picioare în aer, pista dispăru şi acesta îşi continuă drumul, ridicându-se în noapte deasupra apei ameninţătoare.

Morrison stătea în faţa barăcii încălzite a radarului, în bătaia potopului, cu cei patru subordonaţi aşteptând respectuos în picioare în spatele lui. Urmări decolarea aparatului *Demonii lui Dennings* mai mult cu mintea decât cu ochii.

Nu văzu decât înclinarea bombardierului când Dennings propulsase aparatul şi ridicase piciorul de pe frână, înainte să se piardă în beznă.

Îşi ciuli urechile şi ascultă zgomotul motorului micşorându-se pe măsură ce aparatul se depărta. Sunetul neregulat era slab. Numai un mecanic de zbor de cea mai bună calitate sau un inginer specialist în aviaţie l-ar fi putut depista, iar Morrison avusese ambele funcţii la începutul carierei sale din aviaţia militară.

Un motor era uşor dereglat. Unul sau mai mulţi dintre cei, optsprezece cilindri nu funcţiona în mod continuu.

[6] Un nod = unitate de măsură pentru viteza navelor, egală cu viteza unei nave care se deplasează cu o milă marină (1 852 m) pe oră, (n.tr.).

Înspăimântat, Morrison aşteptă un semn care să-i indice că aparatul nu se putea ridica de la sol.

Dacă *Demonii lui Dennings* s-ar fi prăbuşit la decolare, orice suflet de pe insulă ar fi fost incinerat în câteva secunde.

Apoi, militarul de la radar strigă prin uşa deschisă:

— Au reuşit să decoleze!

Morrison scoase un suspin tensionat. Numai atunci întoarse spatele vremii câinoase şi păşi înăuntru.

Acum nu mai era nimic de făcut decât să-i transmită un mesaj generalului Groves, la Washington, în care să-l informeze că „Respiraţia Mamei" era în drum spre Japonia. Apoi, urmau aşteptarea şi speranţa.

Dar, în adâncul sufletului său, generalul era tulburat. Îl cunoştea pe Dennings. Omul era prea încăpăţânat să facă cale întoarsă pentru un motor defect. Dennings ar fi dus Demonii la Osaka chiar dacă ar fi trebuit să care avionul în spate.

— Dumnezeu să-i aibă în pază! murmură Morrison.

Ştia cu o certitudine înfiorătoare că rolul jucat de el în această colosală operaţiune nu îngăduia nici o rugăciune.

— Ridicaţi roţile, ordonă Dennings.

— Sar în sus de bucurie când aud cuvintele astea, mormăi Stromp în timp ce acţiona maneta.

Motoarele dispozitivului gemură şi cele trei seturi de roţi se retraseră în lăcaşurile lor de sub aripile şi botul avionului.

— Roţile ridicate şi asigurate, confirmă Stromp.

Pe măsură ce viteza sporea, Dennings reduse funcţionarea regulatoarelor pentru a economisi carburant.

Aşteptă puţin timp înainte de a începe o ascensiune uşoară până când ajunse la viteza de două sute de noduri. Ascuns de aripa aparatului, lanţul Insulelor Aleutine se curba uşor spre nord-est. Pe o distanţă de două mii cinci sute de mile[7] nu mai aveau să vadă nici o palmă de pământ.

— Ce mai e cu motorul numărul patru? îl întrebă pe Mosely.

— Îşi face datoria, dar s-a cam încălzit.

— De îndată ce ajungem la cinci mii de picioare înălţime, o să-i reduc câteva turaţii.

— Nu i-ar strica, domnule maior, răspunse Mosely.

Arnold îi dădu lui Dennings direcţia pe care urmau să o menţină în următoarele zece ore şi jumătate. La patru mii nouă

[7] O milă = 1,609 m (n.tr.).

sute de picioare, Dennings îi predă comanda lui Stromp. Se relaxă şi privi cerul întunecat. Nu se vedea nici o stea. Avionul simţea zona de turbulenţă în timp ce Stromp pătrundea cu greu prin masa ameninţătoare de nori încărcaţi cu electricitate.

Când în cele din urmă scăpară de cea mai rea dintre furtuni, Dennings îşi scoase centura de siguranţă şi se ridică de la locul lui. Întorcându-se în loc, aruncă o privire pe ferestruica tunelului ce conducea spre mijlocul şi coada avionului. Desluşi o bucată din bomba suspendată în mecanismul ei de susţinere.

Tunelul fusese îngustat pentru a primi imensa armă în dispozitivul pentru bombe. Dennings se strecură pe lângă compartimentul bombelor şi se opri în celălalt capăt. Apoi trase de uşiţa ermetică, până când aceasta se deschise şi se strecură înăuntru.

Scoţând din buzunarul pantalonilor o lanternă, îşi croi drum pe pasarela strâmtă ce se întindea pe toată lungimea celor două compartimente pentru bombe, care fuseseră modificate în unul singur.

Dimensiunea uriaşă a armei se potrivea acolo incredibil de bine. Diametrul ei exterior era cu doi inci mai mic decât distanţa dintre pereţii despărţitori longitudinali.

Ezitând, Dennings ajunse lângă ea şi o atinse. Pereţii de oţel erau reci ca gheaţa. Nu se gândi la suta de mii de oameni ce putea fi transformată în cenuşă într-o singură clipă sau la urmările arsurilor şi radiaţiilor. Temperaturile termonucleare sau unda de şoc înregistrată la testarea efectuată în Trinity nu erau sesizabile într-un film alb-negru. O vedea numai ca pe un mijloc de a pune capăt războiului şi de a salva sute de mii de vieţi ale concetăţenilor lui.

Întorcându-se în carlingă se opri şi flecări cu Byrnes care examina o schemă cu circuitele de detonare ale bombei. Foarte des expertul în artilerie privea la o mică consolă montată deasupra genunchilor săi.

— E cumva posibil să explodeze înainte să ajungem acolo? întrebă Dennings.

— Numai fulgerul putea să provoace treaba asta, răspunse Byrnes.

Dennings îl privi îngrozit.

— Avertismentul ăsta vine puţin cam târziu, nu ţi se pare? De la miezul nopţii zburăm de-a dreptul prin mijlocul unei furtuni electrice.

Byrnes ridică privirile şi zâmbi sarcastic.

— Am fi putut să sărim în aer la fel de uşor şi la sol. Ce dracu', doar am reuşit, nu-i aşa?

Lui Dennings nu-i venea să creadă că Byrnes are o atitudine aşa de tranşantă.

— Generalul Morrison a fost conştient de risc?

— Mai mult ca oricine. A lucrat doar la proiectul bombei atomice încă de la început.

Dennings dădu din umeri şi-i întoarse spatele. Este o nebunie, se gândi el, toată operaţia asta e o nebunie. Ar fi un miracol dacă vreunul din ei ar ajunge să povestească cândva despre ea.

După cinci ore de zbor şi mai uşor cu două mii de galoane de carburant consumat, bombardierul B-29 fu adus de Dennings la o altitudine de zece mii de picioare. Echipajul deveni mai optimist când portocaliul zorilor coloră orizontul dinspre răsărit. Lăsaseră furtuna mult în spate şi vedeau valurile unduitoare ale oceanului şi câţiva nori albi răzleţi.

Demonii lui Dennings se îndrepta spre sud-vest cu o viteză lejeră de două sute douăzeci de noduri. Din fericire prinseseră un vânt uşor din coadă. Zorii zilei îi găsiră singuri în vasta pustietate a Pacificului de Nord. Un avion solitar zburând dintr-un loc necunoscut în altul. Trăgătorul Stanton privea absent prin hubloul din botul avionului.

La trei sute de mile depărtare de Honshu, principala insulă a Japoniei, Dennings începu o ascensiune uşoară şi graduală, către treizeci şi două de mii de picioare, altitudine la care Stanton urma să arunce bomba asupra Osakăi. Navigatorul Arnold îi anunţă că aveau un avans de douăzeci de minute faţă de program. Menţinând viteza actuală, credea că vor ateriza la Okinawa în mai puţin de cinci ore.

Dennings privi indicatoarele de combustibil. Se învioră dintr-o dată. Înfruntând vântul de o sută de noduri din faţă, la aterizare puteau să economisească patru sute de galoane de carburant. Dar nu toată lumea era cuprinsă de optimism. Aşezat la panoul tehnicienilor, Mosely urmărea indicatorul de temperatură a motorului numărul patru. Nu-i plăcu ceea ce citi. Din rutină atinse tasta cu degetul. Acul se zbătu şi alunecă spre roşu.

Se strecură prin tunel şi privi printr-un orificiu la partea din spate a motorului. Nacela era mânjită cu ulei şi ieşea fum din ţeava de eşapament.

Mosely se întoarse în carlingă şi îngenunche în intervalul

îngust dintre Dennings şi Stromp.

— Veşti proaste, domnule maior. Va trebui să oprim motorul numărul patru.

— Nu-l poţi face să reziste încă câteva ore? întrebă Dennings.

— Nu, sir, poate să înghită o valvă şi să ia foc în orice clipă. Stromp îl privi pe Dennings cu o expresie sumbră.

— Propun să închidem motorul patru pentru un timp, să-l lăsăm să se răcească.

Dennings ştia că Stromp avea dreptate. Vor trebui să-şi menţină altitudinea prezentă şi să aibă grijă ca şi celelalte trei motoare să nu se supraîncălzească. Apoi să repună în funcţiune motorul numărul patru în timpul ascensiunii la treizeci şi două de mii de picioare a bombardierului.

Îl strigă pe Arnold, care stătea aplecat peste panoul de bord al navigatorului, urmărind cursul zborului.

— Cât mai avem până în Japonia?

Arnold observă uşoara scădere a vitezei şi calculă rapid.

— O oră şi douăzeci şi unu de minute până la insula principală.

Dennings dădu din cap.

— OK, oprim numărul patru până când va fi nevoie de el. Chiar în timp ce vorbea, Stromp închise jiclorul, atinse cheia de contact şi angaja elicea. Apoi puse avionul pe pilot automat.

În următoarea jumătate de oră tot echipajul stătu cu ochii pe motorul numărul patru, în timp ce Mosely anunţa temperatura.

— Avem un loc de aterizare, anunţă Arnold. O insuliţă la douăzeci de mile în faţă.

Stromp o cercetă prin binoclu.

— Arată ca un crenvurşt ce iese din apă.

— Numai pereţi de stâncă, observă Arnold. Nici pomeneală de plajă.

— Cum se numeşte? întrebă Dennings.

— Nici măcar nu e trecută pe hartă.

— Vreun semn de viaţă? Japonezii ar putea s-o folosească ca punct de avertizare.

— Pare goală şi părăsită, răspunse Stromp.

Pe moment Dennings se simţi în siguranţă. Nu zăriseră nave inamice şi se aflau prea departe de ţărm pentru a fi interceptaţi de bombardierele japoneze.

Oamenii se relaxară şi împărţiră cafea şi sandwich-uri cu salam, imuni la bâzâitul motoarelor pilotului automat şi la micuţa pată care apăru la zece mile distanţă şi la şapte mii de picioare

deasupra aparatului lor. Ceea ce nu ştia echipajul *Demonilor lui Dennings* era că nu mai avea de trăit decât câteva minute.

Tânărul locotenent Sato Okinaga observă scurta licărire reflectată de soare sub el. Înclină aparatul şi porni într-un plonjon uşor pentru o inspecţie mai de-aproape. Era un avion. Fără îndoială. Foarte probabil un alt avion de patrulare. Se întinse după butonul transmiţătorului radio, dar ezită. În câteva clipe îl va putea identifica cu siguranţă.

Pilot tânăr şi lipsit de experienţă, Okinaga era dintre cei norocoşi. Din clasa sa, formată din douăzeci şi doi de absolvenţi a căror instrucţie fusese grăbită în acele zile disperate pentru Japonia – el şi alţi trei fuseseră repartizaţi patrulelor de coastă. Restul plecaseră spre escadroanele kamikaze.

Okinaga fusese profund dezamăgit. Şi-ar fi dat bucuros viaţa pentru împărat, dar acceptase plictisitoarea îndatorire de patrulare, ca pe o însărcinare temporară, sperând să fie chemat pentru o misiune mai glorioasă când americanii i-ar invada patria.

Când avionul singuratic deveni mai vizibil, Okinaga nu-şi credea ochilor ce vedea. Se frecă la ochi şi clipi. Curând desluşi cu claritate fuselajul din aluminiu lustruit, lung de nouăzeci de picioare, uriaşele aripi de o sută patruzeci şi unu de picioare şi stabilizatorul vertical pe trei nivele ale unui bombardier american B-29.

Îl fixa cu privirea mut de uimire. Bombardierul zbura dinspre nord-est, dinspre oceanul pustiu, la douăzeci de mii de picioare sub plafonul său de zbor. Întrebări fără răspuns îi invadară mintea. De unde apăruse? De ce zbura spre Japonia Centrală cu un motor dezafectat? Ce misiune avea?

Ca un rechin care atacă o balenă rănită, Okinaga se apropie la numai o milă. În continuare nici un fel de mişcare. Echipajul părea adormit sau hotărât să se sinucidă. Marele bombardier înaripat se contura ameninţător în faţa lui. Apăsă brusc jiclorul aparatului său Mitsubishi A6M Zero şi se lansă într-un plonjon circular. Avionul zbura ca o rândunică, motorul său Sakae de o mie o sută treizeci de cai putere propulsându-l cu viteza fulgerului în spatele şi sub bombardierul B-29 lustruit şi strălucitor.

Mitraliorul din coada bombardierului zări avionul japonez de vânătoare prea târziu şi deschise focul tot cu întârziere. Okinaga

strânse pivotul mitralierei de pe maneta de control. Aparatul A6M se zgudui cât timp cele două mitraliere şi ambele tunuri de douăzeci şi doi de milimetri sfârtecară metal şi carne omenească.

Atinse uşor direcţia şi trasoarele îşi croiră drum spre aripa şi motorul numărul trei ale bombardierului. Carlinga fu ciuruită, uleiul curse prin găuri şi flăcările izbucniră instantaneu. Pe moment bombardierul păru să plutească, apoi zbură scurt într-o parte şi începu să cadă – învârtindu-se – spre ocean.

Numai în urma strigătului înăbuşit al mitraliorului şi a rafalei trase de acesta, echipajul Demonilor îşi dădu seama că erau atacaţi. Nu aveau de unde să ştie din ce direcţie venise avionul inamic de vânătoare. Nici nu avură timp să-şi vină în fire când gloanţele inamice muşcară aripa din dreapta.

Stromp scoase un urlet strangulat:

— Ne prăbuşim!

Dennings zbieră în interfon în timp ce se lupta să ţină avionul pe poziţie:

— Stanton aruncă bomba! Aruncă bomba aia blestemată! Bombardierul, imobilizat de forţa centrifugă lângă dispozitivul de fixare a bombei, zbieră şi el:

— Nu se desprinde decât dacă aduci aparatul în poziţie orizontală.

Acum motorul numărul trei era în flăcări. Pierderea bruscă a două motoare, ambele pe aceeaşi parte, dezechilibrase avionul aşa încât acum zbura pe o aripă. Acţionând în acelaşi timp, Dennings şi Stromp se luptau cu manetele de control, încercând să aducă aparatul muribund într-o poziţie cât de cât stabilă.

Dennings trase înapoi jicloarele, reuşind să pună avionul pe linia de plutire, dar pierderea de viteză era evidentă, egală, agonizantă.

Stanton ajunse, în sfârşit, într-o poziţie verticală şi deschise cu un trosnet uşile lăcaşului bombei.

— Rămâi în poziţia asta! ţipă el în zadar.

Cu repeziciune potrivi dispozitivul de lansare a bombei, apoi apăsă pe buton. Nu se întâmplă nimic. Mişcările violente înţepeniseră bomba atomică în lăcaşul ei.

Alb ca varul, Stanton pocni butonul de lansare cu pumnul, dar bomba rămase încăpăţânată la locul ei.

— S-a înţepenit, strigă el. Nu se desprinde din lăcaş. Luptându-se pentru câteva momente de viaţă în plus, ştiind că

dacă supravieţuiau trebuiau să-şi ia cu toţii propria viaţă înghiţind cianură, Dennings se chinui să direcţioneze aeronava lovită mortal spre ocean, pentru aterizare forţată.

Aproape că reuşi, Ajunsese la o distanţă de două sute de picioare ca să aşeze pântecul *Demonilor* pe oceanul calm. Dar magneziul din accesorii şi arborele cotit al motorului numărul trei luară foc ca o bombă incendiară, arzând printre monturile şi lonjeronul aripii. Focul se răspândi distrugând cablurile de control ale aripii.

Locotenentul Okinaga coborî cu aparatul A6M pe o aripă, zburând în jurul bombardierului lovit. Urmări fumul negru şi flacăra portocalie şerpuind pe cerul albastru, care, parcă, ar fi fost pictate. Văzu cum avionul american se prăbuşeşte în apă, întâmpinat de clocotul alb al valurilor. Zbură în cerc, căutând supravieţuitori, dar văzu numai câteva sfărâmături plutitoare.

Entuziasmat de ceea ce avea să fie primul şi ultimul său act ucigaş, Okinaga se roti în jurul rugului funerar de fum, pentru o ultimă dată, înainte de a se întoarce în Japonia la aerodromul său.

Pe când aeronava distrusă a lui Dennings şi echipajul mort al acesteia îşi găseau odihna pe fundul oceanului, la o mie de picioare adâncime, alt bombardier B-29, pe alt meridian, la şase sute de mile distanţă spre sud-est se pregătea să-şi arunce bomba. Având pe colonelul Paul Tibbets la comandă, *Enola Gay*[8] ajunsese deasupra oraşului japonez Hiroshima.

Nici unul dintre comandanţii de zbor nu ştia unul de celălalt. Fiecare bărbat credea că numai bombardierul şi echipajul său transporta prima bombă atomică ce urma să fie lansată în război.

Demonii lui Dennings ratase întâlnirea cu destinul. Liniştea din adâncul oceanului era la fel de tăcută ca norul ce se aşternu deasupra întâmplării.

Încercarea eroică a lui Dennings şi a oamenilor lui fu îngropată în tainele secrete ale birocraţiei.

[8] Numele avionului american care la 6 august 1945, ora 8,16 a.m. a lansat o bombă de 5 tone asupra oraşului Hiroshima. Explozia a provocat moartea imediată a 80 000 de oameni şi, ulterior, a încă circa 200 000 (n.tr.).

PARTEA I
Marele John

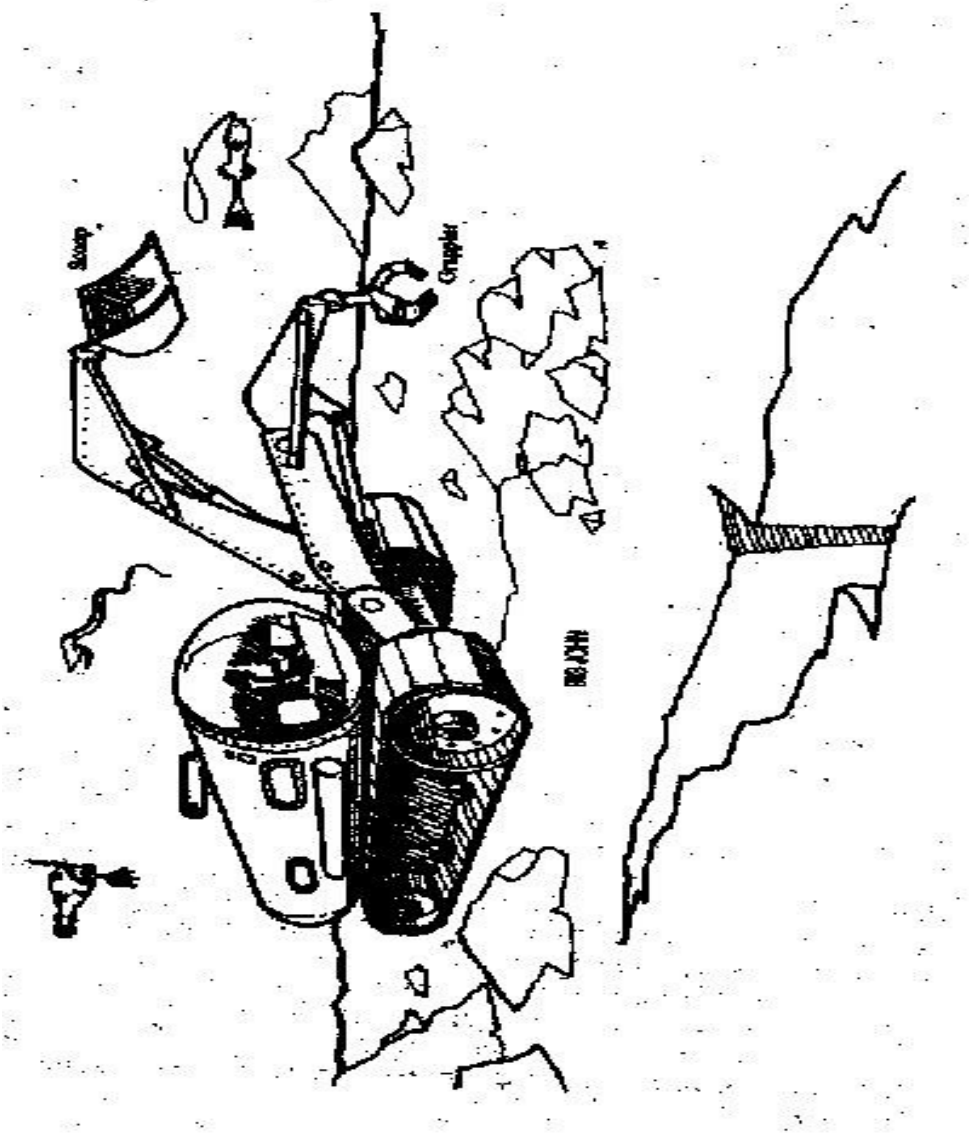

1

3 octombrie 1993
Vestul Oceanului Pacific

Partea cea mai violentă a taifunului trecuse. Oceanul nebun şi nimicitor se potolise, dar valurile încă săltau peste prove şi se rostogoleau verzi şi plumburii către punţi, lăsând în urmă un freamăt de spumă.

Norii negri şi grei se sparseră şi vântul muri la o viteză impetuoasă de treizeci de noduri. Spre sud-vest răzbăteau scânteieri de soare, pictând cercuri albastre pe valurile umflate.

Înfruntând vântul şi stropii, căpitanul Arne Korvold stătea pe puntea deschisă a transatlanticului de marfă şi pasageri Narvik, aparţinând Liniilor Norvegiene Rindal şi îşi îndreptă binoclul spre un vapor imens, care se legăna ca şi mort pe valurile cu creastă înspumată. După aspect era un mare transportor auto japonez. Fortificaţiile de sus se întindeau de la prora boantă până la pupa perfect pătrată, ca o cutie dreptunghiulară aşezată orizontal. În afară de covertă şi cabinele echipajului de pe puntea superioară, pe laturile ei nu existau nici un fel de ferestruici sau hublouri.

Părea să aibă o înclinaţie permanentă de zece grade, care bătea înspre douăzeci, când valurile se zdrobeau de bordul expus de la proră. Singurul semn de viaţă era un firicel de fum care ieşea din magazie. Korvold observă încruntat că bărcile de salvare fuseseră lansate la apă, dar, cercetând oceanul agitat, nu zări nici una. Reorientă binoclul şi citi numele englezesc scris sub literele japoneze de la provă.

Vasul se numea *Steaua Divină.*

Korvold se întoarse pe coverta centrală confortabilă şi băgă capul în sala radio.

— Nici un răspuns până acum?

Operatorul scutură din cap.

— Nimic. Nici un piuit de când am zărit-o. Probabil că au aparatul radio închis, este imposibil să fi abandonat vasul fără un semnal SOS.

Korvold fixă tăcut prin ferestrele covertei vasul japonez care

plutea la mai puţin de un kilometru depărtare de balustrada tribordului navei sale. Norvegian prin naştere, căpitanul era un bărbat scund şi distins care nu făcuse niciodată un gest pripit. Ochii, de un albastru glacial, clipeau rareori, iar buzele – sub barba îngrijit tăiată – păreau îngheţate într-un zâmbet uşor schiţat. După douăzeci şi şase de ani petrecuţi pe mare, în special pe vase de croazieră, avea o fire caldă şi prietenoasă, respectată de echipaj şi admirată de pasageri.

Se trase de barba scurtă, încărunţită şi înjură încetişor, numai pentru sine. Furtuna tropicală se abătuse pe neaşteptate dinspre nord asupra vasului său şi acum aveau aproape două zile întârziere în călătoria din portul coreean Pusan spre San Francisco. Korvold nu părăsise coverta de patruzeci şi opt de ore şi era extenuat. Tocmai când se hotărâse să se ducă la odihnă pentru un scurt răstimp, observaseră aparent abandonata epavă a *Stelei Divine.*

Acum se găsea confruntat cu o enigmă şi o operaţiune îndelungată de căutare a bărcilor autotransportorului japonez. Totodată, era împovărat de responsabilitatea celor o sută treizeci de pasageri, majoritatea sleiţi de răul de mare, care n-aveau nici un chef pentru operaţiunea de salvare benevolă.

— Îmi permiteţi să dau o raită pe acolo cu câţiva oameni, domnule căpitan?

Korvold ridică privirea spre chipul de nordic, sculptat parcă, al ofiţerului principal Oscar Steen. Ochii care îi întoarseră privirea erau de un albastru mai intens decât cei ai lui Korvold. Ofiţerul principal stătea în faţa lui zvelt şi drept ca bradul, cu pielea bronzată şi părul blond, decolorat încă şi mai mult de soare.

Korvold nu răspunse imediat, dar se îndreptă spre fereastra covertei şi privi spre oceanul ce despărţea cele două vase. Distanţa dintre crestele valurilor măsura între trei până la patru metri.

— Nu sunt dispus să risc vieţile oamenilor, domnule Steen. Mai bine aşteptăm până se mai calmează oceanul.

— Am făcut lucrul ăsta şi în condiţii mai rele.

— Nu e nici o grabă. E un vas abandonat, mort ca un cadavru la morgă. Şi după cum arată, încărcătura i-a fost mutată şi ia apă la bord. Mai bine să-l lăsăm în pace şi să căutăm şalupele de salvare.

— Dar s-ar putea să existe răniţi la bord, insistă Steen.

Korvold scutură din cap.

— Nici un căpitan nu şi-ar fi abandonat nava, lăsând în urmă oameni răniţi din echipaj.

— Nici un căpitan cu mintea întreagă. Dar ce fel de om ar părăsi o navă teafără şi ar lăsa şalupele la apă în mijlocul unui taifun cu viteza vântului de şaizeci şi cinci de noduri fără să trimită un mesaj SOS?

— E într-adevăr un mister, încuviinţă Korvold.

— Apoi să ne gândim şi la încărcătură, continuă Steen. Linia de plutire indică faptul că e încărcată la capacitatea maximă. Pare capabilă să transporte peste şapte mii de automobile.

Korvold îi aruncă lui Steen o privire şireată.

— Te gândeşti la prima de salvare, domnule Steen?

— Exact, sir. Dacă e abandonată cu întreaga încărcătură şi noi reuşim s-o ducem într-un port, prima de salvare ar trebui să fie egală cu jumătate din valoarea ei sau chiar mai mult. Suma s-ar putea ridica la cinci sau şase sute milioane de coroane.

Korvold cumpăni situaţia câteva clipe, gândul chinuitor al lăcomiei luptându-se cu un profund sentiment prevestitor de rele. Lăcomia învinse.

— Ia-ţi oamenii şi include-l şi pe mecanic. Dacă iese fum din coşuri înseamnă că maşinile sunt încă în stare de funcţionare. Făcu o pauză. Dar totuşi prefer să aştepţi să se potolească, un pic oceanul.

— N-avem timp, anunţă Steen categoric. Dacă înclinaţia sporeşte cu încă zece grade s-ar putea să fie prea târziu. Mai bine plec cât se poate de repede.

Căpitanul Korvold suspină. Luase hotărârea împotriva judecăţii lui echilibrate, dar totodată îşi dădu seama că o dată ce situaţia *Stelei Divine* devenea cunoscută, fiecare remorcher de salvare, de pe o rază de o mie de mile, ar veni cu toată viteza spre ei, aşa cum se strâng camioanele de remorcare la accidentele de circulaţie de pe şosele.

În cele din urmă ridică din umeri.

— Când eşti sigur că nu mai există nimeni la bord şi poţi s-o urneşti din loc, raportează-mi imediat şi voi începe căutarea şalupelor.

Steen o luă din loc chiar înainte ca Korvold să-şi fi sfârşit vorbele. Îşi strânse oamenii şi fu lăsat la apă, în valurile învolburate, în zece minute. Echipajul era format din el şi patru marinari; mecanicul şef, Olaf Andersson şi transmisionistul David Sakagawa, singurul marinar de la bord care vorbea japoneza.

Marinarii urmau să cerceteze vasul în timp ce Andersson examina sala maşinilor. Steen urma să intre formal în posesia autotransportorului dacă acesta era cu adevărat abandonat.

Cu Steen la cârmă, şalupa brăzda oceanul agitat luptându-se cu crestele valurilor înspumate care ameninţau s-o înece înainte de a se sparge. Puternicul motor Volvo al şalupei uruia neclintit în apropierea autotransportorului cu vântul şi oceanul la pupa.

La o sută de metri de *Steaua Divină* descoperiră că nu erau singuri. O ceată de rechini înconjurase, vasul înclinat de parcă un anume simţ interior îi anunţase că acesta se va scufunda şi poate lăsa în urmă câteva bucăţele gustoase şi pentru ei.

Matelotul de la cârmă conduse şalupa sub prora butucănoasă, pe partea bordului de sub vânt. Li se părea că *Steaua Divină* urma să se rostogolească peste ei cu fiecare val care-i plesnea carcasa. Când impozantul vas se aplecă într-o parte, Steen scoase o scară uşoară de abordaj, din nylon, cu un cârlig de aluminiu la un capăt. La a treia încercare cârligul prinse marginea de sus a parapetului şi rămase agăţat.

Steen urcă primul scara şi ajunse pe vas. Fu repede urmat de Andersson şi ceilalţi. După ce se adunară lângă tamburii ancorei imense, Steen îi conduse în sus pe o scară de incendiu, asemănătoare, celei ataşate cluasonului fără hublouri din faţă. După ce urcară patru niveluri, ajunseră la cea mai întinsă covertă pe care Steen o văzuse vreodată în timpul celor cincisprezece ani petrecuţi pe mare. În comparaţie cu timoneria mică şi eficientă de pe *Narvik,* aceasta părea la fel de întinsă ca o sală de gimnastică şi totuşi mulţimea impresionantă de echipament electronic ocupa doar o mică porţiune în mijloc.

Nava era lipsită de viaţă, dar hărţile, sextanţii şi alt echipament de navigaţie, căzut din dulapurile deschise, îi dădeau un aer de dezordine. Două serviete rămăseseră deschise într-un ghişeu de parcă stăpânii lor părăsiseră încăperea doar pentru câteva clipe. Se părea că exodul se produsese în panică.

Steen studie consola principală.

— E complet automatizată, îi spuse el lui Andersson. Mecanicul şef încuviinţă din cap. Şi mai e ceva. Toate controalele sunt operate prin voce. Nu există manete sau instrucţiuni pentru timonieri.

Steen se întoarse spre Sakagawa.

— Poţi să porneşti chestia asta şi să-i vorbeşti?

Asiaticul, născut în Norvegia, se aplecă asupra consolei

computerizate şi o studie câteva clipe în tăcere. Apoi apăsă câteva butoane în succesiune rapidă. Luminile consolei se aprinseră şi aparatul începu să bâzâie. Sakagawa îl privi pe Steen cu un zâmbet uşor.

— Japoneza mea e ruginită, dar cred că pot să comunic cu el.

— Cere-i să raporteze starea navei.

Sakagawa răpăi în japoneză spre un microfon minuscul şi aşteptă. După câteva clipe o voce bărbătească răspunse pe un ton încet şi clar. Când încetă, Sakagawa îi aruncă lui Steen o privire lipsită de expresie.

— Transmite că valvele sunt deschise şi nivelul apei, în sala maşinilor, se apropie de doi metri.

— Comandă-i să le închidă, rosti scurt Steen.

După un scurt schimb de cuvinte, Sakagawa scutură din cap.

— Computerul spune că valvele sunt blocate pe poziţia deschis. Nu pot fi închise prin comandă electronică.

— Se pare că voi avea probleme cu treaba asta, zise Andersson. Aş face mai bine să cobor acolo şi să le închid. Şi spune-i blestematului ăsta de robot să dea drumul la pompe.

În timp ce vorbea făcu semn la doi dintre marinari să-l urmeze şi dispărură toţi trei pe un coridor, în jos, spre sala maşinilor.

Unul dintre marinarii care rămaseră se apropie de Steen, alb ca varul şi cu ochii holbaţi de groază.

— *Sir...* am găsit un cadavru. Cred că e telegrafistul.

Steen intră grăbit în sala telecomunicaţiilor. Un corp aproape fără formă era prăbuşit într-un scaun, aplecat asupra staţiei radio. Poate că o fi fost o fiinţă omenească când se urcase la bordul *Stelei Divine,* dar în nici un caz acum. Părul îi dispăruse şi, dacă n-ar fi fost dinţii complet expuşi, în locul unde fuseseră odată buzele, Steen n-ar fi putut preciza dacă se uita în faţa sau în spatele cadavrului. Oribilitatea aceasta patetică arăta de parcă pielea s-ar fi umplut de băşici iar carnea de sub ea era arsă şi parţial topită.

Totuşi nu exista nici cel mai mic semn de căldură excesivă sau foc. Hainele erau la fel de curate şi călcate de parcă le-ar fi îmbrăcat chiar atunci.

Omul părea să fi ars pe dinăuntru.

2

Duhoarea înspăimântătoare şi imaginea oribilă îl descumpăniră pe Steen. Îi luă un minut să-şi vină în fire. Apoi împinse scaunul cu hidosul lui ocupant într-o parte şi se aplecă asupra staţiei radio.

Din fericire tastatura era marcată în cifre arabe. După câteva minute de încercare şi erori, descoperi tastele corespunzătoare şi-l chemă pe căpitanul Korvold de pe *Narvik.* Korvold răspunse imediat.

— Sunt pe recepţie, domnule Steen, răspunse el formal. Ce ai descoperit?

— Domnule căpitan, aici s-a întâmplat ceva sinistru. Până în momentul de faţă am găsit o navă părăsită şi un cadavru, cel al telegrafistului, se pare, care a fost atât de ars, încât nu mai poate fi recunoscut.

— E vreun incendiu la bord?

— Nici un semn. Sistemul computerizat de control automat prezintă doar lumini verzi pe afişajele de prevenire a incendiilor.

— Există vreun indiciu al cauzei plecării echipajului? întrebă Korvold.

— Nimic evident. Se pare că au şters-o în panică, după ce au încercat să saboteze nava.

Korvold strânse din dinţi iar încheieturile degetelor se înălbiră când apăsă receptorul.

— Repetă.

— Valvele sunt deschise şi înţepenite pe această poziţie. Andersson încearcă să le închidă chiar acum.

— De ce dracu’ ar sabota echipajul o navă teafără cu mii de automobile noi la bord? întrebă Korvold vag.

— Situaţia trebuie privită cu suspiciune, *sir.* La bord e ceva anormal. Cadavrul telegrafistului este înspăimântător. Arată de parcă ar fi fost fript la proţap.

— Vrei să vină doctorul acolo?

— Bietul doctor poate face aici cel mult o autopsie.

— Am înţeles, răspunse Korvold. Rămân pe recepţie încă treizeci de minute, după care voi pleca în căutarea şalupelor dispărute.

— Aţi luat contact cu compania, *sir?*

— M-am abţinut s-o fac până când nu te asiguri că nu există nici un supravieţuitor al echipajului propriu-zis, ca să ne conteste prima de salvare. Termină-ţi investigaţiile. De îndată ce te asiguri că nava e părăsită, voi trimite un mesaj directorului companiei noastre, informându-l că am preluat *Steaua Divina.*

— Mecanicul Andersson lucrează deja, încercând să închidă valvele şi să pună în funcţiune pompele. Avem curent electric şi ar trebui să pornească curând.

— Cu cât mai repede cu atât mai bine, zise Korvold. Vă îndreptaţi în derivă către un vas britanic de cercetare oceanografică, care se află pe o poziţie staţionară.

— La ce distanţă?

Aproximativ doisprezece kilometri.

— Se află în siguranţă.

Korvold nu mai avu nimic special de ordonat. În cele din urmă zise simplu:

— Mult succes, Oscar. Adu nava în port în condiţii bune.

Apoi legătura se întrerupse.

Steen întoarse spatele staţiei radio evitând să privească oribilitatea din scaun. Simţi un fior rece pe şira spinării. Aproape că se aştepta să vadă strigoiul *Olandezului Zburător* străbătând coverta. Nimic nu poate fi mai morbid decât o navă părăsită, se gândi el mohorât. Îi ordonă lui Sakagawa să încerce să traducă jurnalul de bord al navei. Pe ultimii doi marinari rămaşi îi trimise să cerceteze punţile cu automobile, în timp ce el inspecta sistematic cabinele echipajului. Avea sentimentul că se plimbă printr-o casă bântuită de stafii.

În afară de câteva haine răspândite ici-colo, totul arăta de parcă echipajul se putea întoarce dintr-un minut în altul. Exceptând harababura de pe covertă, totul părea locuibil şi normal. În cabina căpitanului era o tavă cu două ceşti de ceai care în mod miraculos nu căzuseră pe podea în timpul furtunii, o uniformă întinsă pe pat şi o pereche de pantofi foarte lustruiţi, aşezată pe o poliţă tapetată. Fotografia înrămată a unei femei cu trei adolescenţi căzuse pe suprafaţa întinsă şi curată a unui birou.

Steen ezită să-şi vâre nasul în secretele şi amintirile altor oameni. Se simţea ca un musafir nepoftit. Lovi cu piciorul ceva aflat sub birou. Se aplecă şi ridică obiectul. Era un pistol de nouă milimetri. Un Steyr GB austriac, cu dublă acţiune. Îl îndesă în centura pantalonilor.

Ticăitul unui cronometru montat pe perete îl făcu să tresară şi putu să jure că simţea cum i se ridică părul pe cap. Îşi termină inspecţia şi se întoarse cu paşi precipitaţi pe covertă.

Sakagawa stătea în sala hărţilor, studiind jurnalul de bord al navei, cu picioarele cocoţate pe un birouaş.

— L-ai găsit, zise Steen.

— Într-una din servietele deschise. Privi din nou paginile deschise şi începu să citească: „*Steaua Divină,* şapte sute de picioare, plecat 16 martie 1988. Armator – Sushimo Steamship Company, Limited. Port de rezidenţă, Kobe. În această călătorie transportă la Los Angeles şapte mii două sute optzeci şi opt automobile Murmoto noi”.

— Există vreo indicaţie privind cauza părăsirii vasului? întrebă Steen.

Sakagawa scutură încurcat din cap.

— Nu există nici o indicaţie despre vreun dezastru, molimă, revoltă la bord sau taifun. Ultimul înscris e niţel cam ciudat.

— Citeşte-l!

Lui Sakagawa îi trebuiră câteva clipe pentru a se asigura că traducerea caracterelor japoneze în engleză era rezonabil de corectă.

— Din câte îmi dau eu seama sună cam aşa: „Vremea în înrăutăţire. Valurile cresc. Echipajul suferă de o boală necunoscută. Toată lumea e bolnavă în afară de căpitan. Se bănuieşte o intoxicaţie alimentară. Pasagerul nostru, domnul Yamada, unul dintre cei mai importanţi directori ai companiei, în timpul unui acces de isterie ne cere să abandonăm şi să scufundăm vasul. Căpitanul crede că domnul Yamada a suferit o depresiune nervoasă şi a dat ordin să fie ţinut sub supraveghere în cabina lui”.

Steen privi în jos spre Sakagawa, cu chipul lipsit de expresie.

— Asta-i tot?

— Înscrisul final, zise Sakagawa. Asta e tot.

— Ce dată e?

— 1 octombrie.

— Deci acum două zile.

Sakagawa încuviinţă absent din cap.

— Trebuie să fi părăsit vasul imediat după asta. Dar ceea ce e ciudat este faptul că n-au luat şi jurnalul de bord cu ei.

Încet, fără grabă, Steen intră în sala radio, încercând să descopere semnificaţia ultimului înscris în jurnalul de bord. Brusc

se opri în prag şi simţi nevoia să întindă mâna să se sprijine. Încăperea părea să înoate înaintea ochilor şi îl cuprinse ameţeala. Îi veni să vomite dar încercă să reziste. Apoi, tot aşa de rapid cum venise, criza trecu.

Merse împleticindu-se până la staţia radio şi chemă *Narvikul.*

— Aici este prim-ofiţerul Steen care îl cheamă pe căpitanul Korvold, am terminat.

— Da, Oscar, răspunse Korvold, dă-i drumul.

— Nu pierdeţi timpul cu căutarea. Jurnalul de bord al Stelei Divine dă de înţeles că echipajul a părăsit vasul înainte de a fi lovit din plin de forţa taifunului. Au plecat acum aproape două zile. Vânturile trebuie să-i fi împins până acum cel puţin la două sute de kilometri.

— În cazul în care au supravieţuit.

— Ceea ce e puţin probabil.

— În regulă, Oscar. Sunt de acord, o căutare întreprinsă de *Narvik* e inutilă. Am făcut tot ceea ce se putea aştepta de la noi. Am alertat unităţile americane de salvare marină de la Midway şi Hawaii, cât şi toate vasele din zonă. De îndată ce te întorci la bord ne continuăm drumul spre San Francisco.

— Am înţeles, răspunse Steen. Acum plec spre sala maşinilor să văd ce face Andersson.

În clipa în care Steen termină de transmis, sună telefonul.

— Aici coverta.

— Domnule Steen, zise o voce stinsă.

— Da. Ce e?

— Matelot Ame Midgaard, *sir.* Puteţi să veniţi imediat la puntea C pentru încărcătură? Cred că am găsit ceva.

Glasul lui Midgaard se opri brusc şi Steen îl auzi pe om vomând.

— Midgaard, ţi-e rău?

— Vă rog, grăbiţi-vă, sir.

Apoi legătura se întrerupse. Steen ţipă la Sakagawa.

— Ce tastă să folosesc pentru sala maşinilor?

Nu primi nici un răspuns. Steen pătrunse în sala hărţilor. Îl găsi acolo pe Sakagawa palid ca moartea, respirând accelerat. Acesta ridică privirea şi vorbi gâfâind la fiecare cuvânt.

— Al patrulea buton… sună în sala maşinilor.

— Ce-ai păţit? întrebă Steen îngrijorat.

— Nu ştiu. Mă… mă simt oribil… am vomitat de două ori.

— Aşteaptă, rosti scurt Steen. Îi adun pe ceilalţi. Coborâm

imediat de pe această navă a morţii. Înşfacă telefonul şi sună la sala maşinilor. Nu-i răspunse nimeni. Frica îi copleşi mintea. Frica de ceva necunoscut care îi lovea pe toţi. Îşi închipui mirosul morţii cuprinzând întreaga navă.

Steen aruncă o privire rapidă la diagrama cu amplasamentul punţilor, montată pe un cluason, apoi coborî pe scară sărind câte şase trepte deodată. Încercă să alerge către vastele săli care adăposteau automobilele, dar greaţa îi agresa stomacul şi se împletici pe coridor ca un beţiv pe o alee dosnică.

În cele din urmă ajunse, poticnindu-se, la intrarea punţii C pentru încărcătură. O mulţime nesfârşită de automobile multicolore se întindea pe o suprafaţă de o sută de metri în faţă şi spre pupa. Inexplicabil, în ciuda zguduiturilor furtunii şi a înclinaţiei vasului, toate stăteau ferm pe poziţie.

Steen îl strigă pe Midgaard, ecoul vocii răsunând în cluasoanele de oţel. Tăcerea fu singurul răspuns primit. Apoi o văzu, ciudăţenia care ieşea în evidenţă, asemeni unicului purtător al unei pancarte într-o mulţime.

Una din maşini avea capota ridicată.

Se poticni printre rândurile lungi, căzând printre uşi şi apărătoare de roţi, învineţindu-şi genunchii de barele de protecţie ieşite în afară. Când se apropie de maşina cu capota ridicată strigă din nou.

— E cineva aici?

De data aceasta auzi un geamăt slab. După zece paşi ajunse la maşină şi se holbă îngheţat de spaimă la vederea lui Midgaard căzut lângă o roată.

Faţa tânărului marinar era plină de răni purulente deschise. Spumă amestecată cu sânge îi ţâşnea pe gură. Ochii holbaţi nu vedeau nimic. Braţele deveniseră violete din cauza sângerărilor de sub piele. Părea să se descompună în faţa ochilor lui Steen.

Steen se lăsă pe maşină, paralizat de oroare. Se apucă cu mâinile de cap, neputincios şi disperat, fără să observe smocul de păr care se desprinse când le lăsă să cadă pe lângă corp.

— De ce murim toţi, pentru numele lui Dumnezeu, şopti el văzându-şi propriul sfârşit sinistru oglindit de Midgaard. Ce ne omoară?

3

Submersibilul de mare adâncime Bătrânul Gert atârna suspendat în spatele unei uriaşe macarale aflată la pupa oceanografului britanic *Invincibilul.* Oceanul se calmase îndeajuns pentru ca submersibilul să fie lansat pentru probe ştiinţifice la cinci mii două sute de metri adâncime, iar echipajul trebuia să respecte o serie întreagă de măsuri de siguranţă foarte stricte.

Nu exista nimic *vechi* la acest submersibil. Design-ul corespundea ultimelor modele din domeniu. Fusese construit de o companie aerospaţială britanică în ultimele douăsprezece luni şi acum efectua primul test de adâncime pentru a cerceta zona de ruptură Mendocino, o imensă fisură pe fundul Oceanului Pacific, ce se întinde de la coasta Californiei de Nord până la jumătatea drumului spre Japonia.

Exteriorul era complet diferit de al altor submersibile aerodinamice. În locul carcasei în formă de trabuc cu o teacă umflată în partea de jos, avea patru sfere transparente alcătuite din titaniu şi polimeri – legate între ele de tunele circulare – care îi dădeau aspectul unui maimuţoi dintr-un joc de copii. O sferă conţinea un sistem complex de echipament de fotografiere, în timp ce a doua era umplută cu aer, recipiente cu balast şi baterii. A treia era destinată echipamentului de oxigen şi motoarelor electrice. Iar ultima sferă, cea mai spaţioasă, se afla deasupra celorlalte trei şi adăpostea echipajul şi aparatele de control.

Bătrânul Gert a fost construit pentru a rezista imenselor presiuni întâlnite pe cele mai adânci funduri de mare din lume. Sistemele lui de siguranţă puteau să menţină un echipaj în viaţă timp de patruzeci şi opt de ore şi avea capacitatea să se deplaseze prin abisul întunecat cu viteze de până la opt noduri.

Craig Plunkett, inginerul şef şi pilotul *Bătrânului Gert,* semnă ultimul formular de verificare. Era un bărbat de patruzeci şi cinci sau cincizeci de ani, cu părul încărunţit, pieptănat înspre faţă pentru a-i acoperi chelia. Avea o faţă rumenă şi nişte ochi căprui, de copoi. Participase la proiectarea *Bătrânului Gert* şi acum îl trata ca pe iahtul său particular.

Îşi puse un pulover gros de lână, pentru a se apăra de răcoarea apei reci de pe fundul oceanului şi încălţă o pereche de

mocasini moi, de blană. Coborî tunelul şi închise bocaportul în spatele Lui. Apoi coborî în sfera de control şi acţiona sistemele computerizate de supravieţuire.

Doctorul Raul Salazar, geologul marin al expediţiei de la Universitatea din Mexico, îşi ocupase deja locul, potrivind sonarul de cercetare a fundului oceanului.

— Sunt pregătit oricând, zise Salazar.

Era ca un mic dinam cu o claie imensă de păr negru, cu mişcări repezi şi ochi negri, pătrunzători, care nu puteau fixa o persoană sau un obiect mai mult de două secunde. Plunkett îl simpatiza. Salazar era tipul de om care strângea datele fără să-i facă prea multe mutre, lua deciziile potrivite fără să încurce faptele şi era obişnuit să privească o probă găsită pe fundul mării mai puţin din punct de vedere academic şi mai mult din cel al afacerilor.

Plunkett privi locul liber din partea dreaptă a sferei.

— Credeam că Stacy e la post.

— Este, răspunse Salazar fără să se întoarcă de la consola lui. E în sfera de fotografiere pentru o verificare finală a sistemelor video.

Plunkett se aplecă spre tunelul ce conducea la sfera de fotografiere şi se trezi zgâindu-se la o pereche de picioare frumoase.

— Suntem gata de lansare, zise el.

O voce feminină îi replică pe un ton sec:

— Termin într-o secundă.

Plunkett îşi aranja picioarele sub panoul de control şi se aşeză pe scaunul scund şi rabatabil, când Stacy Fox se strecură, mergând în zigzag în sfera de control. Avea chipul îmbujorat pentru că lucrase cu capul în jos.

Stacy nu era ceea ce se poate numi o fată deosebit de frumoasă, dar era totuşi drăguţă. Părul blond, lung, cu firul drept, îi cădea pe obraji şi deseori îl arunca pe spate cu o scurtă zvâcnire a capului. Era mlădioasă şi avea umerii prea laţi pentru o femeie. Echipajul nu putea decât să facă speculaţii în legătură cu sânii ei. Fireşte nimeni nu-i văzuse vreodată şi întotdeauna purta pulovere largi. Dar ocazional, când căsca şi se întindea, pieptul indica o fermitate substanţială.

Părea mai tânără decât cei treizeci şi patru de ani ai ei. Sprâncenele erau groase, ochii depărtaţi, irisurile reflectând un verde palid şi cald. Buzele, având un contur hotărât, se depărtau

uşor într-un constant zâmbet luminos, ce-i punea în evidenţă dinţii strălucitori. Pe vremuri, când îşi luase diploma în artă fotografică la Institutul Chouinard din Los Angeles, Stacy fusese una din frumoasele plajei californiene. După absolvire cutreierase lumea filmând viaţa marină care nu fusese niciodată înregistrată pe peliculă. De două ori măritată, de două ori divorţată, cu o fiică ce locuia cu sora sa, prezenţa ei la bordul *Bătrânului Gert,* pentru a fotografia adâncurile oceanului era, de fapt, o acoperire pentru o misiune mai solicitantă.

De îndată ce-şi ocupă locul în partea dreaptă a sferei, Plunkett făcu semn de OK. Macaragiul lăsă submersibilul jos pe o rampă înclinată, prin pupa deschisă a vasului şi îl coborî uşurel în apă.

Furtuna se potolise, dar valurile se rostogoleau în continuare, atingând o înălţime de la unu la doi metri. Macaragiul calculă timpii aşa încât *Bătrânul Gert* să atingă creasta valului, apoi să ajungă la piciorul acestuia şi să fie legănat liber de valuri. Cablurile de ridicare fură îndepărtate electronic şi câţiva scafandri executară o ultimă verificare a exteriorului.

Cinci minute mai târziu controlorul de suprafaţă, un scoţian de treabă pe nume Jimmy Knox, îi raportă lui Plunkett că submarinul era pregătit pentru imersiune. Rezervoarele de balast fură umplute cu apă şi *Bătrânul Gert* se cufundă iute în apa scânteietoare şi îşi începu călătoria spre adâncuri.

Deşi *Bătrânul Gert* era cel mai nou model de submersibil din prospecte, totuşi cobora după vechiul şi atât de încercatul sistem de a umple rezervoarele de balast cu apă de mare. Pentru ridicarea la suprafaţă, diverse greutăţi de fier erau aruncate cu scopul de a spori flotabilitatea, deoarece tehnologia curentă de pompare nu putea face faţă presiunilor întâlnite la mari adâncimi.

Pentru Stacy, lunga cădere prin nesfârşitul vid lichid fu ca o transă hipnotică. Una după alta culorile spectrale ale luminii împrăştiate la suprafaţă se estompară până când, în cele din urmă, dispărură în bezna desăvârşită.

Cu excepţia consolelor de control, separat montate în jurul diametrului interior al sferei, în faţă aveau o vedere neobstrucţionată de o sută treizeci grade. Polimerul transparent cu textura fină de titaniu făcea vizionarea egală cu rezoluţia de pe un imens ecran de televizor.

Salazar nu dădea nici o atenţie întunericului sau peştilor luminiscenţi care înotau ocazional în afară, fiind mult mai

preocupat de ceea ce vor găsi pe fund. Plunkett mânuia instrumentele de cercetare la adâncime şi pe cele de supravieţuire, urmărind atent orice defect pe măsură ce presiunea creştea şi temperatura scădea cu fiecare clipă care trecea.

Invincibilul nu dispunea de un submersibil de rezervă în caz de forţă majoră. Dacă apărea vreun dezastru neaşteptat şi dacă într-un fel sau altul rămâneau blocaţi între stânci sau echipamentul nu răspundea la comenzi, împiedicând întoarcerea la suprafaţă a *Bătrânului Gert,* ei puteau desprinde sfera de control pentru ca aceasta să se ridice la suprafaţă ca un balon gigantic. Însă era un sistem complex care nu fusese niciodată testat în condiţii de înaltă presiune. O eroare cât de mică şi nu mai aveau nici o speranţă de salvare, numai certitudinea morţii prin sufocare şi un mormânt rătăcit în eterna noapte a adâncurilor.

Un peşte subţire ca un ţipar alunecă pe lângă ei, corpul luminos al acestuia aruncând fulgere scânteietoare, ca un şir de faruri de automobil şerpuind în noapte. Dinţii erau incredibil de lungi în comparaţie cu capul, colţaţi ca ai unui dragon chinezesc. Fascinat de lumina interioară a submersibilului, înotă fără teamă până la sfera de control şi aruncă înăuntru o privire de strigoi.

Stacy îşi potrivise aparatul de fotografiat şi camera video aşa că înainte de a o lua din loc îl surprinse în mai multe poziţii:

— Vă puteţi imagina creatura asta dacă ar fi cu douăzeci de picioare mai lungă? murmură ea îngrozită.

— Din fericire dragonii negri trăiesc la mari adâncimi, zise Plunkett. Presiunea apei îi împiedică să crească mai mult de câţiva centimetri.

Stacy aprinse luminile exterioare şi bezna se transformă pe dată într-o ceaţă verzuie. Spaţiul era cu desăvârşire gol. Nu se zărea nici un semn de viaţă. Dragonul negru plecase. Pentru a economisi bateriile, stinse luminile.

În sferă, umiditatea crescu iar frigul, tot mai pătrunzător, începu să se infiltreze prin pereţii groşi. Stacy simţi cum o trec fiorii prin braţe. Ridică ochii, îşi prinse umerii cu palmele şi începu să dârdâie. Plunkett înţelese aluzia şi puse în funcţiune o mică aerotermă care nu prea îndepărtă răceala.

Cele două ore, cât dură imersiunea, ar fi trecut cu greu dacă fiecare dintre ei n-ar fi fost preocupat de treaba lui. Plunkett îşi găsise o poziţie confortabilă şi urmărea monitorul sonarului şi

sonda de ecouri. Totodată, supraveghea cu un ochi atent aparatele care controlau rezervele de oxigen şi electricitate. Salazar întocmea parcelarea zonei de cercetare, o dată ce vor fi ajuns la fund, în timp ce Stacy încerca să surprindă cu aparatele ei pe locuitorii obişnuiţi ai adâncurilor.

Plunkett prefera ca fond muzical ariile lui Johann Strauss în locul muzicii stereo, dar Stacy insistase să pună la casetofon preferinţele „tineretului”. Pretindea că e liniştitor şi mai puţin stresant. Salazar o numea muzică de „cascadă”, dar acceptă.

Vocea lui Jimmy Knox de pe *Invincibil* suna spectral, aşa cum era filtrată prin telefonul acustic subacvatic.

— Atingeţi fundul în zece minute, anunţă el, vă apropiaţi puţin cam repede.

— Am înţeles, răspunse Plunkett, îl am şi eu pe sonar. Salazar şi Stacy întoarseră capul de la treaba lor şi priviră ecranul sonarului. Fundul oceanului era conturat în trei dimensiuni. Ochii lui Plunkett se mişcau cu viteză de la ecran la apă şi înapoi la ecran. Avea încredere în sonar şi computer, dar nu mai mult decât în propria sa vedere.

— Fiţi atenţi, îi alertă Knox, veţi cădea lângă pereţii unui canion.

— Îl văd, răspunse Plunkett. Stâncile formează o vale largă. Se întinse după un buton şi eliberă o greutate de balast pentru a încetini coborârea. La treizeci de metri de fund mai dădu drumul la una, imprimând submersibilului o plutire intermediară, aproape perfectă. Apoi lăsă în jos cele trei fixatoare montate pe capetele exterioare ale sferelor de jos.

Fundul oceanului se contura încetişor prin întunericul de jad, într-o pantă neregulată. Cât cuprindea privirea văzură nişte roci ciudate, negre, ondulate şi contorsionate în forme groteşti.

— Am coborât lângă o erupţie vulcanică, zise Plunkett. Marginea este cam la un kilometru în faţă. După asta mai există o distanţă de trei sute de metri în jos până în fundul văii.

— Am recepţionat, răspunse Knox.

Ce sunt toate rocile acelea viermănoase? întrebă Stacy.

— Straturi de lavă, răspunse Salazar, care se încreţesc astfel când lava fierbinte intră în contact cu apa rece a oceanului, învelişul exterior se răceşte şi ia forma unui tub prin care curge lava încinsă, curge încontinuu.

Plunkett puse în acţiune sistemul de poziţionare a altitudinii, care în mod automat menţinea submersibilul la patru metri

deasupra pantei de pe fund. Pe când alunecau de-a lungul platoului cu aspect cicatrizat, descoperiră în gropi de nămol urme ale târâtoarelor adâncurilor, poate stele de mare, creveţi sau alte vietăţi ce pândeau în bezna din spatele luminilor.

— Pregătiţi-vă, zise Plunkett. Suntem pe punctul de a ne continua coborârea.

La câteva clipe după atenţionarea lui, fundul dispăru din nou în beznă, iar submersibilul se aplecă şi coborî încă şi mai mult, menţinându-şi distanţa de patru metri faţă de pereţii abrupţi ai canionului.

— Sunteţi la cinci-trei-şapte-zero metri, răsună vocea lui Knox prin telefonul subacvatic.

— În regulă şi la mine apare la fel, răspunse Plunkett.

— Când veţi ajunge pe fundul văii, zise Knox, veţi fi pe câmpia zonei de ruptură.

— E la mintea cocoşului, mormăi Plunkett cu atenţia concentrată pe panoul de control, pe ecranul computerului şi pe un monitor video care acum arăta terenul de sub tălpicile de aterizare ale *Bătrânului Gert.* La dracu', n-avem altundeva unde merge.

Trecură douăsprezece minute şi apoi în faţa lor se contura o porţiune de teren neted, iar submersibilul îşi recăpăta poziţia orizontală. Particule subacvatice se roteau în vârtejuri în jurul sferei, împinse de curentul uşor, ca nişte fulgi de nea. Firicele de nisip se întindeau în faţa cercului de lumină format de faruri. Nisipul nu era gol. Mii de obiecte negre, rotunde, ca ghiulele vechi, erau împrăştiate pe fundul oceanului într-un strat gros. Nodule de manganiu, explică Salazar de parcă era la curs. Nimeni nu ştie exact cum s-au format, deşi se bănuieşte că nucleul e format din dinţi de rechini sau oase din urechea balenei.

— Valorează ceva? întrebă Stacy, punând în funcţiune sistemele camerelor de luat vederi.

— În afară de manganiu conţin mici dar preţioase cantităţi de cobalt, cupru şi zinc. Presupun că această concentrare se întinde pe sute de mile în zona de ruptură şi valorează opt milioane de dolari kilometrul pătrat.

— Cu condiţia să o excavezi şi s-o ridici la suprafaţă, la cinci kilometri şi jumătate distanţă, adăugă Plunkett.

Salazar îl dirija pe Plunkett în ce direcţie să exploreze, în timp ce *Bătrânul Gert* plană silenţios deasupra nisipului tapetat cu

nodule. Apoi ceva luci la babord. Plunkett se îndreptă uşor spre obiect.

— Ce vezi? întrebă Salazar ridicând ochii, din instrumentele lui.

Stacy privi în jos.

— O minge, exclamă ea. O minge uriaşă de metal cu nişte cleme ciudate. Cred că măsoară trei metri în diametru. Plunkett presupuse:

— Trebuie să fi căzut de pe un vas.

— Nu cu mult timp în urmă, dacă judecăm după lipsa coroziunii, comentă Salazar.

Deodată zăriră o fâşie lată de nisip curat, total lipsită de nodule. Ca şi cum un aspirator gigantic ar fi tras o brazdă prin mijlocul unei câmpii.

— O porţiune dreaptă! exclamă Salazar. Pe fundul mării nu există astfel de porţiuni drepte şi lungi.

Stacy privea uluită:

— Prea perfectă, prea precisă pentru a nu fi făcută de mâna omului.

Plunkett scutură din cap:

— Imposibil, nu la adâncimea asta. Nici o companie de prospecţiuni din lume nu are capacitatea de a fora abisul.

— Şi, din câte ştiu, nici o dislocare geologică nu poate forma o şosea curată pe fundul oceanului, afirmă ferm Salazar. Indentaţiile acelea de pe nisip, care se înşiră de-a lungul marginilor, par să se potrivească cu mingea uriaşă pe care am descoperit-o.

— OK, murmură Plunkett sceptic. Ce fel de echipament poate să mătură fundul oceanului la o asemenea adâncime?

— O dragă hidraulică uriaşă care suge nodulele şi le trimite prin conducte spre o barjă aflată la suprafaţă, teoretiza Salazar. Ideea se vehiculează de ani de zile.

— Ca şi cu expediţia umană pe Marte, dar racheta pentru a ajunge acolo nu a fost încă construită. La fel şi cu draga uriaşă. Am o mulţime de cunoştinţe în ingineria marină şi n-am auzit nici măcar un zvon vag despre un astfel de proiect. O operaţiune minieră de o asemenea amploare nu poate fi ţinută secretă. Ar implica o flotă de suprafaţă de cel puţin cinci nave, precum şi mii de muncitori care să lucreze ani de zile. Şi n-au cum să nu fie detectate de sateliţii sau de navele care trec prin zonă.

Stacy îi aruncă lui Salazar o privire lipsită de expresie.

— Poţi să ne spui cumva când s-a întâmplat?

Salazar ridică din umeri.

— S-ar fi putut întâmpla ieri sau cu ani în urmă.

— Dar atunci cine a făcut-o? întrebă Stacy pe un ton vag. Cine putea să fabrice o astfel de tehnologie?

Nimeni nu răspunse imediat. Descoperirea lor nu se potrivea adevărurilor acceptate. Fixară cu privirea brazda goală cu tăcută neîncredere, frica de necunoscut străbătându-le şira spinării.

În cele din urmă Plunkett dădu un răspuns care părea să vină de la distanţă, din afara submersibilului:

— Nimeni de pe planeta asta, nimeni care să aparţină rasei umane.

4

Steen intră într-o stare de şoc emoţional extrem. Privi indiferent la băşicile care i se formau pe braţe. Începu să tremure necontrolat, pe jumătate înnebunit de şoc şi datorită unei dureri abdominale subite. Se chirci şi vomită, respirând cu greutate printre vărsături. Totul păru să-l lovească dintr-o dată. Inima începu să-i bată neregulat şi trupul îi ardea de febră.

Se simţi incapabil să se întoarcă în compartimentul comunicaţiilor pentru a-l preveni pe Korvold. În cazul în care căpitanul vasului norvegian nu primea răspuns la semnalele către Steen, va trimite o altă echipă de abordaj pentru a vedea ce s-a întâmplat. Alţi oameni vor muri inutil.

Acum Steen era scăldat în sudoare. Fixă cu privirea automobilul cu capota ridicată şi privirea îi scapără de o ură stranie. Îl invada o stare de stupoare. Şi mintea-i surescitată văzu un rău indescriptibil în oţel, piele şi cauciuc. Ca într-un ultim act de sfidare, Steen se răzbună pe vehiculul neînsufleţit. Scoase de la brâu Steyr-ul automat pe care-l găsise în cabina căpitanului şi trase piedica. Apoi apăsă pe trăgaci şi trimise o ploaie de gloanţe în parbrizul maşinii.

La doi kilometri spre răsărit, căpitanul Korvold privea prin binoclu spre *Steaua Divină,* când aceasta se pulveriza pur şi simplu în faţa ochilor săi uluiţi.

O monstruoasă minge de foc erupse cu o strălucire albastră, a cărei intensitate era mai mare decât a soarelui. Gazele albe şi fierbinţi se răspândiră instantaneu pe o suprafaţă cu diametrul de patru kilometri.

Se formă un nor semisferic de condensare care se răspândi ca o gogoaşă imensă cu interiorul ars imediat de mingea de foc.

Suprafaţa oceanului deveni concavă, ca o copaie cu diametrul de trei sute de metri. Apoi o intensă coloană formată din miliarde de tone de apă se ridică spre cer, pereţii acesteia formând mii de gheizere orizontale, fiecare la fel de mare ca *Narvikul.*

Unda de şoc înconjură mingea de foc ca inelul din jurul Saturnului, gonind prin exterior cu o viteză ce se apropia de cinci sute de kilometri pe secundă. Lovi *Narvikul,* terciuind vasul care căpătă o formă nedefinită.

Stând pe coverta deschisă, Korvold nu văzu holocaustul. Ochii şi mintea lui nu avură timp să-l înregistreze. Într-o secundă fu carbonizat de radiaţia termală produsă de mingea de foc a exploziei. Vasul întreg fu smuls afară din apă şi apoi azvârlit înapoi de parcă ar fi fost lovit cu un baros imens. O ploaie de fragmente de oţel topit şi pulbere din *Steaua Divină* invadară punţile sfărâmate ale *Narvikului.* Din carcasa despicată izbucni focul care cuprinse imediat vasul distrus. După aceea exploziile continuară în măruntaiele navei. Containerele de pe puntea de marfă fură azvârlite ca frunzele de rafala unui uragan.

N-a fost timp pentru ţipete răguşite de durere. Oricine fu surprins pe punte arse ca un chibrit, trosni şi dispăru. Întregul vapor deveni instantaneu un rug funerar pentru cei două sute cincizeci de pasageri şi membrii echipajului.

Narvikul începu să se încline repede. La cinci minute după explozie se răsturnă pe partea cealaltă. În curând nu se mai vedea decât o mică porţiune din fundul navei, după care alunecă sub valurile agitate şi dispăru în adâncuri.

Totul se sfârşi aproape la fel de brusc ca şi dispariţia *Stelei Divine.* Protuberanţa imensă în formă de ciupercă care se formase deasupra mingii de foc dispăru încet şi nu mai putu fi deosebită de cerul acoperit cu nori mohorâţi. Furia sclipitoare a apei se calmă şi suprafaţa oceanului se netezi, reluându-şi ondulaţiile obişnuite.

La doisprezece kilometri depărtare, *Invincibilul* încă plutea. Presiunea incredibilă a undei de şoc nu începuse încă să-şi piardă din intensitate, când întreaga ei forţă izbi vasul de supraveghere. Suprastructura lui fu smulsă şi pustiită expunând cluasoanele interioare. Coşul fu rupt din montură şi azvârlit în apa clocotitoare, în timp ce coverta dispărea sub un potop violent de oţel şi carne.

Catargele fură îndoite şi distorsionate, uriaşa macara folosită pentru manevrarea *Bătrânului Gert* fu deformată şi aruncată într-o parte, pereţii carcasei fură striviţi între structură şi traversele longitudinale. Întocmai ca şi *Narvikul, Invincibilul* căpătase o formă nedefinită, aproape imposibil de recunoscut ca fiind a unui vas.

Vopseaua din părţile laterale se scorojise şi se înnegrise în vijelia dogoritoare. Un fir de fum negru se ridica din babordul distrus şi stătea ca un covor clocotitor deasupra apei din jurul carcasei. Arşiţa pârjoli pe toţi cei de pe punţile deschise.

Persoanele din interior fură grav rănite de şoc şi de sfărâmăturile care zburau în toate părţile.

Izbit violent de un cluason inflexibil de oţel, Jimmy Knox fusese azvârlit în cabină şi acum gâfâia după aer de parcă ar fi fost în vid. Se rostogoli pe jos şi rămase întins pe spate, privind înmărmurit printr-o gaură apărută ca prin minune în tavan.

Zăcu acolo aşteptând să treacă şocul, luptându-se să se concentreze asupra situaţiei lui disperate, încercând să desluşească cu mintea-i înceţoşată ce urgie se abătuse asupra lumii. Încetişor, îşi roti privirea prin cabină şi văzu cluasoanele îndoite, echipamentul electronic serios avariat, arătând ca un robot cu măruntaiele scoase, mirosind fumul incendiilor şi se simţi ca un copil isterizat care-şi pierduse părinţii în mulţime.

Prin gaura apărută deasupra sa privi coverta şi sala hărţilor. Fuseseră pustiite, ajungând un schelet de traverse şi ţevi deformate. Timoneria arăta ca un abator arzând mocnit, mormânt al oamenilor arşi şi striviţi al căror sânge picura în compartimentele de jos.

Knox se rostogoli într-o parte şi gemu la durerea subită provocată de trei coaste rupte, o gleznă luxată şi nenumărate vânătăi. Se mişcă foarte încet până ajunse să stea în şezut. Ridică mâna şi-şi potrivi ochelarii, surprins că aceştia rămăseseră cocoţaţi pe nas în timpul inexplicabilei urgii.

Încet, perdeaua întunecată a şocului dispăru şi primul său gând fu la *Bătrânul Gert.* Ca într-un coşmar îşi imagină submersibilul avariat şi cu legăturile tăiate în bezna adâncurilor.

Năucit, se târî pe punte în mâini şi genunchi, ţinând piept durerii, până ajunse la telefonul subacvatic al cărui receptor îl înşfacă.

— *Gert?* izbucni el înfricoşat. Eşti pe recepţie?

Aşteptă câteva clipe, dar nu veni nici un răspuns. Înjură cu o voce monotonă.

— Dracu’ să te ia Plunkett! Răspunde-mi, ticălosule!

Singurul răspuns fu tăcerea. Toate legăturile între *Invincibil* şi *Bătrânul Gert* erau întrerupte. Cele mai negre temeri ale lui se adeveriseră. Forţa necunoscută care se abătuse asupra vasului de supraveghere se transmisese prin apă şi sfârtecase probabil submersibilul, deja supus unor presiuni incredibile.

— Morţi, şopti el, complet terciuiţi.

Dintr-o dată îşi îndreptă gândurile spre camarazii lui şi-i strigă. Nimeni nu-i răspunse. Auzi numai scârţâitul strident al metalului

de pe vasul în agonie.

Îşi îndreptă privirea spre uşa deschisă şi văzu cinci cadavre răşchirate în poziţii ţepene, nefireşti, ca nişte manechine aruncate în dezordine. Rămase nemişcat, copleşit de durere şi uluială.

În mod difuz simţi zvâcnirile convulsive ale navei, pupa alunecând sub valuri de parcă ar fi fost prinsă într-un vârtej. Ciocnirile se reverberau peste tot în jur. *Invincibilul* era pe punctul să-şi înceapă propria călătorie spre abis.

Dorinţa de viaţă renăscu în el şi Knox începu să se târască de-a buşilea pe o punte înclinată, prea zăpăcit să simtă durerea provocată de răni. Strecurându-se în panică prin uşa punţii macaralei, ocoli cadavrele şi echipamentul de oţel sfărâmat, împrăştiat peste tot. Spaima înlocui starea de şoc, transformându-se în el într-un bulgăre compact şi extensibil.

Ajunse la rămăşiţele îndoite ale balustradei. Fără să privească înapoi o încalecă şi sări în oceanul care îl aştepta. O scândură dintr-o ladă de lemn se legăna pe apă la câţiva metri distanţă. Înotă chinuit până când o ajunse şi începu să plutească ţinând-o sub un braţ. Numai atunci se întoarse şi privi *Invincibilul.*

Se scufunda cu pupa şi provele ridicate deasupra valurilor Pacificului. Păru să atârne aşa cam un minut, navigând spre nord, apoi alunecă în jos cu o viteză sporită şi dispăru, lăsând câteva epave plutitoare şi un cazan de apă învolburată care în curând se domoli, transformându-se în câteva bule colorate în spectrul curcubeului născut din uleiul vărsat.

Frenetic, Knox cercetă împrejurimile în căutarea altor membri ai echipajului de pe *Invincibil.* Acum, când scrâşnetele navei care se scufundase încetaseră, se lăsase o tăcere sinistră. Nu existau bărci de salvare, nici capete de oameni înotând în ocean.

Se trezi singurul supravieţuitor al unei tragedii care nu avea nici o explicaţie.

5

În adâncuri, unda de şoc străbătu apa ce opunea rezistenţă cu aproape şase mii cinci sute de kilometri pe oră într-un cerc extensibil, zdrobind în drumul ei orice urmă de viaţă marină. *Bătrânul Gert* fu salvat de la distrugerea instantanee de pereţii canionului. Aceştia protejară submersibilul, apărându-l de forţa principală a presiunii explozive.

Totuşi submersibilul fu învârtit cu brutalitate. Acum era drept, peste o clipă răsturnat, ca o minge de fotbal lovită cu violenţă. Compartimentul conţinând bateriile principale şi sistemele de propulsare se izbi de nodulele pietroase, crăpă şi fu împins în interior de presiunea formidabilă. Din fericire învelişul bocaportului – la fiecare capăt al tubului de legătură – rezistă, căci altfel apa ar fi năvălit în sfera echipajului ca un tăvălug şi i-ar fi transformat pe toţi într-o pastă sângerândă.

Zgomotul exploziei sosi ca un tunet prin telefonul subacvatic, aproape la unison cu huruitul ca de tren al undei de şoc. Curând, tăcerea înşelătoare puse din nou stăpânire pe lumea adâncurilor. Apoi calmul fu tulburat din nou de scrâşnetul şi zăngănitul metalului torturat, când navele distruse se scufundară, încovoindu-se şi presându-se, înainte de a plonja pe fundul oceanului în nori de mâl.

— Ce s-a întâmplat? ţipă Stacy, apucându-se cu mâinile de scaun pentru ca acesta să nu fie dat peste cap.

Fie din cauza şocului, fie dintr-un devotament radical faţă de munca sa, privirea lui Salazar nu se desprinsese nici o clipă de pe consola sa.

— Nu e nici un cutremur. Aparatul înregistrează o anomalie la suprafaţă.

Cu servomotoarele distruse, Plunkett pierdu orice control asupra *Bătrânului Gert.* Nu putea decât să stea acolo neputincios, în timp ce submarinul era aruncat într-o parte şi alta pe câmpul de nodule de manganiu. Automat zbieră în telefonul subacvatic, omiţând toate formalităţile de chemare.

— Jimmy, suntem surprinşi de o turbulenţă inexplicabilă. Servomotorul a fost distrus! Te rog, răspunde!

Jimmy Knox nu-l auzi. Departe, deasupra lor, se lupta el însuşi să supravieţuiască în valuri.

Plunkett încă încerca disperat să ia legătura cu *Invincibilul,* când submersibilul îşi încetă cursa dezordonată şi lovi fundul într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade, aterizând pe sfera ce conţinea echipamentul pentru curent electric şi oxigen.

— Asta-i sfârşitul, murmură Salazar, neştiind prea bine ce se înţelegea prin asta, mintea fiindu-i înceţoşată de şoc şi confuzie.

— Pe dracu' sfârşitul! izbucni Plunkett. Mai putem încă să lăsăm balast şi să ajungem la suprafaţă.

În timp ce vorbea era conştient că aruncarea întregului balast nu putea depăşi greutatea apei şi a mâlului pătrunse în urma distrugerilor. Acţiona manetele şi sute de livre de greutate moartă căzură din pântecul submersibilului.

Câteva clipe nu se întâmplă nimic, apoi centimetru cu centimetru, *Bătrânul Gert* se desprinse de fund, ridicându-se încet de parcă ar fi fost împins de respiraţia şi bătăile puternice ale inimilor celor trei oameni aflaţi în sfera lui principală.

— Ne-am ridicat zece picioare, anunţă Plunkett după un timp ce păru o oră întreagă, dar în realitate nu trecuseră decât treizeci de secunde.

Bătrânul Gert se redresa şi toţi îndrăzniră să respire din nou. Plunkett încercă zadarnic să-l contacteze pe Jimmy Knox.

— Jimmy… aici Plunkett. Răspunde!

Stacy privea indicatorul de adâncime atât de intens, încât se gândi că plesneşte cadranul.

— Hai… hai! se rugă ea.

Apoi, fără nici un avertisment, începu cumplitul coşmar. Sfera cu echipamentul electric şi de oxigen se frânse brusc. Sleită de impactul cu fundul oceanului, îşi abandonă integritatea şi fu strivită ca un ou de presiunea nemiloasă.

— La dracu! rosti pe nerăsuflate Plunkett, când submersibilul căzu la loc în nămol cu o bufnitură înfundată.

De parcă ar fi vrut să se adapteze îngrozitoarei inversări de situaţie, luminile clipiră şi se stinseră, aruncând sfera într-o lume de abanos pur. Duşmănia beznei e o oroare pe care o încearcă numai orbii. Pentru văzători, brusca dezorientare îi determină să creadă că forţe cumplite se apropie din spate într-un cerc care se strânge neîncetat.

În sfârşit, vocea răguşită a lui Salazar sparse tăcerea.

— Sfinte Dumnezeule, suntem terminaţi definitiv!

— Nu încă, zise Plunkett. Mai putem să ajungem la suprafaţă scăpând de sfera de control.

Bâjbâi cu mâna după consolă şi atinse cu degetele un anumit buton. Cu un declic sesizabil luminile auxiliare intrară în acţiune şi interiorul sferei fu din nou luminat.

Stacy suspină uşurată şi se relaxa puţin.

— Slavă Domnului, cel puţin putem vedea.

Plunkett programă computerul pentru o ascensiune în caz de forţă majoră. Apoi programă mecanismul de desprindere şi se întoarse spre Stacy şi Salazar.

— Ţineţi-vă bine. Poate să fie o călătorie agitată până la suprafaţă.

— Orice, numai să scăpăm dracului de aici, mormăi Salazar.

— Oricând sunteţi gata, zise Stacy curajoasă.

Plunkett îndepărtă siguranţa de la maneta de desprindere, o apucă cu hotărâre şi trase.

Nu se întâmplă absolut nimic.

Febril, Plunkett repetă operaţia încă de trei ori. Dar sfera de control refuza cu încăpăţânare să se desprindă de secţiunea principală a submersibilului. În disperare apelă la computer ca să afle cauza defecţiunii. Răspunsul veni cât ai clipi.

Mecanismul de desprindere fusese îndoit şi strivit de impactul cu fundul oceanului şi nu putea fi reparat.

— Îmi pare rău, zise Plunkett neputincios, dar se pare că vom rămâne aici până vom fi salvaţi.

— Grozavă şansă de salvare mai avem, rosti scurt Salazar, ştergându-şi sudoarea care îi scălda faţa cu mâneca hanoracului de schior.

— Cum stăm cu oxigenul? întrebă Stacy.

— Rezerva principală a fost distrusă o dată cu explozia sferei, răspunse Plunkett. Dar tuburile în caz de forţă majoră, din această secţiune, cât şi epuratorul de gaz pe bază de hidroxid de litiu, care îndepărtează bioxidul de carbon, ar trebui să ne asigure aerul pentru zece până la douăsprezece ore.

Salazar scutură din cap şi ridică înfrânt din umeri.

— Toate rugăciunile din toate bisericile din lume nu ne vor salva la timp. Va dura minimum şaptezeci şi două de ore pentru ca un alt submersibil să ajungă la noi. Şi chiar şi atunci mă îndoiesc că pot să ne ridice la suprafaţă.

Stacy îl privi pe Plunkett în ochi, căutând un semn firav de încurajare, dar nu găsi nici unul. Privirea lui era distantă şi îndepărtată. Avu impresia că ceea ce îl întrista mai mult era distrugerea preţiosului său submersibil decât perspectiva de a-şi

pierde viaţa. Când îşi dădu seama că îl priveşte, reveni la realitate.

— Raul are dreptate, zise el încordat. E groaznic că spun asta, dar ca să vedem din nou soarele avem nevoie de un miracol.

— Dar *Invincibilul?* zise Stacy. Vor muta munţii din loc şi tot ne vor găsi.

Plunkett scutură din cap.

— Acolo, sus, s-a întâmplat ceva tragic. Ultimul zgomot pe care l-am auzit a fost cel al unui vas care se frânge alunecând spre adâncuri.

— Dar mai erau alte două nave la suprafaţă când am coborât noi, protestă Stacy. Zgomotul putea să provină de la oricare din ele.

— N-are importanţă, zise Plunkett sleit de puteri. Nu avem cum să ajungem sus, iar timpul a devenit un duşman de neînfrânt.

O disperare profundă se instala în sfera de control. Orice speranţă de salvare era o închipuire. Singura certitudine era un imaginar proiect de salvare, mai curând de recuperare a *Bătrânului Gert* şi a cadavrelor lor, mult după ce vor fi murit.

6

Dale Nichols, asistent special al Preşedintelui, pufăi din pipă şi se uită peste ochelarii bătrâneşti de citit, când Raymond Jordan intră în biroul lui.

Jordan schiţă un zâmbet în ciuda fumului dulceag şi nociv de tutun care plutea în birou ca o ceaţă de fum.

— Bună ziua, Dale.

— Mai plouă? întrebă Nichols.

— S-a transformat în lapoviţă.

Jordan observă că Nichols era tensionat. „Protectorul domeniului prezidenţial” era un administrator de mâna întâi, dar claia de păr şaten de culoarea cafelei arăta ca fânul în bătaia vântului, privirea era mai pătrunzătoare ca de obicei şi riduri de îngrijorare îi brăzdau chipul ca niciodată până acum.

— Preşedintele şi Vicepreşedintele aşteaptă, zise Nichols repede. Sunt nerăbdători să audă o relatare despre explozia din Pacific.

— Am ultimul raport, zise Jordan stăpân pe sine.

Deşi era una dintre cele cinci oficialităţi din Washington, Jordan nu era cunoscut marelui public. Majoritatea birocraţilor şi politicienilor nu-l cunoşteau. În calitate de director al CIA, Jordan conducea Serviciul Securităţii Naţionale şi era subordonat direct preşedintelui.

Trăia în lumea spectrală a spionajului şi informaţiilor şi foarte puţine persoane din afară aveau cunoştinţă de dezastrele şi tragediile de la care el şi agenţii lui salvaseră poporul american.

Pentru un străin, Jordan nu părea bărbatul cu mintea sclipitoare care poseda o memorie vizuală şi vorbea şapte limbi, înfăţişarea lui era la fel de comună ca aceea a bărbaţilor şi femeilor din branşă. De înălţime medie, între cincizeci şi şaizeci de ani, cu păr grizonat, bine făcut, cu un pic de burtă şi ochi căprui blânzi. Totodată, el era un soţ devotat de treizeci şi şapte de ani nevestei sale; aveau două fete gemene care studiau biologia marină la un colegiu.

Preşedintele şi Vicepreşedintele erau angajaţi într-o conversaţie liniştită când Nichols îl introduse pe Jordan în Biroul Oval. Se întoarseră instantaneu şi îl priviră pe Jordan care observă că erau la fel de tensionaţi ca şi asistentul special al

preşedintelui.

— Îţi mulţumesc că ai venit Ray, zise Preşedintele fără emfază, făcând nervos semn spre o canapea verde aflată sub portretul lui Andrew Jackson. Te rog, ia loc şi spune-ne ce naiba se întâmplă în Pacific.

Jordan se amuza întotdeauna de neliniştea jenantă care-i apuca pe politicieni în timpul unei crize iminente. Nici un politician ales nu avea tenacitatea matură şi experienţa în carieră aşa cum era cazul cu directorul CIA. Şi aceştia ajungeau să respecte sau să accepte imensa putere pe care Jordan şi tovarăşii lui o posedau în controlul şi orchestrarea evenimentelor internaţionale.

Jordan dădu din cap către Preşedinte, care era cu un cap mai înalt decât el. Calm, cu ceea ce celorlalţi li se părea o încetineală agonizantă, aşeză pe podea o servietă de piele încăpătoare şi o deschise. Apoi extrase din ea un dosar.

— Avem o situaţie? întrebă Preşedintele nerăbdător, folosind parola formală uzitată pentru o ameninţare iminentă a populaţiei civile, cum ar fi un atac nuclear.

— Da, sir, din păcate avem.

— La ce ne uităm aici?

Jordan privi raportul pur şi simplu de formă. Memorase deja toate cele treizeci de pagini.

— Exact la unsprezece şi cincizeci şi patru o explozie de mare forţă a avut loc în Pacificul de Nord, la aproximativ nouă sute de kilometri nord-est de insula Midway. Un satelit spion de-al nostru, din seria Pyramider a înregistrat explozia şi turbulenţa atmosferică cu camere de luat vederi şi a înregistrat unda de şoc prin balize hidrofonice clandestine. Datele au fost transmise direct Agenţiei de Securitate Naţională, unde au fost analizate. Apoi s-au efectuat citiri ale staţiilor seismografice legate la NORAD, care a retransmis informaţiile tehnicienilor CIA de la Langley.

— Şi concluzia? forţă Preşedintele.

— Au stabilit că explozia a fost de origine nucleară, zise el calm. Nimic altceva nu putea fi atât de amplu.

În afara lui Jordan, care părea relaxat de parcă ar fi urmărit o melodramă la televizor, expresia de pe chipurile celorlalţi trei bărbaţi din Biroul Oval părea grozav de întunecată datorită evenimentului oribil care tocmai le fusese dezvăluit.

— Suntem în stare de alertă DEFCOM? întrebă Preşedintele,

referindu-se la scala de promptitudine nucleară.

Jordan încuviinţă din cap.

— Mi-am luat libertatea de a ordona ca NORAD să treacă imediat la o alarmă DEFCOM de gradul trei şi pregătire pentru DEFCOM-doi, în funcţie de reacţia sovieticilor.

Nichols îl privi pe Jordan.

— Am trimis avioane?

— Un avion de recunoaştere Casper SR-90 a decolat acum douăzeci de minute de la baza Edwards pentru verificare şi culegere de date suplimentare.

— Suntem siguri că unda de şoc a fost provocată de o explozie nucleară? întrebă Vicepreşedintele, un bărbat puţin trecut de patruzeci de ani, care petrecuse doar şase ani în Congres înainte de a fi ales în funcţia numărul doi a Americii.

Politician prin excelenţă, era complet în afara domeniului activităţii informative.

— Ar fi putut fi un cutremur subacvatic sau o erupţie vulcanică.

Jordan scutură din cap.

— Înregistrările seismografice au arătat un puls energetic asociat cu detonaţii nucleare. Reflectarea de la un cutremur oscilează înainte şi după mai mult timp. Computerele confirmă faptul. Ar trebui să avem o imagine bună a energiei în kilotone după ce avionul de recunoaştere, Casper, va aduna mostrele de radiaţie atmosferică.

— Vreo presupunere?

— Până vom avea datele, cea mai bună presupunere e între zece şi douăzeci kilotone.

— Suficient să radă Chicago de pe suprafaţa pământului, murmură Nichols.

Preşedintele ezită să pună întrebarea următoare.

— S-ar putea... s-ar putea să fi explodat unul din submarinele noastre nucleare?

— Şeful Operaţiilor Navale ne-a asigurat că nici unul din vasele noastre nu s-a aflat pe o rază de cinci sute de kilometri.

— Poate unul rusesc?

— Nu, răspunse Jordan. L-am anunţat pe omologul meu sovietic, Nikolai Golanov. M-a asigurat că toate submarinele şi navele nucleare de suprafaţă din Pacific răspund la apel şi, bineînţeles, ne acuză pe noi de incident. Nu vor admite niciodată că de fapt ştiu la fel de puţin ca şi noi.

— Numele nu-mi e cunoscut, zise Vicepreşedintele. E de din KGB?

— Golanov răspunde de securitatea internă şi externă în Biroul Politic, explică calm Jordan.

— E posibil să mintă, presupuse Nichols. Oricare din ei ar fi putut întreprinde un test nuclear.

— E greu de presupus, răspunse Jordan. Pregătirile nu pot fi ţinute în secret faţă de spionajul vestic. Bănuiesc că vom descoperi că e vorba de un accident, vreun dispozitiv nuclear care nu trebuia să explodeze.

Preşedintele rămase un moment pe gânduri, apoi întrebă:

— Cunoaştem naţionalitatea vaselor din zona afectată?

— Nu posedăm toate detaliile, dar se pare că e vorba de trei vase, cel puţin trei spectatori nevinovaţi. Un transatlantic norvegian, un transportor auto japonez şi un vas oceanografic britanic, care conducea o cercetare la mare adâncime.

— Trebuie să fi existat răniţi.

— Fotografiile luate din satelit – înainte şi după accident – arată că toate cele trei vase au dispărut şi probabil s-au scufundat în timpul sau imediat după explozie. Existenţa unor supravieţuitori e foarte îndoielnică. Dacă explozia şi unda de şoc nu i-au ucis pe loc, foarte probabil o vor face în curând radiaţiile puternice.

— Presupun că a fost iniţiată o misiune de salvare, zise Vicepreşedintele.

— Au fost trimise la faţa locului unităţi navale din Guam şi Midway.

Preşedintele privea neclintit covorul, de parcă ar fi văzut ceva în acel loc.

— Nu pot să cred că britanicii executau în secret testarea unei bombe fără să ne dea de ştire. Primul-ministru n-ar fi lucrat niciodată în spatele meu.

— Iar norvegienii cu atât mai puţin, zise ferm Vicepreşedintele.

Chipul Preşedintelui căpătă o expresie misterioasă.

— Nici japonezii. Nu există nici o dovadă cum că ar fi construit vreodată bomba atomică.

— Dispozitivul nuclear ar fi putut fi furat, sugeră Nichols şi transportat clandestin de norvegienii sau japonezii care n-ar fi bănuit nimic.

Jordan ridică nonşalant din umeri.

— Nu cred că a fost furat. Sunt gata să pun la bătaie salariul pe o lună că ancheta va dovedi că era transportat spre o destinaţie bine stabilită.

— Care anume?

— Unul din cele două porturi californiene.

Toţi îl priviră pe Jordan meditând la rece şi realizând gravitatea situaţiei.

— *Steaua Divina* naviga de la Kobe la Los Angeles cu peste şapte mii de automobile Murmoto, continuă Jordan. *Narvikul,* care transporta o sută treizeci de pasageri şi marfă coreeană: pantofi, computere şi dispozitive de bucătărie – naviga de la Pusan la San Francisco.

Preşedintele zâmbi sarcastic.

— Asta o să mai scadă puţin deficitul comercial.

— Sfinte Dumnezeule, murmură Vicepreşedintele, scuturând din cap. E un gând înspăimântător. O navă străină să introducă o bombă nucleară în Statele Unite.

— Ce recomanzi, Ray? întrebă Preşedintele.

— Trimitem imediat echipele de teren. Preferabil vase de salvare la mare adâncime pentru a cerceta navele scufundate şi a afla care dintre ele transporta bomba.

Preşedintele şi Nichols schimbară priviri complice. Apoi Preşedintele îl privi pe Jordan.

— Cred că amiralul Sandecker şi oceanografii lui de la NUMA[9] sunt cei mai potriviţi pentru o operaţiune la mare adâncime. Ray, îi vei instrui tu.

— Cu respect mi-aş permite să nu fiu de acord, domnule Preşedinte. Colaborând cu marina militară, vom putea păstra secretul mai bine.

Preşedintele îi aruncă lui Jordan o privire superioară.

— Îţi înţeleg preocuparea. Dar mergi pe mâna mea. NUMA îşi poate îndeplini misiunea fără vreo scurgere de informaţii.

Jordan se ridică de pe canapea, profesionalmente iritat că Preşedintele ştia ceva de care el n-avea habar. Îşi propuse să cerceteze cu prima ocazie: „Dacă Dale îl alertează pe amiral, voi pleca de la birou imediat”.

Preşedintele îi întinse mâna.

— Mulţumesc, Ray. Tu şi cu oamenii tăi aţi făcut o treabă minunată într-un timp atât de scurt.

---

[9] NUMA – National Underwater and Marine Agency – Agenţia Naţională de Cercetări Submarine (n.tr).

Nichols îl însoţi pe Jordan când acesta părăsi Biroul Oval pentru a se îndrepta spre sediul NUMA. Când ajunseră în hol, Nichols îl întrebă cu voce scăzută:

— Fie vorba între noi doi, cine crezi că e în spatele contrabandei cu bomba?

Jordan se gândi o clipă, apoi răspunse pe un ton direct, alarmat:

— Vom afla răspunsul la această întrebare în următoarele douăzeci şi patru de ore. Întrebarea importantă, cea care mă înspăimântă pe mine, e de ce şi în ce scop?

7

Atmosfera din interiorul submersibilului devenise irespirabilă şi jilavă. Condensul picura de pe pereţii sferei şi concentraţia bioxidului de carbon sporea până la limite mortale. Ca să conserve aerul nimeni nu se mişca şi de abia scoteau câte un cuvânt. După unsprezece ore şi jumătate rezerva vitală de oxigen era aproape pe terminate, iar mica cantitate de energie electrică rămasă în bateriile folosibile în caz de urgenţă nu mai putea alimenta aparatul de îndepărtare a bioxidului de carbon.

Spaima şi teroarea se transformaseră încet în resemnare. O dată la cincisprezece minute Plunkett aprindea luminile să cerceteze sistemele de menţinere a vieţii, în rest stăteau tăcuţi în întuneric fiecare cu gândurile lui.

Plunkett se concentra asupra instrumentelor, agitându-se în jurul echipamentului, nevoind să creadă că iubitul său submersibil refuza să-i răspundă la comenzi. Salazar stătea prăbuşit în scaun ca o statuie. Părea înfrânt şi aproape inconştient. Deşi nu mai avea decât câteva minute până la prăbuşirea în agonia finală, considera că nu are rost să prelungească inevitabilul. Voia să moară şi să se termine o dată. Stacy rechemă în minte toanele copilăriei, pretinzând că se află în alt loc, în altă vreme. Trecutul îi apăru înaintea ochilor, derulându-se în imagini rapide. Când juca baseball cu fraţii ei, când se plimba cu bicicleta cea nouă în ziua de Crăciun, când a ieşit pentru prima dată cu un băiat care nu-i plăcea, dar care fusese singurul care o invitase. Aproape auzi sunetele muzicii din salonul de dans al hotelului. Uitase numele grupului dar îşi amintea cântecele. Melodia ei preferată era *Pe aici nu ne vom mai întoarce* de Seals şi Crofts. Închise ochii şi-şi imagină că dansa cu Robert Redford.

Ridică capul de parcă ar fi ascultat. Ceva era în neregulă. Cântecul pe care îl auzise în minte nu era din anul 1975. Suna mai degrabă ca o veche melodie de jaz decât rock.

Se trezi, deschise ochii şi văzu numai întunericul.

— Cântă altă melodie, bolborosi ea.

Plunkett aprinse luminile.

— Asta ce a mai fost?

Chiar şi Salazar ridică ochii şi murmură:

— Are halucinaţii?

— Trebuia să cânte *Pe aici nu ne vom mai întoarce,* dar e altă melodie.

Plunkett o privi pe Stacy cu chipul înmuiat de compasiune şi durere.

— Da, îl aud şi eu.

— Nu, nu, obiectă ea. Nu e acelaşi. Melodia e diferită.

— Cum vrei tu, zise Salazar gâfâind. Plămânii îi ardeau de la efortul de a trage un pic de oxigen din aerul rarefiat. Îl înşfacă pe Plunkett de braţ.

— Omule, pentru numele lui Dumnezeu, închide o dată sistemele şi să terminăm. Nu vezi că suferă, toţi suferim.

Şi pe Plunkett îl durea pieptul. Ştia foarte bine că era inutil să prelungească tortura, dar nu putea să înlăture pornirea instinctivă de a se agăţa de viaţă până la ultima suflare.

— Ne descurcăm noi, rosti cu greutate. Poate au adus alt submersibil pe *Invincibil.*

Salazar îl privi cu ochi de gheaţă şi o minte agăţată de realitate printr-un fir subţire de aţă.

— Eşti nebun. Nu există urmă de submersibil pe o rază de şapte mii de kilometri. Şi chiar dacă ar aduce unul şi *Invincibilul* ar fi neatins, ar fi necesare opt ore pentru lansare şi întâlnirea cu noi.

— Nu pot să mă cert cu tine. Nici unul din noi nu vrea să-şi petreacă eternitatea într-o criptă pierdută în adâncul oceanului. Dar nu vreau să renunţ la speranţă.

— Eşti nebun, repetă Salazar.

Se aplecă în faţă în scaun şi începu să dea din cap într-o parte şi în alta de parcă ar fi încercat să-şi alunge durerea copleşitoare. Arăta de parcă îmbătrânea cu un an cu fiecare minut care trecea.

— Nu-l auziţi? rosti Stacy, încet, cu o voce răguşită. Se apropie.

— Şi ea e nebună, se enervă Salazar.

Plunkett ridică mâna.

— Tăceţi. Şi eu îl aud. Acolo e ceva.

Salazar nu răspunse. Era prea slăbit ca să gândească sau să vorbească coerent. Un cerc chinuitor îi strângea plămânii. Nevoia de aer îi copleşise toate gândurile în afara unuia singur; stătea acolo şi îşi dorea ca moartea să vină cât mai repede.

Stacy şi Plunkett priviră amândoi în întunecimea din afara

sferei. În lumina difuză ce răzbătea din *Bătrânul Gert* înota o creatură ciudată cu coada ca de şobolan. Nu avea ochi dar se roti o dată complet în jurul sferei, menţinând o distanţă de doi centimetri înainte de a-şi vedea de treaba ei în adâncuri.

Deodată, în apă se zări o licărire. Ceva se mişca la distanţă. Ceva monstruos. Apoi în beznă se contura un curios halou albăstriu, însoţit de voci ce cântau în cuvinte prea deformate de apă pentru a putea fi desluşite.

Stacy privea ca în transă, în timp ce lui Plunkett i se făcu pielea de găină pe ceafă. Trebuie să fie vreo oroare a supranaturalului, gândi el. Un monstru creat de creierul lui înfometat de oxigen. Era imposibil să fie real ceea ce vedea apropiindu-se. Imaginea unui străin de pe altă planetă îi veni din nou în minte. Încordat şi înspăimântat aşteptă până când acesta se apropie, plănuind să folosească energia rămasă în baterie pentru a aprinde farurile. Teroare a adâncurilor sau nu, îşi dădu seama că era ultimul lucru pe care îl va vedea vreodată pe acest pământ.

Stacy se târî până la peretele sferei şi îşi lipi nasul de sticlă. Un cor de voci îi răsună în urechi.

— V-am spus eu, şopti ea încordată, v-am spus eu că am auzit muzică. Ascultaţi.

Acum, Plunkett reuşi să desluşească cuvintele, foarte slab, venind de la distanţă. Crezu că-şi pierde minţile. Încercă să-şi spună că lipsa de aer îi juca feste vizuale şi auditive. Dar lumina albastră devenea tot mai lucitoare şi recunoscu cântecul:

Oh, ce m-am mai iubit cu Minnie Sirena
Acolo pe fundul mării.
Mi-am uitat toate grijile, jos, printre bule.
Doamne, ce bună a mai fost cu mine.

Apăsă maneta farurilor. Era într-o situaţie disperată de oboseală şi epuizare. Mintea refuză să accepte lucrul care se materializa din bezna întunecată şi leşină imediat.

Stacy era atât de amorţită de şoc, încât nu-şi putu desprinde ochii de la apariţia care se târa către sferă. O maşină imensă, deplasându-se pe şenile grele ca de tractor, susţinând o construcţie alungită, cu două braţe de manipulare monstruoase în partea de dedesubt, rulă şi se opri cu siguranţă sub farurile *Bătrânului Gert.*

O formă umană cu trăsături estompate şedea – în cabina transparentă a ciudatei nave, numai la doi metri depărtare de sferă. Stacy strânse din ochi, apoi îi redeschise. Atunci umbra omenească prinse contur. Acum îl vedea clar. Purta o salopetă turcoaz deschisă în faţă. Firele de păr de pe piept, închise la culoare şi încâlcite, se potriveau cu părul negru şi zburlit de pe cap. Chipul lui colţuros avea o expresie hotărâtă, iar încreţiturile de bucurie, care porneau din colţul unor ochi incredibil de verzi, erau completate de un uşor zâmbet de mulţumire.

O privi şi el cu un interes uimit. Apoi se aplecă şi luă de sub scaunul pe care stătea o tăbliţă pe care o aşeză pe genunchi şi scrise ceva într-un notes. După câteva clipe, rupse o foaie de hârtie şi o ridică spre parbriz.

Ochii lui Stacy se concentrară asupra înscrisului. Ea citi: „Bun venit la Soggy Acres[10]. Aşteptaţi să conectăm furtunul de oxigen”.

Aşa e când mori? se întrebă Stacy. Auzise despre oameni care străbătuseră nişte tuneluri, înainte de a ajunge la lumină şi acolo văzuseră prieteni sau rude care muriseră de mult. Dar bărbatul acela îi era complet străin. De unde apăruse?

Înainte de a putea dezlega enigma, oblonul se trase şi începu să plutească în uitare.

[10] Tărâmul umed (n.tr).

8

Dirk Pitt stătea singur în mijlocul unei încăperi boltite, cu mâinile înfundate în buzunarele salopetei sale cu înscrisul NUMA şi studia submersibilul *Bătrânul Gert.* Ochii lui opalescenţi priveau fără expresie submarinul care zăcea ca o jucărie stricată pe podeaua netedă de lavă neagră. Apoi trecu uşor prin tambuchi, ajunse în scaunul rabatabil al pilotului şi studie instrumentele fixate în consolă.

Pitt era un bărbat înalt, musculos, cu umeri largi şi ţinută dreaptă, cu braţe şi picioare lungi şi cu toate acestea se mişca cu graţie felină, potrivită unui om de acţiune.

Deşi îl caracteriza o anumită duritate tăioasă, care putea fi sesizată şi de un străin, niciodată nu dusese lipsă de prieteni şi aliaţi, înăuntrul şi în afara guvernului, care-l respectau şi-l admirau pentru loialitatea şi inteligenţa lui. Îi veneau în ajutor umorul sec şi personalitatea degajată – trăsături pe care multe femei le găsiseră extrem de atrăgătoare şi, deşi adora compania acestora, iubirea lui cea mare era marea. Ca director al Proiectelor Speciale NUMA îşi petrecea la fel de mult timp atât pe sau sub mare, cât şi pe uscat. Principala formă de antrenament era scufundatul; rareori trecea pragul unei săli de sport. Se lăsase de tutun cu ani în urmă, îşi controla dieta ocazional şi nu era amator de băuturi tari. Era permanent ocupat, făcând multă mişcare fizică şi mergând pe jos cam cinci mile pe zi, după interesele serviciului. În afara muncii, cea mai mare plăcere a lui era să cerceteze scheletul fantomatic al unui vas scufundat. Se auzi ecoul unor paşi venind din afara submersibilului, paşi traversând podeaua netedă de piatră, tăiată sub pereţii curbaţi ai acoperişului boltit. Pitt se răsuci în scaun şi îl privi pe prietenul său de o viaţă şi asociat la NUMA, Al Giordino.

Părul brunet al lui Giordino era la fel de creţ pe cât de ondulat era al lui Pitt. Faţa fără riduri părea roşcovană din cauza luminilor cu vapori de sodiu care veneau din tavan şi buzele erau ferecate în zâmbetul lor mucalit obişnuit. Giordino era scund, vârful capului ajungându-i lui Pitt până la umăr. Dar trupul era înzestrat cu bicepşi masivi şi un piept care ieşea puternic în evidenţa faţă de restul corpului, o trăsătură care intensifica mersul hotărât şi dădea impresia că, dacă nu s-ar fi oprit, ar fi trecut pur şi simplu

prin orice fel de gard sau zid care s-ar fi întâmplat să-i stea în cale.

— Ei bine, ce impresie ai despre el? îl întrebă Giordino.

— Englezii au făcut o treabă excelentă, răspunse Pitt admirativ deschizând bocaportul.

Giordino cercetă sferele strivite şi dădu din cap.

— Au avut noroc. Încă cinci minute şi le-am fi găsit doar cadavrele.

— Cum se simt acum?

— Şi-au revenit repede, răspunse Giordino. Sunt în cambuză, devorându-ne proviziile şi cerând insistent să se înapoieze pe vasul lor de la suprafaţă.

— Li s-a spus ceva până acum? întrebă Pitt.

— Aşa cum ai ordonat, au fost ţinuţi în cabinele echipajului şi oricine se apropie de ei se comportă ca un surdomut, ceea ce îi face pe oaspeţii noştri să se caţere pe pereţi. S-ar lăsa tăiaţi în bucăţi numai să afle cine suntem, de unde am apărut şi cum am construit un spaţiu locuibil în adâncurile oceanului.

Pitt se uită din nou la *Bătrânul Gert,* apoi arătă cu mâna în jurul încăperii.

— Am ţinut secretul atâţia ani de zile ca acum să se ducă pe apa sâmbetei, murmură el brusc enervat.

— Nu-i vina ta.

— Mai bine îi lăsam să moară acolo decât să ne compromită proiectul.

— Pe cine păcăleşti tu? râse Giordino. Te-am văzut adunând câini răniţi de pe stradă şi ducându-i la veterinar. Ba chiar ai achitat şi nota de plată, deşi nu erai tu stăpânul lor. Eşti un mare sufletist, prietene. S-o ia naiba de operaţie secretă! I-ai fi salvat pe oamenii aceia chiar dacă ar fi avut rable, lepră sau ciumă neagră.

— Chiar aşa se poate citi prin mine?

Dispoziţia de tachinare a lui Giordino se înmuie.

— Eu sunt tipul care ţi-a învineţit ochiul la grădiniţă, adu-ţi aminte, iar tu, în schimb, mi-ai umplut nasul cu sânge cu o minge de baseball. Te cunosc mai bine decât maică-ta. În aparenţă poţi fi al dracului, dar pe dinăuntru eşti o pradă uşoară.

Pitt privi în jos spre Giordino.

— Îţi dai seama, fireşte, că, făcând pe bunul samaritean, am dat de necaz cu amiralul Sandecker şi cu Departamentul Apărării.

— Asta e de la sine înţeles şi, fiindcă vorbim de lup, tocmai s-a primit un mesaj codificat. Amiralul vine aici de la Washington. Avionul trebuie să sosească în două ore. Asta înseamnă să-şi anunţe vizita dinainte. Am dat ordin să fie pregătit un submarin pentru a-l lua de la suprafaţă şi a-l aduce aici.

— Trebuie să fie într-o ureche, cugetă Pitt.

— Fac pariu că în spatele vizitei stă turbulenţa aceea ciudată.

Pitt încuviinţă din cap şi zâmbi.

— Atunci nu avem nimic de pierdut dacă află de oaspeţii noştri.

— Nimic, fu de acord Giordino. O dată ce amiralul află povestea, le va ordona să rămână aici, sub pază, până când ducem proiectul la bun sfârşit.

Pitt se îndreptă către o uşă circulară cu Giordino alături. Cu şaizeci de ani în urmă, încăperea boltită ar fi putut fi o viziune arhitecturală a unui hangar al viitorului, dar structura aceasta n-a adăpostit niciodată vreun avion de ploaie, zăpadă sau de soarele verii. Pereţii ei din plastic întărit cu carbon şi ceramică adăposteau un submarin la cinci mii patru sute de metri sub nivelul oceanului. În afară de *Bătrânul Gert,* în încăpere se mai afla un vehicul imens ca un tractor, cu o cabină superioară lunguiaţă, asemănătoare unui trabuc. Două submersibile mai mici stăteau unul lângă celălalt, asemănătoare submarinelor nucleare butucănoase, ale căror prore şi pupe fuseseră unite după ce secţiunile centrale fuseseră îndepărtate. Mai mulţi bărbaţi şi o femeie trebăluiau de zor la ele.

Pitt o luă pe un tunel circular şi îngust, care semăna cu o ţeava obişnuită şi trecu prin două compartimente cu tavanele boltite. Nicăieri nu existau unghiuri drepte sau colţuri ascuţite. Toate suprafeţele interioare erau rotunjite pentru a rezista structural imensei presiuni a apei din afară.

Intrară într-o sală de mese închisă şi spartană. Singura masă lungă şi scaunele care o înconjurau erau făcute din aluminiu, iar cambuza nu era mai mare ca bucătăria unui expres de noapte. Doi membri ai echipajului NUMA stăteau de fiecare parte a uşii, supraveghindu-i atent pe oaspeţii lor nepoftiţi.

Plunkett, Salazar şi Stacy erau înghesuiţi în celălalt capăt al mesei, vorbind înăbuşit între ei; când Pitt şi Giordino intrară, încetară vorba imediat şi îi priviră cu suspiciune pe cei doi străini.

Ca să poată discuta cu ei de la nivelul lor, Pitt se instală bine într-un scaun din apropiere şi începu să privească repede când

un chip când altul, de parcă ar fi fost un inspector de poliţie aflat la o identificare.

Apoi zise politicos:

— Bună ziua. Mă numesc Dirk Pitt. Sunt şeful proiectului peste care tocmai aţi nimerit dumneavoastră.

— Slavă Domnului, explodă Plunkett. În sfârşit, cineva care poate să vorbească.

— Şi în engleză, adăugă Salazar.

Pitt arătă spre Giordino.

— Domnul Albert Giordino, un factotum al acestui loc. Va fi încântat să vă prezinte baza, să vă stabilească cabinele şi să vă ajute cu tot ce aţi avea nevoie: îmbrăcăminte, perii de dinţi sau orice altceva.

Se prezentară şi-şi strânseră mâinile peste masa. Giordino comandă un rând de cafele şi cei trei vizitatori de pe Bătrânul Gert începură să se relaxeze treptat.

— Vorbesc în numele tuturor, zise Plunkett cu sinceritate, când vă spun că vă mulţumesc pentru că ne-aţi salvat viaţa.

— Al şi cu mine suntem foarte fericiţi că am putut să ajungem la voi la timp.

— După accent îmi dau seama că eşti american, zise Stacy.

Pitt o privi în ochi cu o expresie devastatoare.

— Da, toţi suntem din Statele Unite.

Se părea că lui Stacy îi era frică de Pitt, aşa cum o căprioară se teme de un leu, totuşi acesta o atrăgea în mod ciudat.

— Eşti bărbatul pe care l-am văzut în submersibilul acela ciudat înainte să-mi pierd cunoştinţa.

— Da, e un DSMV[11], o corectă Pitt. E prescurtarea de la Vehicul de Exploatare Marină la Adâncime. Toată lumea îi spune *Marele John.* Sarcina lui este să excaveze mostre geologice de pe fundul oceanului.

— Este o acţiune americană de prospectare? întrebă Plunkett, nevenindu-i să creadă.

Pitt dădu din cap.

— Un proiect de cercetare şi o exploatare test suboceanică, de înaltă clasă, finanţată de guvernul Statelor Unite. De la proiectul iniţial până la începerea lucrărilor au fost necesari opt ani de pregătiri.

— Cum se numeşte?

— Există un cuvânt de cod, dar noi îi spunem acestui loc,

[11] Deep Sea Mining Vehicle (n.tr.).

fireşte cu afecţiune, „Tărâmul Umed”.

— Cum poate fi păstrat secretul? întrebă Salazar. Trebuie să aveţi o flotă de ajutor la suprafaţă care poate fi uşor detectată de sateliţi sau de navele în trecere.

— Micul nostru habitat e întreţinut cu forţe proprii. Un sistem de întreţinere a vieţii bazat pe o înaltă tehnologie, care-şi trage oxigenul din apă şi care ne permite să lucrăm la o presiune egală cu aerul de la nivelul oceanului, un dispozitiv de desalinizare pentru apa de băut, căldură de la eşapamentele hidrotermale de pe fundul oceanului, hrană alcătuită din midii, moluşte comestibile, creveţi şi crabi care trăiesc în jurul eşapamentelor; avem şi aparate de ultraviolete şi duşuri antiseptice pentru a preveni creşterea bacteriilor. Proviziile şi piesele de schimb pe care nu ni le putem furniza noi înşine sunt aruncate în ocean din avion şi noi le recuperăm sub apă. Pentru transferul de personal, dacă e nevoie, unul din submersibilele noastre se ridică la suprafaţă, unde este întâmpinat de o navă ultrarapidă cu motor cu reacţie.

Plunkett încuviinţă simplu din cap. Era un om care, trăia un vis.

— Probabil că aveţi o metodă unică de a comunica cu lumea exterioară, zise Salazar.

— O baliză de retransmisie aflată la suprafaţă şi ancorată. Transmitem şi recepţionăm via satelit. Nimic extraordinar, dar foarte eficient.

— De cât timp sunteţi aici?

— N-am văzut soarele de peste patru luni.

Plunkett privi în ceaşca de cafea cu uimire.

— Nu ştiam că tehnologia voastră s-a dezvoltat într-atât încât să puteţi realiza o staţiune de cercetare la asemenea adâncime.

— Am putea spune că suntem o expediţie pionier, zise Pitt cu mândrie. Avem mai multe proiecte care se derulează în acelaşi timp. În afară de testarea echipamentului, inginerii şi oamenii noştri de ştiinţă analizează viaţa oceanului, geologia şi mineralele de pe fund şi întocmesc dosare computerizate cu descoperirile lor. Dragarea efectivă şi operaţiile miniere aparţin etapelor viitoare.

— Din câţi oameni e format echipajul?

Înainte de a răspunde Pitt luă o înghiţitură de cafea.

— Nu mulţi. Doisprezece bărbaţi şi două femei.

— Înţeleg că femeile voastre au îndatoriri tradiţionale, zise

Stacy caustic, dând din cap spre o frumoasă roşcată în jur de treizeci de ani care tăia legume în cambuză.

— Sarah s-a oferit voluntară. Totodată supraveghează înregistrările computerului, având două slujbe, ca majoritatea celorlalţi.

— Presupun că cealaltă femeie este şi cameristă şi mecanic de întreţinere.

— Eşti pe aproape, zise Pitt zâmbindu-i sarcastic. Jill are şi ea atribuţiile mecanicului de echipament marin. Totodată este şi biologul nostru. Şi dacă aş fi în locul tău nu i-aş ţine predici despre drepturile femeilor pe fundul oceanelor. A ieşit prima la concursul de culturism în Colorado şi poate ridica haltere de două sute de livre.

Salazar împinse scaunul, depărtându-l de masă şi-şi întinse picioarele.

— Pun rămăşag că proiectul e militarizat.

— Nu vei găsi nici un grad militar aici, răspunse Pitt. Suntem toţi birocraţi strict ştiinţifici.

— Aş vrea să-mi explici un lucru, zise Plunkett. De unde aţi ştiut că ne aflam în situaţie disperată şi unde anume să ne găsiţi?

— Al şi cu mine ne întorceam dintr-o misiune de strângere a mostrelor, căutând un senzor pentru detectarea aurului, care căzuse din *Marele John,* când am intrat în raza de acţiune a telefonului vostru submarin.

— Am recepţionat SOS-urile voastre disperate, aşa slabe cum erau ele şi v-am localizat, termină Giordino.

— O dată ce am descoperit submersibilul, continuă Pitt, Al şi cu mine nu puteam să vă transportăm de la vasul vostru în vehiculul nostru pentru că aţi fi fost făcuţi bucăţele de presiunea apei. Singura noastră speranţă a fost să folosim braţele *Marelui John* pentru a insera, o conductă de oxigen în conectorul vostru exterior pentru situaţii de urgenţă. Din fericire adaptorul vostru şi al nostru s-au potrivit perfect.

— Apoi am folosit ambele braţe ale maşinii pentru a ne agăţa de cârligele voastre de ridicare, interveni Giordino, gesticulând cu mâinile şi am transportat submersibilul în camera noastră de echipament, intrând prin încăperea de depresurizare.

— Aţi salvat *Bătrânul Gert?* întrebă Plunkett, înveselindu-se rapid.

— Se află în încăperea de dincolo, zise Giordino.

— Cât de curând ne putem întoarce pe nava noastră de la suprafaţă? întrebă Salazar mai degrabă cu un aer poruncitor.

— Mă tem că nu prea curând, zise Pitt.

— Trebuie să-i anunţăm pe cei de sus că suntem în viaţă, protestă Stacy. Fireşte, doar puteţi să-i contactaţi.

Pitt schimbă cu Giordino priviri încordate.

— Venind spre voi să vă salvăm, am trecut pe lângă o navă distrusă complet care tocmai căzuse pe fund.

— Nu, nu era *Invincibilul,* murmură Stacy, nevenindu-i să creadă.

— Era rău avariată, de parcă ar fi fost lovită de o explozie devastatoare, răspunse Giordino. Mă îndoiesc că mai există supravieţuitori.

— Când am început imersiunea mai erau alte două nave în apropiere, pleda Plunkett. Ar putea să fie una dintre acelea.

— Nu ştiu, admise Pitt. Ceva s-a întâmplat acolo sus. Un fel de turbulenţă imensă. N-am avut timp să investigăm şi nu avem răspunsuri precise.

— Fireşte aţi simţit şi voi aceeaşi undă de şoc care ne-a avariat submersibilul.

— Baza noastră se află într-o zonă protejată, departe de zona de ruptură, la treizeci de kilometri distanţă de locul în care v-am găsit pe voi şi nava scufundată. Ceea ce a mai rămas din unda de şoc a trecut deasupra noastră. Tot ceea ce am simţit a fost un curent uşor şi o furtună de nămol când fundul a fost agitat de ceea ce pe uscat se numeşte viscol.

Stacy îi aruncă lui Pitt o privire cu adevărat mânioasă.

— Intenţionezi să ne ţii prizonieri?

— Nu este exact cuvântul pe care l-aş folosi. Dar din moment ce acesta este un proiect de maximă importanţă, sunt nevoit să vă cer să acceptaţi ospitalitatea noastră pe o perioadă mai mare de timp.

— Ce înţelegi prin asta? întrebă Salazar îngrijorat.

Pitt îi aruncă micuţului mexican o privire răutăcioasă.

— Nu vom reveni la suprafaţă decât peste şaizeci de zile.

Se lăsă tăcerea. Plunkett se uită de la Salazar la Stacy, apoi la Pitt.

— La dracu’! izbucni el cu amărăciune. Doar n-o să ne ţineţi aici două luni?

— Soţia mea, gemu Salazar, o să creadă că am murit.

— Iar eu am o fiică, zise Stacy copleşită.

— Vă rog să mă înţelegeţi, zise Pitt încetişor. Îmi dau seama că apar ca un tiran fără inimă, dar prezenţa voastră m-a pus într-o situaţie dificilă. Când voi şti mai bine ce s-a întâmplat la suprafaţă şi voi vorbi cu superiorii mei, s-ar putea să găsim o soluţie.

Pitt se opri când îl zări pe Keith Harris, seismologul proiectului, stând în faţa uşii şi făcându-i semn din cap să vină să discute cu el afară.

Pitt se execută şi se apropie de Harris. Văzu imediat expresia de îngrijorare din ochii lui Harris.

— Ceva probleme? întrebă el tensionat.

Harris răspunse printr-o bogată barbă căruntă, de aceeaşi culoare cu părul.

— Turbulenţa aceea a atras după sine un număr sporit de şocuri pe fundul oceanului. Până acum majoritatea au fost mici şi superficiale. Practic până acum nu le-am simţit. Dar intensitatea şi forţa lor sunt în creştere.

— Cum le interpretezi?

— Ne aflăm pe o falie înfiorător de instabilă, continuă Harris. Mai e şi vulcanică. Energia de sub crustă este eliberată la o dimensiune pe care nu am întâlnit-o niciodată. Mă tem că trebuie să ne aşteptăm la un cutremur puternic cu magnitudinea de şase şi cinci.

— Nu vom supravieţui în veci, zise Pitt rece. O mică fisură într-una din boltele noastre şi presiunea apei va turti întreaga bază ca mazărea pisată de un baros.

— Şi eu am aceeaşi impresie, zise Harris posomorât.

— Cât timp mai avem?

— Nu am cum să prevăd aceste lucruri cu precizie. Îmi dau seama că nu stăm prea bine şi nu fac decât presupuneri, dar, judecând după natura construcţiei, cred că am avea douăsprezece ore.

— Timp suficient pentru evacuare.

— S-ar putea să mă înşel, reveni ezitant Harris. De fapt, dacă luăm în consideraţie undele de şoc iniţiale, cutremurul principal poate să survină în câteva minute. Pe de altă parte, şocurile ar putea să se potolească şi să înceteze la fel de uşor.

Nici nu apucă să-şi termine vorbele când amândoi simţiră sub picioare o zguduitură uşoară şi ceştile de cafea de pe masă începură să tremure în farfurioare.

Pitt îl fixă pe Harris cu buzele strânse într-un rânjet încordat.

— Se pare că timpul nu e de partea noastră.

9

Zguduirile sporiră cu o iuţeală înspăimântătoare. Un uruit depărtat păru să se apropie. Apoi se auziră nişte bufnituri ascuţite, în timp ce bucăţi de rocă se rostogoleau pe pereţii canionului şi se izbeau de acoperişurile bazei. Toţi se uitau la marele acoperiş boltit al încăperii, care adăpostea echipamentul, înspăimântaţi de o avalanşă care putea sparge pereţii. O minusculă spărtură şi apa va năvăli înăuntru cu puterea devastatoare a mii de tunuri.

Totul era calm, lipsit de panică. În afară de hainele pe care le purtau, nimic nu trebuia salvat decât înregistrările computerizate ale proiectului. Echipajului îi trebuiră opt minute pentru a pregăti submarinele pentru îmbarcare.

Instantaneu, Pitt îşi dăduse seama că nu puteau să plece toţi. Câţiva dintre ei trebuiau sacrificaţi. În cele două submersibile nu încăpeau decât maximum câte şase oameni. Din totalul de patrusprezece – numărul exact al echipajului de cercetare – s-ar fi putut înghesui câte şapte în fiecare submarin dar, bineînţeles, nu mai mulţi. Acum erau împovăraţi cu prezenţa neaşteptată a echipajului de pe *Bătrânul Gert.*

Şocurile deveneau acum din ce în ce mai puternice şi mai dese. Pitt nu vedea posibilitatea ca un submarin să ajungă la suprafaţă, să descarce supravieţuitorii şi să se poată întoarce la timp pentru a-i salva pe cei rămaşi. Călătoria dus-întors n-ar fi durat mai puţin de patru ore. Structurile suboceanice slăbeau din ce în ce sub asaltul şocurilor intensificate şi era o chestiune de minute înainte de a ceda şi de a fi zdrobiţi de atacul violent al oceanului.

Giordino citi semnele groazei în expresia încremenită de pe chipul lui Pitt.

— Va trebui să facem două drumuri. Mai bine îl aştept pe următorul.

— Îmi pare rău, amice, i-o tăie Pitt. Tu vei pilota primul submersibil. Eu te voi urma în al doilea. Ajunşi la suprafaţă, debarci pasagerii pe plute gonflabile şi te întorci ca vântul după cei rămaşi în adâncuri.

— N-am cum să mă întorc la timp, zise Giordino încordat.

— Ai vreo idee mai bună?

Giordino negă învins din cap.

— Cine trage beţişorul cel scurt?

— Echipa de cercetare britanică.

Giordino se încorda.

— Nu întrebi dacă există voluntari? Nu e stilul tău să laşi în spate o femeie.

— Trebuie să mă gândesc în primul rând la oamenii noştri, răspunse Pitt cu răceală.

Giordino ridică din umeri, dezacordul citindu-i-se pe faţă.

— Îi salvăm şi după asta le semnăm condamnarea la moarte. O vibraţie lungă, zguduitoare, cutremură fundul oceanului, însoţită de un uruit profund şi ameninţător. Zece secunde. Pitt privi la ceas. Şocul durase zece secunde. Apoi totul fu învăluit din nou în linişte şi tăcere, o tăcere prevestitoare de moarte.

Giordino îi aruncă prietenului său o privire lipsită de expresie. Nu citi nici cea mai mică urmă de teamă în ochii acestuia. Pitt părea de o indiferenţă incredibilă. În sinea lui nu se îndoia nici o clipă că Pitt minţea. Nu avusese niciodată intenţia să piloteze al doilea submersibil. Pitt era hotărât să fie ultimul om care să părăsească locul.

Acum era prea târziu, prea târziu pentru argumente, nu mai era timp ca să-şi ia rămas-bun pe faţă. Pitt îl înşfacă pe Giordino de braţ şi pe jumătate îl împinse, pe jumătate îl luă pe sus pe micuţul dar solidul italian, trecându-l prin bocaportul primului submersibil.

— O să ajungi tocmai la timp să-l saluţi pe amiral. Trimite-i salutările mele.

Giordino nu-l auzi. Vocea lui Pitt fu acoperită de căderea pietrelor care se izbeau de boltă şi făceau să reverbereze totul în jur. Apoi Pitt trânti bocaportul, închizându-l şi plecă.

Cei şase bărbaţi solizi, înghesuiţi înăuntru, păreau să umple fiecare centimetru pătrat din interior. Nu scoaseră o vorbă, evitând să se privească unul pe celălalt. Apoi, de parcă toţi ochii urmăreau o pasă decisivă în ultimele secunde ale unui meci de fotbal, îl priviră plini de speranţă pe Giordino care se strecură ca un ţipar printre trupurile lor înghesuite până la scaunul pilotului.

Cu mişcări rapide, el aprinse motoarele electrice, care împinseră submersibilul pe şine, până în ecluză. Verifică comenzile şi tocmai programase computerul când masiva uşă interioară se închise şi apa începu să urce prin valve speciale din oceanul îngheţat de afară. În momentul în care ecluza fu plină şi

presiunea egală cu cea a imensei forţe exterioare a apei, computerul deschise automat uşa exterioară. Apoi Giordino preluă manual controlul navei, angajă servomotoarele la puterea maximă şi dirijă submarinul spre valurile îndepărtate de la suprafaţă.

În timp ce Giordino şi pasagerii lui erau în ecluză, Pitt îşi îndreptă repede atenţia spre îmbarcarea celui de-al doilea submersibil. Ordonă femeilor din echipa NUMA să intre primele. Apoi, pe tăcute, îi făcu semn din cap lui Stacy să le urmeze.

Aceasta ezită în faţa bocaportului deschis şi îi aruncă o privire încordată şi întrebătoare. Stătea foarte liniştită, deşi era înmărmurită de ce se întâmpla în jurul ei.

— Vei muri pentru că ţi-am luat eu locul? întrebă ea încetişor.

Pitt îi zâmbi strengăreşte.

— Îmi rămâi datoare cu o întâlnire pe înserate la hotelul Halekalani din Honolulu.

Încercă să-şi găsească cuvintele ca să-i răspundă, dar înainte să-i poată da replica, următorul om din şir o împinse în submersibil fără prea multe menajamente.

Pitt păşi spre Dave Lowden, mecanicul şef al proiectului. Aproape la fel de perturbat ca o moluscă, Lowden trase cu o mână fermoarul scurtei sale din piele, în timp ce cu cealaltă îşi împingea pe nas ochelarii fără rame.

— Vrei să fiu eu copilotul? întrebă Lowden cu voce scăzută.

— Nu, îl duci singur la suprafaţă, zise Pitt. Eu aştept să se înapoieze Giordino.

Lowden nu-şi putu controla expresia de uimire care îi străbătu chipul.

— Mai bine aş rămâne eu în locul tău.

— Tu ai o nevastă drăguţă şi trei copii. Eu sunt singur. Mişcă-ţi fundul în submarinul ăla şi fă-o repede.

Pitt îi întoarse spatele lui Lowden şi se îndreptă spre locul unde stăteau Plunkett şi Salazar.

Plunkett, la rândul lui, nu arăta nici el vreo urmă de teamă. Marele specialist al oceanelor părea la fel de mulţumit ca un cioban ce-şi priveşte turma în timpul unei ploi de primăvară.

— Ai familie, doctore? îl întrebă Pitt.

Plunkett scutură uşurel din cap.

— Cine, eu? Nici vorbă. Sunt un bătrân burlac convins.

— Aşa am crezut şi eu.

Salazar îşi freca nervos mâinile cu o luminiţă speriată în ochi.

Era conştient până la durere de neputinţa lui şi de certitudinea că urma să moară.

— Mi se pare că ai spus că eşti însurat? întrebă Pitt adresându-i-se lui Salazar.

— Am şi un fiu, murmură el. Sunt amândoi la Veracruz.

— Mai e loc pentru încă o persoană. Grăbeşte-te şi sari înăuntru.

— Cu mine se vor face opt, zise Salazar împietrit. Credeam că submersibilele au numai şapte locuri.

— Am băgat bărbaţii solizi în primul submarin iar pe cei mai subţirei, plus cele trei doamne, i-am înghesuit în al doilea. Aşa că, ar trebui să rămână loc suficient să îndesăm pe cineva mititel ca dumneata.

Fără a mulţumi, Salazar se îngrămădi în submersibil, în timp ce Pitt trânti bocaportul, închizându-l. Apoi Lowden îl asigură bine din interior.

Pe când submersibilul aluneca spre ecluză şi uşa se închidea cu un zgomot final revoltător, Plunkett îl bătu pe spate pe Pitt cu palma sa mare ca o labă de urs.

— Eşti un bărbat curajos, domnule Pitt. Nimeni n-ar fi putut juca mai bine rolul lui Dumnezeu.

— Îmi pare rău că n-am găsit un loc în plus şi pentru dumneata.

— N-are importanţă. Consider o onoare să mor într-o companie atât de selectă.

Pitt îl fixă cu privirea pe Plunkett, cu o surpriză blândă în ochi.

— Cine a zis ceva de moarte?

— Las-o baltă, omule. Eu cunosc oceanul. Nu e nevoie să fi un geniu seismolog să-ţi dai seama că proiectul tău e gata să ne cadă în cap în orice moment.

— Doctore, zise Pitt cu vocea tremurândă, dar pe un ton de conversaţie, ai încredere în mine.

Plunkett îl privi pe Pitt foarte sceptic.

— Ştii ceva de care eu n-am habar?

— Să zicem că vom prinde ultima cursă care pleacă de pe „Tărâmul Umed” către suprafaţă.

Douăsprezece minute mai târziu, undele de şoc veniră într-o procesiune nesfârşită. Tone de piatră se prăvăleau în cascade de pe pereţii canionului, izbind structurile rotunjite cu o forţă devastatoare.

În cele din urmă pereţii asaltaţi ai habitatului submarin cedară

şi miliarde de litri de apă neagră, îngheţată, năvăliră cu furie şi măturară creaţia omului atât de bine, de parcă n-ar fi fost niciodată construită.

10

Primul submersibil ieşi printre valuri sărind ca o balenă, înainte de a cădea cu zgomot pe burtă în oceanul albastru-verzui. Apele se calmaseră considerabil, cerul era de un albastru de cristal iar valurile se rostogoleau la o înălţime de mai puţin de un metru.

Giordino se ridică repede spre bocaport, înşfacă sectorul de cârmă al volanului şi îl învârti. După două rotaţii începu să se învârtă mai uşor până când ajunse la poziţia stop şi putu deschide bocaportul.

Un jet subţire de apă se scurse în interiorul submersibilului şi pasagerii înghesuiţi inhalară recunoscători aerul curat şi pur. Pentru unii dintre ei era prima călătorie la suprafaţă după luni de zile.

Giordino urcă prin bocaport în micul turn oval care proteja nava de valuri. Se aştepta să dea de un ocean gol, dar când cercetă zările, rămase cu gura căscată de uimire şi spaimă.

La mai puţin de cincizeci de metri distanţă, o joncă, corabia clasică chinezească cu pânze Foochow, se năpustea către submersibilul plutitor.

Cu puntea pătrată deasupra prorei şi o pupă ovală şi înaltă, jonca avea trei catarge cu pânzele întinse cu şipci de bambus şi o trincă modernă.

Ochii pictaţi pe proră păreau să se uite de sus la Giordino.

Pentru o clipă lui Giordino nu-i veni să creadă că această întâlnire incredibilă e reală. În toată vasta întindere a Oceanului Pacific, se ridicase la suprafaţă tocmai în locul unde urma să fie zdrobit de o navă. Se aplecă deasupra turelei submersibilului şi strigă înăuntru:

— Toată lumea afară! Grăbiţi-vă!

Doi dintre membrii echipajului joncii zăriseră submarinul turcoaz, când acesta se ridică pe un val şi începură să zbiere la cârmaci să vireze tare spre tribord. Dar unghiul era aproape închis. Împinsă de o puternică pală de vânt, carcasa strălucitoare din lemn de teck se năpusti peste oamenii care ieşeau din submersibil şi începuseră să sară în apă.

Se apropia, stropii zburând din prove, cârma masivă luptând puternic împotriva curentului.

Echipajul joncii stătea lipit de balustradă privind cu stupoare la apariţia neaşteptată în calea lor a submersibilului, temându-se de un impact care putea să avarieze prora joncii şi s-o trimită la fund.

Surpriza, timpul de reacţie al celor care văzuseră primii posibilul accident, înainte de a da alarma, întârzierea cârmaciului, înainte de a fi înţeles şi acţionat cârma modernă care o înlocuise pe cea tradiţională, toate acestea conlucrară pentru producerea inevitabilei coliziuni. Prea târziu, căci vasul mătăhălos luă o curbă cumplit de înceată.

Umbra provei uriaşe proiectată în faţă căzu asupra lui Giordino, când acesta apucase deja mâna întinsă a ultimului om rămas înăuntru. Era pe punctul de a-l trage afară când prova joncii se ridică pe o creastă de val şi se lăsă pe pupa submersibilului. Nu se auzi zgomotul puternic al impactului, aproape că nu se auzi nici un zgomot, în afara unui clipocit urmat de bolboroselile apei, când submersibilul se încovoie la babord şi apa năvăli prin bocaportul deschis.

Apoi se auziră zbierete pe punţile joncii când echipajul coborî pânzele, lăsându-le în jos ca pe nişte transperante. Motoarele navei începură să huruie şi colacii de salvare fură aruncaţi peste bord.

Giordino fu azvârlit de pe punte şi jonca trecu doar la o lungime de braţ de el, după ce îl trăsese pe ultimul pasager prin bocaport, zgâriindu-şi genunchii şi căzând pe spate, apoi fu cufundat în apă de trupul omului pe care-l salvase. Fu atât de prevăzător să ţină gura închisă, deşi trase apă sărată pe nări. Fornăi zdravăn şi privi în jur. Din fericire numără şase capete plutind pe valuri, unele cu uşurinţă, altele înotând în căutarea colacilor de salvare.

Dar submersibilul se umpluse repede şi-şi pierduse flotabilitatea. Giordino observă cu mânie neputincioasă cum nava de mare adâncime alunecă sub valuri cu pupa în faţă şi începe să se scufunde.

Îşi ridică privirile spre joncă şi citi numele ei scris cu ornamente pe pupă. Se numea *Perla Shanghaiului.* Blestemă în gând soarta nefericită. Cum e posibil, Dumnezeule, să fi lovit de singura navă din pustietatea oceanului? Se simţea distrus sufleteşte şi vinovat de a-l fi pierdut pe prietenul său, Pitt.

Singurul gând era că trebuia să ia comanda celui de-al doilea submarin, să coboare şi să-l salveze pe Pitt, indiferent de cât de

inutilă ar fi fost această încercare. Fuseseră mai apropiaţi decât fraţii, îi datora prea mult acestui aventurier neconformist, pentru a-l părăsi fără luptă. Nu putea să uite de câte ori îi sărise Pitt în ajutor, în situaţii în care credea că nu mai există nici o speranţă. Dar să înceapă cu începutul. Se uită în jur.

— Cine e rănit să ridice mâna, strigă el.

Se ridică un singur braţ, cel al unui tânăr geolog.

— Cred că am o gleznă luxată.

— Daca asta e tot ce ai păţit, mormăi Giordino, consideră-te vindecat.

Jonca se apropie şi încetini, oprindu-se la zece metri de zona supravieţuitorilor, cu bordul în vânt.

Un matelot mai în vârstă, cu o claie de păr cărunt şi o mustaţă albă şi creaţă, se aplecă peste balustradă. Îşi făcu mâinile căuş în dreptul gurii şi strigă.

— E cineva rănit? Să lăsăm o barcă la apă?

— Lăsaţi pasarela, le indică Giordino. Urcăm noi la bord. Apoi adăugă. Fiţi cu ochii în patru. Mai avem un submersibil pe punctul de a se ridica la suprafaţă.

— V-am auzit.

La cinci minute de la acest schimb de cuvinte toţi membrii echipajului NUMA se aflau pe puntea joncii, în afară de geologul cu glezna luxată, care fusese ridicat la bord cu o plasă. Omul care strigase se apropie şi îşi desfăcu braţele în semn de scuză.

— Doamne Dumnezeule, îmi pare aşa de rău că v-aţi pierdut vasul. Nu v-am observat decât atunci când era prea târziu.

— Nu e vina voastră, zise Giordino, făcând un pas în faţă. Am apărut aproape sub chila joncii. Marinarii de cart au fost mai prompţi decât aveam dreptul să ne aşteptăm.

— A pierit cineva?

— Nu, suntem toţi.

— Slavă Domnului. A fost o zi absolut trăsnită. Am mai pescuit un om din apă cam la douăzeci de kilometri spre vest. E grav rănit. Zice că-l cheamă Jimmy Knox. Este cumva unul din oamenii voştri?

— Nu, zise Giordino. Restul oamenilor mei se află în celălalt submersibil.

— Am dat ordin echipajului să stea cu ochii în patru.

— Sunteţi foarte amabil, zise Giordino mecanic, mintea lui analizând atent tot ce va urma.

Străinul, care părea să fie comandantul, îşi roti privirea peste

ape cu o expresie nedumerită.

— De unde aţi apărut?

— Explicaţiile mai târziu. Pot să folosesc staţia de radio?

— Bineînţeles. Apropo, mă numesc Owen Murphy.

— Al Giordino.

— Pe aici, domnule Giordino, zise Murphy, stăpânindu-şi cu tact curiozitatea. Se îndreptă spre uşa unei cabine spaţioase de pe punte. În timp ce vă faceţi treaba, voi căuta nişte haine uscate pentru oamenii dumneavoastră.

— Vă rămân îndatorat, rosti Giordino peste umăr, pe când se îndrepta spre pupa.

A nu ştiu câta oară, după salvarea pe muchie de cuţit din submersibil, imaginea lui Pitt şi a lui Plunkett stând neputincioşi, în timp ce milioane de tone de apă bubuiau în jos spre ei, fulgeră în mintea lui Giordino. Era cât se poate de lucid şi de conştient că şansele lor de supravieţuire pluteau undeva între zero şi inexistente. Dar gândul de a-i abandona, considerându-i morţi, nu putea fi acceptat. De fapt, era mai hotărât ca oricând să se întoarcă în adâncuri, indiferent, de coşmarul pe care l-ar putea găsi acolo.

Submersibilul NUMA, pilotat de Dave Lowden, ieşi la suprafaţă la jumătate de kilometru de joncă. Mulţumită destoiniciei cârmaciului lui Murphy, Perla Shanghaiului se opri cuminte la mai puţin de doi metri de submersibil. De data aceasta, tot echipajul acestuia, în afara lui Lowden ieşi pe punte uscat.

Giordino se întoarse precipitat pe punte, după ce îl alertă pe amiralul Sandecker de situaţie şi îl sfătui pe cârmaciul şalupei să acosteze lângă joncă. Îl privi în ochi pe Lowden care era ieşit pe jumătate din submarin.

— Rămâi acolo, îi strigă Giordino. Vreau să mă întorc pe fund.

Lowden dădu din cap negativ.

— Nu se poate. Avem o spărtură în compartimentul bateriilor. Patru sunt nefuncţionabile. Nu avem suficientă energie pentru o nouă imersiune.

Glasul lui Lowden se lovi de o tăcere glacială. În amorţeala descumpănitoare a eşecului total, Giordino izbi cu pumnul în balustradă. Inginerii şi oamenii de ştiinţă de la NUMA, chiar şi echipajul joncii, priveau muţi la expresia de neputinţă şi disperare care îi brăzda chipul.

— Nu e corect, murmură el cu o subită mânie care îi clocotea

în piept. Nu e corect.

Rămase pe punte mult timp, fixând oceanul impasibil, de parcă i-ar fi pătruns în adâncuri. Era încă acolo când avionul amiralului Sandecker apăru din cerul înnorat şi se roti în jurul joncii plutitoare.

Stacy şi Salazar fură introduşi în cabina unde Jimmy Knox zăcea inconştient. Un bărbat cu păr încărunţit şi chelie, cu o expresie caldă în priviri, se ridică de pe scaunul de lângă pat şi dădu din cap.

— Vă salut, sunt Harry Deerfield.

— Putem intra? întrebă Stacy.

— Îl cunoaşteţi pe domnul Knox?

— Este prietenul nostru de pe aceeaşi navă britanică de supraveghere, răspunse Salazar. Cum se simte?

— Se odihneşte destul de bine, zise Deerfield, dar expresia de pe chipul său nu sugera o însănătoşire rapidă.

— Sunteţi doctor?

— De fapt, sunt pediatru. Mi-am luat un concediu de şase săptămâni să-l ajut pe Owen să-şi ducă ambarcaţiunea de la constructor la San Diego. Se întoarse spre Knox. Eşti dispus să primeşti vizite, Jimmy?

Palid şi liniştit, Knox ridică degetele de la mână într-un gest afirmativ. Faţa lui era umflată şi plină de băşici, dar avea o privire lucidă şi ochii îi străluciră când îi recunoscu pe Stacy şi Salazar.

— Slavă Domnului că v-aţi întors sănătoşi, scrâşni el. Nu-mi închipuiam că o să vă mai văd vreodată. Unde e nebunul ăla de Plunkett?

— Vine şi el curând, zise Stacy, aruncându-i lui Salazar o privire complice. Ce s-a întâmplat, Jimmy? Ce s-a întâmplat cu *Invincibilul!*

Knox scutură slăbit din cap.

— Nu ştiu. Cred că a fost un fel de explozie. Acum vorbeam cu voi la telefonul subacvatic şi în momentul următor întreaga navă a fost despicată şi a început să ardă. Îmi amintesc că am încercat să vă contactez dar n-a răspuns nimeni. După aceea m-am căţărat printre cadavre şi sfărâmături, în timp ce nava se scufunda sub mine.

— A dispărut? murmură Salazar, refuzând să accepte cele auzite. Nava s-a scufundat şi echipajul a dispărut?

Knox încuviinţă imperceptibil din cap.

— Am văzut cu ochii mei cum s-a dus la fund. Am ţipat şi m-am uitat după alţi supravieţuitori. Oceanul era pustiu. Nu ştiu cât timp am plutit sau cât de departe, înainte ca domnul Murphy şi echipajul lui să mă fi zărit şi salvat. Au cercetat împrejurimile dar n-au găsit nimic. Au spus că sunt, probabil, singurul supravieţuitor.

— Dar celelalte două nave aflate în apropiere când am intrat în imersiune? întrebă Stacy.

— Nu le-am mai văzut. Au dispărut şi ele.

Glasul lui Knox muri într-o şoaptă şi deveni evident că era pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa. Dorinţa de a rămâne treaz exista, dar trupul era epuizat. Ochii i se închiseră şi capul i se lăsă uşor într-o parte.

Doctorul Deerfield îi conduse pe Stacy şi Salazar spre uşă.

— Puteţi să vorbiţi cu el mai târziu după ce se va fi odihnit.

— *Se va face* bine? întrebă Stacy încetişor.

— Nu ştiu, răspunse echivoc Deerfield, în cea mai bună tradiţie medicală.

— Ce are exact?

— Două sau mai multe coaste fracturate, din câte îmi dau seama fără radiografie. O gleznă umflată, fie luxaţie, fie fractură. Contuzii, arsuri de gradul întâi. Acestea sunt răni pe care poţi să le tratezi. Restul simptomelor sunt neobişnuite pentru un om care a supravieţuit unui naufragiu.

— Despre ce vorbiţi? întrebă Salazar.

— Febră, hipotensiune arterială, un termen ciudat pentru presiunea scăzută a sângelui, eritem sever, crampe stomacale, băşici ciudate pe tot corpul.

— Şi cauza?

— Nu e chiar domeniul meu, zise Deerfield cu greutate. Am citit doar câteva articole în reviste medicale. Dar cred că am dreptate când afirm că starea foarte gravă a lui Jimmy a fost provocată de expunerea la o doză mortală de radiaţii.

Stacy tăcu o clipă, apoi întrebă.

— Radiaţie nucleară?

Deerfield încuviinţă din cap.

— Aş vrea să mă înşel, dar faptele îmi confirmă impresia.

— Precis poţi să faci ceva să-l salvezi.

Deerfield arătă cu mâna în jurul cabinei.

— Priviţi în jurul vostru, zise el mâhnit. Arată încăperea asta a

spital? Am venit în croaziera aceasta ca matelot. Trusa mea medicală conţine numai pilule şi bandaje pentru tratament de urgenţă. Nu poate fi transportat cu elicopterul până când nu ne apropiem de coastă. Şi chiar şi atunci, mă îndoiesc că poate fi salvat prin tratamentele terapeutice curente.

— Spânzuraţi-i, zbieră Knox făcându-i pe toţi să tresară. Ochii i se deschiseseră brusc, privind prin oamenii din cabină, spre o imagine necunoscută din spatele cluasonului. Spânzuraţi-i pe ticăloşii aceştia asasini!

Îl priviră uluiţi. Salazar stătea în picioare cutremurat. Stacy şi Deerfield se repeziră spre pat să-l calmeze pe Knox, care încerca slăbit să se ridice în capul oaselor.

— Spânzuraţi-i pe ticăloşi! repetă Knox vindicativ. Era de parcă ar fi aruncat un blestem. Vor ucide din nou. Spânzuraţi-i!

Dar înainte ca Deerfield să-i fi putut injecta un sedativ, Knox înţepeni, ochii săi sclipiră timp de o clipă, apoi fură învăluiţi de o peliculă ceţoasă şi căzu pe spate, suspină adânc şi muri. Cu repeziciune, Deerfield îi aplică o resuscitare cardiopulmonară, temându-se că Knox era prea devastat de boala acută a radiaţiei pentru a-şi reveni. Continuă până când începu să gâfâie de oboseală şi şiroaie de sudoare îi curgeau pe trup în atmosfera jilavă. În cele din urmă acceptă cu tristeţe că făcuse tot ce-i stătuse în putinţă. Nici un om sau miracol nu îl mai putea readuce la viaţă pe Jimmy Knox.

— Îmi pare rău, murmură el printre gâfâituri.

Parcă hipnotizaţi, Stacy şi Salazar ieşiră uşurel afară din cabină. Salazar rămase calm, în timp ce Stacy începu să plângă încetişor. După câteva clipe, îşi şterse lacrimile cu mâna şi se învioră.

— A văzut ceva, murmură ea.

Salazar o privi.

— Ce a văzut?

— Ştia, incredibil, dar ştia. Se întoarse şi privi prin uşa deschisă la chipul nemişcat de pe cuşetă. Înainte să-şi dea sfârşitul, Jimmy i-a văzut pe cei responsabili de distrugerea şi asasinatul ăsta oribil.

11

Îţi dădeai seama după trupul lui zvelt aproape până la vlăguire, că era un fanatic al nutriţiei şi menţinerii în formă. Era scund, cu bărbia şi pieptul avântate ca ale unui cocoş ţanţoş şi îmbrăcat spilcuit cu o cămaşă de golf albastru deschis, cu pantaloni la culoare şi o pălărie Panama, de paie, îndesată bine pe părul roşcovan, bogat, pentru a-l feri de vânt.

Avea un barbişon roşu, stil Van Dyck, tuns la perfecţiune, care se termina într-un unghi atât de ascuţit încât ai fi jurat că putea să te împungă cu el.

Năvăli ca o furtună pe pasarela joncii, în gură cu un trabuc uriaş care arunca scântei în vânt, având o ţinută maiestuoasă. Dacă s-ar fi dat premii de stil pentru intrări dramatice, amiralul James Sandecker, directorul Agenţiei Naţionale de Cercetări Marine şi Subacvatice, ar fi câştigat cu siguranţă.

Avea o expresie încordată din cauza veştii alarmante pe care o primise de la Giordino în timpul zborului. De îndată ce păşi pe puntea joncii *Perla Shanghaiului,* făcu semn pilotului şalupei, care îi răspunse că a înţeles.

Hidroavionul se întoarse contra vântului şi demară peste valuri până când începu să se ridice în aer, iar când luă înălţime, coti graţios spre sud-est, spre insulele Hawaii.

Giordino şi Murphy îi ieşiră în întâmpinare. Sandecker îşi concentra atenţia asupra proprietarului joncii.

— Salut, Owen. Nu mă aşteptam să te întâlnesc aici.

Murphy zâmbi şi îşi strânseră mâinile.

— La fel şi eu, Jim. Bine ai venit la bord. Îmi pare bine că te văd.

Se opri şi arătă cu mâna spre chipurile mohorâte ale membrilor echipajului NUMA care se adunaseră în jurul lor pe puntea deschisă.

— Acum poate o să-mi spună cineva ce a fost ieri cu tunetul şi lumina aceea grozavă de la orizont şi de ce toţi oamenii ăştia au apărut în mijlocul oceanului.

Sandecker nu răspunse direct. Privi în jur pe punte, apoi la pânzele drapate.

— Ce-i cu corabia asta?

— Am construit-o după moda veche, în Shanghai. Echipajul

meu şi cu mine mergeam spre Honolulu şi mai departe la San Diego, unde intenţionez să o andochez.

— Vă cunoaşteţi? întrebă Giordino în cele din urmă.

Sandecker încuviinţă din cap.

— Piratul ăsta bătrân şi cu mine am fost la Annapolis împreună. Numai că Owen a fost mai deştept. A demisionat din marină şi a fondat o companie de electronică. Acum are mai mulţi bani decât trezoreria americană.

Murphy zâmbi:

— Aş vrea eu.

Brusc, Sandecker deveni serios.

— Ce veşti noi ai de la bază, de la ultimul raport care mi l-ai dat prin radio? îl întrebă el pe Giordino.

— Mă tem că e distrusă, răspunse Giordino încetişor. Chemările telefonice subacvatice, de la submarinul care ne-a rămas, n-au primit nici un răspuns. Keith Harris crede că unda de şoc majoră trebuie să fi lovit la scurt timp după plecarea noastră. Aşa cum v-am raportat, n-am avut spaţiu suficient pentru a evacua pe toată lumea în două submersibile. Pitt şi cu un cercetător britanic s-au oferit voluntari să rămână în adâncuri.

— Ce se întreprinde pentru a fi salvaţi? îl chestionă Sandecker.

Giordino păru vizibil distrus de parcă sufletul i s-ar fi scurs.

— N-a mai existat nici o soluţie.

Expresia de pe chipul lui Sandecker se înăspri.

— Ai compromis misiunea, domnule. M-ai făcut să cred că urma să te întorci cu al doilea submersibil.

— Asta a fost înainte ca Lowden să iasă la suprafaţă cu bateriile terminate, îi răspunse Giordino plin de amărăciune. Cu primul submarin scufundat şi cu al doilea inoperabil, am fost legaţi de mâini şi de picioare.

Expresia de pe chipul lui Sandecker se înmuie, răceala dispăru, privirea i se întrista. Îşi dădu seama că Giordino avusese ghinion. Chiar numai şi gândul că micuţul italian n-ar fi făcut tot posibilul era greşit şi el regretă. Dar totodată era şocat de pierderea aparentă a lui Pitt.

Pentru el Pitt era fiul pe care nu-l avusese niciodată. Ar fi pus în mişcare o armată întreagă de oameni special instruiţi şi echipament secret, de care publicul american habar nu avea că există, dacă soarta i-ar fi acordat încă treizeci şi şase de ore. Amiralul Sandecker avea o astfel de putere în capitala ţării. Nu ajunsese în poziţia în care era datorită unui anunţ de ajutor

publicat în *Washington Post.*

— E posibil să reparăm bateriile? întrebă el.

Giordino arătă submersibilul care se legăna pe valuri la douăzeci de metri distanţă, priponit cu pupa la *Perla Shanghaiului.*

— Lowden trage ca nebunul încercând să le repare, dar nu e prea optimist.

— Dacă e cineva vinovat, acela sunt eu, zise Murphy solemn.

— Pitt ar mai putea fi în viaţă, zise Giordino, ignorându-l pe Murphy. Nu e un om care moare uşor.

— Da. Sandecker se opri, apoi continuă aproape absent. A dovedit asta de multe ori în trecut.

Giordino îl privi pe amiral cu o licărire în ochi.

— Dacă am putea să aducem aici un alt submersibil…

— *Ţinta adâncă* poate coborî la zece mii de metri, zise Sandecker revenind pe chilă. Se află în docurile noastre din portul Los Angeles. Pot să o încarc pe un Air Force C-5 ca să fie aici la asfinţit.

— Nu ştiam că un C-5 ar putea ateriza pe apă, interveni Murphy.

— Nu poate, zise hotărât Sandecker. *Ţinta adâncă,* cu toate cele douăsprezece tone ale ei, va fi paraşutată din avion. Se uită la ceas. Presupun, în opt ore din acest moment.

— Veţi paraşuta un submersibil de douăsprezece tone?

— La dracu', de ce nu? Ca să ajungă aici pe un vas i-ar lua o săptămână.

Giordino examina gânditor puntea.

— Am putea să evităm o serie întreagă de probleme dacă am găsi o navă cu capacitate de lansare şi recuperare.

— *Sonda* este cea mai apropiată navă de cercetare din zona noastră, care pare potrivită. Cartografiază prin sonar fundul oceanului la sud de insulele Aleutine. Îi voi ordona căpitanului să-şi întrerupă misiunea şi să se îndrepte spre noi cât poate de repede.

— Pot să vă ajut cu ceva? întrebă Murphy. După ce v-am scufundat submersibilul, cel puţin pot să vă ofer serviciile navei şi ale echipajului meu?

Giordino zâmbi în sinea lui când Sandecker îşi ridică braţele şi îl apucă pe Murphy de umeri. Pitt numea chestia asta „întinsul mâinilor".

Sandecker nu cerea pur şi simplu o favoare unui subordonat

care nu bănuia nimic, ci făcea în aşa fel încât victimele să se simtă de parcă erau botezate.

— Owen, zise amiralul cu tonul lui cel mai reverenţios. NUMA îţi va fi foarte îndatorată dacă putem să folosim jonca ta ca vas de comandă a flotei.

Owen Murphy nu era un nepriceput când mirosea o treabă de pilotaj.

— Ce flotă? întrebă el cu inocenţă prefăcută.

— Ei bine, jumătate din flota Statelor Unite converge spre noi, răspunse Sandecker de parcă raportul secret primit din partea lui Raymond Jordan era cunoscut de toată lumea. Nu m-ar surprinde dacă unul din submarinele lor nucleare ar trece pe sub carcasa noastră chiar în clipa aceasta.

Era, se gândea Murphy, cea mai trăsnită poveste pe care o auzise în viaţa lui. Dar nimeni de la bordul joncii *Perla Shanghaiului,* în afara amiralului însuşi, n-avea nici cea mai vagă idee de cât de profetice erau cuvintele lui. Nu erau conştienţi nici că încercarea de salvare era actul de deschidere a evenimentului principal.

La douăzeci de kilometri depărtare, submarinul de atac *Tucson*[12] se deplasa la o adâncime de patru sute de metri, apropiindu-se de poziţia joncii. Sosise devreme. Comandantul lui, ofiţerul Beau Morton, îl mânase straşnic, după ce primise ordin la Pearl Harbor să ajungă în regiunea exploziei cu maximă viteză.

Sosit la destinaţie, misiunea lui era să întreprindă teste asupra contaminării radiologice submarine şi să recupereze orice fărâmătură, care mai plutea şi care putea fi adusă la bord în siguranţă.

Morton se sprijinea neglijent de un longeron cu o ceaşcă goală de cafea în mână şi îl privea pe locotenentul comandant Sam Hauser de la Laboratorul Naval de Apărare Radiologică. Omul de ştiinţă de la marina militară nu se sinchisea de prezenţa lui Morton. Era absorbit de mânuirea instrumentelor radio-chimice şi de computerizarea intensităţilor gama şi beta emise de probele din spatele submarinului.

— Încă strălucim în întuneric? îl întrebă Morton sarcastic.

— Radioactivitatea este distribuită destul de inegal, răspunse Hauser. Dar mult sub maxima permisă. Concentraţia cea mai mare e deasupra.

[12] Oraş în Arizona (n.tr.).

— O explozie la suprafaţă?

— Da, o navă, nu un submarin. Cea mai mare parte a contaminării a fost în aer.

— Jonca aia chinezească, la nord de noi, e în pericol?

Hauser scutură din cap.

— Trebuie să fi fost la o distanţă suficient de mare aşa încât nu a primit decât o doză redusă de radiaţii.

— Dar acum când traversează zona exploziei? persistă Morton.

— Datorită vânturilor puternice şi a oceanului agitat în timpul şi imediat după explozie, explică răbdător Hauser, radiaţia cea mai puternică a fost pulverizată în atmosferă, departe spre răsărit. Acolo unde se află ar trebui să fie în siguranţă.

Telefonul scoase un clinchet delicat. Hauser ridică receptorul.

— Da?

— Căpitanul e acolo, sir?

— O clipă.

Îi înmâna receptorul lui Morton.

— Căpitanul la telefon.

— Sir, Kaiser – operatorul de sonar. Am un contact. Cred că ar trebui să îl ascultaţi.

— Vin imediat.

Morton puse receptorul în furcă, întrebându-se absent de ce Kaiser nu-l anunţase prin interfon, ca de obicei.

Comandantul îl găsi pe operatorul de sonar clasa întâi, Richard Kaiser, aplecat asupra consolei sale şi ascultând la căşti cu o expresie de totală uluire care îi brăzda fruntea. Ofiţerul executiv al lui Morton, locotenentul comandant Ken Fazio, îşi potrivea altă pereche de căşti pe urechi. Privea în jos uimit.

— Ai prins vreun contact? întrebă Morton.

Kaiser nu răspunse imediat, ci continuă să asculte încă câteva clipe. În cele din urmă îşi trase casca de pe urechea stângă şi mormăi.

— Asta e curată nebunie.

— Nebunie?

— Primesc un semnal care n-ar trebui să existe aici.

Fazio dădu din cap de parcă ar fi aprobat.

— Pe mine mă depăşeşte.

— Vă deranjează să-mi împărtăşiţi şi mie secretul? întrebă Morton cu nerăbdare.

— Îl bag prin difuzoare, zise Kaiser.

Morton şi alţi câţiva ofiţeri şi membri ai echipajului, care

aflaseră prin osmoză vestea straniului contact, se strânseră în jurul sonarului privind nerăbdători difuzorul. Sunetele nu erau perfecte dar erau suficient de clare pentru a fi înţelese. Nu erau nici ţipătul ascuţit al balenelor, nici huruitul cavităţii propulsorului, ci mai degrabă voci umane care cântau:

Şi seară de seară apărea steaua de mare
O îmbrăţişam şi-o sărutam cu foc
Oh, ce viaţă am mai dus cu Minnie Sirena
Jos în bungalow-ul ei ascuns.

Morton îl fixă pe Kaiser cu o privire rece.

— Care-i şmecheria?

— Nu e nici o şmecherie, sir.

— Vine probabil de la jonca chinezească.

— Nu, sir. Nici de la joncă şi nici de la vreun alt vas de la suprafaţă.

— Alt submarin? întrebă Morton sceptic. Poate unul rusesc.

— Nu, afară doar de cazul în care e de zece ori mai puternic decât al nostru, zise Fazio.

— Ce relevment are şi la ce distanţă se află? întrebă Morton.

Kaiser ezită. Arăta ca un puşti care dăduse de necaz şi îi era frică să spună adevărul.

— Nu are relevment orizontal sir. Cântecul vine din fundul oceanului, de la cinci kilometri adâncime.

12

Mâlul gălbui, format din scheletele microscopice ale unor alge marine numite diatomee, se îndepărta încetişor în nori şerpuitori, învăluit în bezna totală a adâncimilor abisale.

Fundul defileului unde se aflase odată baza de exploatare NUMA fusese umplut de mâl şi grohotiş formând o întindere neregulată, presărată cu bolovani îngropaţi pe jumătate şi sfărâmături răspândite peste tot. După ce uruiturile finale ale cutremurului se stinseseră, ar fi trebuit să se instaleze o tăcere de moarte, dar muzica corală, difuză, a cântecului *Sirena Minnie* se ridică din adâncurile oceanului şi pulsa în vidul lichid.

Dacă cineva ar fi putut străbate câmpul de sfărâmături până la sursa de sunet ar fi găsit o simplă antenă îndoită şi contorsionată ieşind afară din mâl. Un peştişor roz-cenuşiu inspectă pentru scurt timp antena, dar, găsind-o lipsită de savoare, smuci din coada ascuţită şi înotă leneş în beznă.

Înainte ca peştele să dispară, la câţiva metri de antenă mâlul începu să se mişte rotindu-se într-un vârtej straniu, care se-ntărea continuu, luminat de jos. Deodată o rază de lumină străbătu mâlul, însoţită de o mână mecanică în formă de cupă de excavator şi articulată la încheietură. Fantoma de oţel se opri şi se îndreptă ca un câine de preerie care stă pe şezut şi adulmecă orizontul în căutarea unui coyot.

Apoi cupa se arcui în jos scobind fundul oceanului şi dădu la iveală un tranşeu adânc, care începuse să se ridice la un capăt ca o rampă. Când deveni prea voluminoasă pentru a intra în cupă, apăru ca prin minune o imensă gheară metalică. Cleştii ghearei muşcară din tranşeu, îl desprinseră de sediment şi îl lăsară să cadă mai încolo într-un nor de mâl. Apoi gheara se dădu la o parte şi cupa îşi continuă excavarea.

— Grozavă treabă, domnule Pitt, zise Plunkett rânjind uşurat. Pentru ora ceaiului ne vei scoate de aici şi vom conduce maşina pe şosea.

Pitt se lăsă pe spate în scaunul rabatabil, privind un monitor XV cu aceeaşi preocupare atentă pe care de obicei o rezerva meciurilor de fotbal.

— Mai avem până la şosea.

— Îmbarcarea pe unul din vehiculele de exploatare

subacvatică şi ajungerea în ecluză înainte de unda principală de şoc a cutremurului a fost o lovitură de geniu.

— Eu n-aş merge atât de departe, murmură Pitt în timp ce programa computerul vehiculului pentru a modifica uşor unghiul cupei. Numeşte-o furtul logicii domnului Spock.

— Pereţii ecluzei au rezistat, completă Plunkett. Dacă n-ar fi fost providenţa capricioasă, am fi fost striviţi ca ploşniţele.

— Încăperea a fost construită să reziste la o presiune de patru ori mai mare decât cea a celorlalte structuri ale proiectului, zise Pitt cu o hotărâre liniştită care nu admitea replică. Providenţa capricioasă, aşa cum o numeşti dumneata, ne-a dat timp să ermetizăm ecluza, să deschidem uşa exterioară şi să ne apropiem suficient pentru ca gheara şi cupa să acţioneze înainte de a lovi avalanşa. Altfel am fi fost prinşi în capcană cine ştie cât timp.

— Oh, la dracu', râse Plunkett. Nu-l mai impresiona nimic. Ce importanţă are din moment ce am tras clapa morţii!

— Aş vrea să nu mai foloseşti cuvântul „moarte".

— Îmi pare rău. Plunkett şedea într-un scaun puţin în spatele celui al lui Pitt. Îşi roti ochii în jurul cabinei. Grozavă maşină!

— Care e sursa ei de energie?

— Un mic reactor nuclear.

— Zău, nuclear? Voi, yankeii ăştia, mă uluiţi de fiecare dată. Pun rămăşag că putem ajunge cu monstrul ăsta, pe fundul oceanului, până pe plaja Waikiki.

— Şi ai câştiga, zise Pitt cu un zâmbet slab. Reactorul şi sistemele de întreţinere a vieţii pe *Marele John* ne pot duce până acolo. Singura problemă e viteza constantă de cinci kilometri pe oră. Vom muri de foame cel puţin cu o săptămână înainte de a ajunge la destinaţie.

— N-ai pus nimic la pachet? întrebă Plunkett cu umor.

— Nici măcar un măr.

Plunkett îi aruncă lui Pitt o privire reţinută.

— Chiar şi moartea ar fi de preferat decât să fiu nevoit să aud din nou melodia aceea blestemată.

— Nu-ţi place *Minnie?* întrebă Pitt cu o surpriză prefăcută.

— După ce am auzit corul pentru a douăzecea oară, nu.

— Cu telefonul distrus, singurul nostru contact cu suprafaţa e transmiţătorul acustic radio. Nu are o rază prea grozavă, dar e tot ce avem. Pot să-ţi ofer valsuri de Strauss sau marile orchestre din anii '40, dar n-ar fi potrivite.

— Nu mi-am format nici o impresie despre inventarul dumitale muzical, mormăi Plunkett. Apoi îl privi pe Pitt. Ce e rău cu muzica lui Strauss?

— Instrumentală, răspunse Pitt. Prin apă, muzica interpretată la vioară este distorsionată şi se poate auzi ca sunetele produse de balene sau alte mamifere acvatice. *Minnie* este cântat de un cor. Dacă la suprafaţă o percepe o persoană, va şti că aici, jos, este cineva în viaţă. Nu contează cât e de înăbuşit, sunetul vocilor omeneşti nu poate fi confundat.

— Oricât de bine ar face asta, zise Plunkett, dacă e iniţiată o misiune de lansare nu ne putem transfera din vehiculul acesta într-un submersibil fără o ecluză, ceea ce lipseşte complet acestui remarcabil tractor. Dacă pot să vorbesc deschis, în viitorul apropiat nu întrezăresc decât propriul nostru deces.

— Aş vrea să nu mai foloseşti cuvântul „deces”.

Plunkett căută într-unul din buzunarele largei sale jachete de lână şi scoase la iveală o sticlă plată.

— N-au mai rămas decât patru înghiţituri, dar ar trebui să ne mai îmbărbăteze câtva timp.

Pitt luă sticla întinsă, când un uruit înfundat zgudui uriaşul vehicul pe şenile. Cupa se oprise scrâşnind într-o stâncă şi încerca s-o ridice. Mult prea grea pentru ea, se lupta şi gemea încercând să ridice sfărâmătura. Ca un halterofil olimpic în căutarea medaliei de aur, cupa ridică povara masivă deasupra fundului oceanului şi o aruncă cu zgomot surd pe o movilă de lângă un şanţ.

Farurile exterioare nu putură penetra prin norii de mâl şi monitoarele dinăuntrul cabinei de control arătau constant numai culori amestecate de galben şi cenuşiu. Dar monitorul computerului le oferi o imagine sonar tridimensională care afişa dimensiunile excavării.

Se scurseseră cinci ore pline de când Pitt declanşase operaţia de salvare. În cele din urmă văzură o imagine mărită care arăta un coridor îngust dar clar, ce se înclina spre suprafaţă.

— O să cam jupuim vopseaua de pe tranchete, dar cred că ne putem strecura prin el, zise Pitt încrezător.

Chipul lui Plunkett se lumină.

— Calc-o pe coadă, domnule Pitt. M-am săturat să mă tot uit la nămolul ăsta împuţit.

Pitt înclină capul uşor într-o parte şi îi făcu cu ochiul.

— Aşa cum doreşti, domnule Plunkett. Preluă controlul manual

şi îşi frecă mâinile ca un pianist pe punctul de a începe să cânte. Ţine pumnii ca şenilele să se prindă bine de sediment sau va trebui să rămânem aici cu o rezidenţă permanentă.

Uşurel, dădu în faţă maneta de control a jicloarelor. Şenilele late din ambele părţi ale *Marelui John* începură să se mişte încet, înaintând prin mâlul moale şi căpătând viteză pe măsură ce Pitt accelera. Încet, încet înaintară. Apoi o şenilă apucă pe un strat de pietre mici răsucind giganticul utilaj minier în partea opusă a şanţului. Pitt încercă să-l redreseze, dar peretele cedă şi un val de mâl se împrăştie pe o latură a vehiculului.

Aduse la loc maneta de jicloare, apoi dădu în marşarier şi din nou în faţă, mişcându-l pe *Marele John* înainte şi înapoi. Reactorul nuclear compact avea suficientă putere, dar şenilele nu-şi găseau tracţiunea. Rocile şi nămolul zburau de pe şenile când acestea sfâşiau suprafaţa argiloasă şi lipicioasă.

Totuşi utilajul rămase înţepenit în îngusta lui închisoare.

— Poate ar trebui să oprim şi să îndepărtăm noroiul cu cupa, zise Plunkett foarte serios. Sau, încă şi mai bine, să luăm loc şi să analizăm situaţia.

Pitt se opri câteva clipe pentru a-i arunca englezului o privire dură, îngheţată. Plunkett jură că ochii lui Pitt îi arseră un număr important de celule cerebrale.

— Mulţi oameni de-ai mei şi cu mine am muncit din răsputeri şi mult timp pentru a construi prima comunitate subacvatică, zise el pe un ton aproape satanic. Şi cineva, undeva, e răspunzător pentru distrugerea ei. Tot aceiaşi stau şi în spatele pierderii submersibilului vostru, a vasului şi echipajului acestuia. *Asta* e situaţia. Acum, în ceea ce mă priveşte, am de gând să ies din gaura asta chiar dacă ar fi să scot sufletul din utilajul ăsta, să ajung teafăr la suprafaţă, să-i găsesc pe nemernicii din spatele dezastrului şi să-i fac să-şi înghită dinţii.

Se întoarse furios şi acţiona şenilele pe învelişul de rocă şi mâl. Cu o bălăbăneală şovăitoare marele utilaj înainta împleticindu-se un metru, apoi doi.

Plunkett stătea ca un copac, profund intimidat, totuşi foarte convins. „Pe Dumnezeul meu, se gândi el, cred că omul poate, într-adevăr, să o facă.”

13

La opt mii de kilometri distanţă, în adâncul unei galerii săpată în rocă vulcanică, o echipă de săpători se dădu la o parte când doi oameni înaintară şi priviră prin gaura excavată într-un perete de beton. O duhoare greţoasă ieşea din gaură, insuflând echipei de mineri, formată din douăzeci de oameni, sentimentul înfiorător al necunoscutului.

Reflectoarele care luminau galeria îngustă aruncau umbre distorsionate, sinistre, în ceea ce părea să fie un tunel larg aflat în spatele betonului gros de un metru. Înăuntru se distingea un vechi camion ruginit, înconjurat de ceea ce părea a fi o întindere vastă de arbuşti maro-cenuşii. În ciuda aerului umed, în adâncurile movilelor, cu urme de luptă pe ele, ale insulei Corregidor, la intrarea în golful Manila, cei doi bărbaţi care se uitau prin gaură asudau din abundenţă. După ani de cercetare, ştiau că erau pe punctul de a descoperi ascunzătoarea unei părţi din enorma pradă de război, din timpul ultimei conflagraţii mondiale, cunoscută sub numele de Aurul lui Yamashita, după numele generalului Yamashita Tomoyuky, comandantul forţelor japoneze din Filipine, după octombrie 1944.

Imensa comoară care fusese jefuită de japonezi în timpul războiului din China, ţările din sud-estul Asiei, Indiile Olandeze de Est şi Filipine era formată din mii de tone de pietre preţioase şi bijuterii exotice, lingouri de aur şi de argint, cât şi piese de altar budiste şi catolice încrustate cu nestemate nepreţuite în aur masiv.

Manila fusese locul de colectare pentru transportul ulterior al acesteia în Japonia, dar din cauza pierderilor masive de nave în ultimele etape ale războiului, provocate de submarinele americane, ajunseseră în Tokio mai puţin de douăzeci de procente din întreaga pradă. Neavând încotro se îndrepta şi fiind confruntaţi cu invazia iminentă a americanilor, puşi pe răzbunare, paznicii japonezi ai comorii au fost în dilemă. Nu intenţionau să o înapoieze naţiunilor şi oamenilor pe care îi jefuiseră. Singura lor opţiune a fost să ascundă imensa comoară în peste o sută de locuri diferite pe sau în jurul insulei Luzon, sperând să se întoarcă după război şi s-o ia acasă.

Pe pieţele de monedă forte curentă, estimările conservatoare

ale comorii furate oscilau între patru sute cincizeci şi cinci sute miliarde de dolari.

Săpăturile în acest loc special din insula Corregidor, la câteva sute de metri vest şi mai adânc cu un kilometru decât tunelul lateral – care servise drept cartier general al generalului Douglas MacArthur înainte ca acesta să fie evacuat în Australia se desfăşurau de patru luni. Folosind copii ale vechilor hărţi OSS, descoperite recent în arhivele CIA de la Langley, agenţi secreţi americani şi filipinezi lucrau într-o echipă care îndruma excavaţia. Era obositor şi mergea foarte încet.

Instrucţiunile de pe hărţi au fost descifrate dintr-un dialect japonez vechi, nefolosit de o mie de ani. Galeria spre ascunzătoarea comorii a fost începută dintr-un unghi lateral, deoarece tunelul original de acces fusese minat cu mai multe bombe de una sau două mii de livre şi destinat să se prăbuşească la intrarea principală. Penetrarea prin labirintul de douăzeci de mile, săpat de japonezi în timpul ocupaţiei Luzonului, trebuia să fie calculată precis, altfel minerii ar fi irosit luni de zile excavând la un nivel greşit şi ratând tunelul comorii cu câţiva centimetri.

Cel mai înalt dintre cei doi bărbaţi, Frank Mancuso, făcu semn să i se aducă o lanternă puternică. I se dădu una şi o vârî în deschizătura din perete. Se făcu alb ca varul la faţă în semiîntunericul galben. Uluit şi oripilat îşi dădu seama ce era de fapt pădurea de arbuşti.

Rico Acosta, un inginer minier detaşat pe lângă agenţii secreţi filipinezi, se apropie de Mancuso.

— Ce vezi, Frank?

— Oase, zise Mancuso, vocea sunându-i şoptit. Schelete, Dumnezeule, cred că sunt cu sutele acolo.

Făcu un pas în spate şi dădu din cap spre Acosta. Acesta făcu semn săpătorilor, arătându-le breşa.

— Lărgiţi-o, le ordonă el.

Dură mai puţin de o oră ca echipa de mineri filipinezi să facă cu baroasele o gaură suficient de mare pentru ca un om să poată trece prin ea. Cimentul care forma pereţii tunelului era de proastă calitate, uscat, sfărâmicios şi uşor de spart. Considerară faptul ca un noroc, din moment ce nimeni dintre ei nu dorea să rişte a fi îngropat înăuntru, folosind explozibil.

Mancuso şezu deoparte şi îşi aprinse o pipă butucănoasă şi curbată în timp ce aştepta. La patruzeci şi doi de ani îşi păstra

trupul încă zvelt, cu membre alungite, ca ale unui jucător de baschet. Părul şaten şi lung îi cădea pe gât în şuviţe uleioase, având mare nevoie de un spălat, iar chipul lui rotund, blând, se potrivea mai degrabă unui contabil decât unui inginer de prospecţiuni. Ochii albaştri, având o predispoziţie visătoare, nu păreau capabili să se concentreze niciodată şi totuşi el observa întotdeauna totul.

Absolvent al Şcolii de Minerit din Colorado, îşi petrecuse primii ani bântuind prin minele lumii în căutare de pietre preţioase. Opale în Australia, smaralde în Columbia şi rubine în Tanzania, cu diferite grade de reuşită. Petrecuse trei ani în insula Hokkaido, din nordul Japoniei, în căutarea celei mai rare dintre pietrele preţioase – painita roşie.

Cu puţin timp înainte de a împlini treizeci de ani fu curtat şi recrutat de o obscură agenţie de informaţii din Washington şi angajat ca agent special cu contract. Prima sa misiune fu să caute Aurul lui Yamashita ca membru al unei echipe de agenţi secreţi filipinezi.

Excavarea se desfăşura în cel mai strict secret. Aurul sau pietrele preţioase găsite nu ar fi fost înapoiate foştilor proprietari. Toate comorile găsite urmau să fie reţinute de guvernul filipinez, pentru a micşora povara datoriei şi a revigora economia, devastată de jaful financiar incalculabil al domniei lui Marcos.

Omologul lui, Acosta, lucrase şi el ca inginer minier înainte de a intra în rândul agenţilor secreţi. Era înalt pentru un filipinez, iar ochii indicau mai mult decât urmele unei descendenţe chinezeşti.

— Deci poveştile sunt adevărate, zise Acosta.

Mancuso ridică privirea.

— Poftim?

— Zvonurile că japonezii i-au forţat pe prizonierii aliaţi să sape aceste tuneluri şi apoi i-au îngropat de vii ca să nu poată dezvălui locul nicicând.

Acosta îşi ridică pălăria şi îşi şterse cu mâneca sudoarea de pe frunte.

— Bunicul meu a făcut parte din Detaşamentul cincizeci şi şapte de cercetaşi filipinezi. A fost luat prizonier şi aruncat în temniţa spaniolă de la Fort Santiago. N-a mai ieşit niciodată de acolo. Aproape două mii de prizonieri au murit fie de foame, fie prin sufocare. Numărul lor exact nu va fi aflat niciodată.

Mancuso încuviinţă din cap cu convingere.

— Generaţiile viitoare nu-şi pot imagina barbaria păgână care a întinat teatrul de război al „Pacificului.” Trase din pipă şi exală un nor de fum albăstrui înainte de a continua. Statistici înfiorătoare arată că cincizeci şi şapte la sută din soldaţii aliaţi deţinuţi în lagărele japoneze, au murit, în comparaţie cu numai unu la sută în cele deţinute de germani.

— E ciudat că japonezii nu s-au întors pentru a face eforturi să pună mâna pe comoară, zise Acosta.

— Grupuri care se dădeau drept companii de construcţii chiar au încercat să obţină contracte pentru reconstrucţia postbelică, aşa încât să caute aurul sub această acoperire, dar o dată ce Ferdinand Marcos a aflat de comoară, le-a trântit uşa în nas şi a căutat-o singur.

— Şi a găsit o parte, adăugă Acosta. În valoare de peste treizeci de milioane de dolari, pe care le-a scos ilegal din ţară, înainte de a fi alungat de la putere.

— Plus ceea ce a furat de la propriul nostru popor. Acosta scuipă scârbit pe podeaua galeriei.

— El şi nevastă-sa erau bolnavi de lăcomie. Ne va lua o sută de ani să ne revenim după guvernarea lui.

Şeful de echipă al săpătorilor flutură o mână, făcându-le semn.

— Acum ar trebui să poţi să te strecori, zise el.

Duhoarea cumplită te ameţea. Mancuso îşi legă o basma la gură şi merse în zigzag prin breşa îngustă din peretele tunelului. Auzi o plesnitură uşoară urmată de împroşcatul apei când gheata calcă într-o mică băltoacă. Rămânând pe loc, aşteptă o clipă, ascultând picuratul apei din crăpăturile tavanului boltit. Apoi aprinse lanterna îndreptând fascicolul de lumină în jos.

Mai făcu un pas călcând peste un fragment de os legat de un schelet îmbrăcat în rămăşiţele descompuse ale unei uniforme şi acoperit cu mâl. O pereche de plăcuţe metalice stătea de o parte şi de alta a ţestei, lanţul minuscul fiind încă în jurul gâtului. Mancuso îngenunche şi ţinu una din plăcuţe în lumină. Şterse murdăria cu degetul arătător şi cel mare până când desluşi numele: *William A. Miller.*

Era un număr de înregistrare din armată, dar Mancuso lăsă plăcuţa să cadă. O dată ce va anunţa superiorilor această descoperire, o echipă de evaluare a mormintelor v-a fi trimisă, iar William A. Miller şi camarazii lui, morţi de mult, se vor întoarce acasă pentru o înmormântare cu onoruri militare după cincizeci de ani.

Mancuso se întoarse şi lumină în cerc. Atât cât putu bate lanterna, tunelul era tapetat cu schelete, unele împrăştiate, altele adunate în mormane. Mai studie câteva plăcuţe de identitate, înainte ca Acosta să intre cu o mică lanternă.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă el la vederea rămăşiţelor sinistre. O armată de morţi.

— O armată aliată, zise Mancuso. Americani, filipinezi, chiar şi câţiva britanici şi australieni. Se pare că japonezii au adus la Manila prizonieri din alte sectoare ale războiului pentru muncă forţată.

— Numai Dumnezeu ştie prin ce suplicii au trecut, murmură Acosta, chipul înroşindu-i-se de mânie şi venindu-i sa vomite, îşi făcu cruce. Cum au fost asasinaţi oare?

— Nici o urmă de răni provocate de gloanţe. Cred că s-au sufocat după ce au fost închişi înăuntru.

— Cei care au ordonat această execuţie în masă trebuie să plătească.

— Sunt probabil morţi, omorâţi în măcelul executat de armata lui MacArthur în jurul Manilei. Iar dacă mai sunt încă în viaţă, li s-a pierdut urma. Aliaţii în Pacific au fost prea îngăduitori. Nu au fost organizate vânători de oameni împotriva celor responsabili pentru aceste atrocităţi, cum au făcut evreii cu naziştii. Dacă până acum nu au fost găsiţi şi spânzuraţi, acest lucru nu se va mai întâmpla niciodată.

— Totuşi trebuie să plătească, repetă Acosta, mânia transformându-i-se în ură.

— Nu te mai gândi la răzbunare, zise Mancuso. Treaba noastră e să localizăm aurul.

Se apropie de primul camion din lunga coloană care era parcată în mijlocul morţilor. Anvelopele erau dezumflate iar prelata de deasupra lăzii putrezise sub permanenta picurare a apei. Cu o smucitură coborî oblonul ruginit din spate şi lumină în interior. Dar stupoare, în afara unor rămăşiţe de lemn din nişte lăzi rupte, în camion nu mai exista nimic. O presimţire începu să-i strângă stomacul lui Mancuso. Se repezi la următorul camion, călcând cu grijă printre morţi, bocancii plescăind în apa mâloasă. Sudoarea provocată de umezeală i se răcise pe spinare, îi trebui un stăruitor efort de voinţă să continue şi teama, că ar putea să nu găsească ceea ce căutau, se intensifică.

Al doilea camion era gol aşa cum erau şi următoarele şase. La două sute de metri în interiorul tunelului dădu de o fundătură de

la o prăbuşire, pe care ochiul lui de miner o recunoscu ca fiind provocată de explozibil. Dar şocul veni la vederea unui mic trailer auto a cărui construcţie modernă, din aluminiu, nu se potrivea cu imaginea anilor ’40. Nu existau însemne pe laturi, dar Mancuso observă înscrisurile producătorului pe anvelope.

Urcă o mică scăriţă de metal şi se opri în uşă, plimbându-şi raza lanternei prin interior. Era mobilată ca un birou de tipul celor întâlnite des pe şantierele de construcţii.

Acosta se apropie urmat de patru din oamenii săi care desfăşurau firul reflectorului. Se dădu în spate şi lumină întregul trailer.

— De unde naiba a mai apărut şi ăsta? zise Acosta uluit.

— Adu lumina înăuntru, zise Mancuso, simţind că se împlineşte cea mai rea dintre temerile lui.

Lumina suplimentară îi făcu să vadă că trailerul era curat. Birourile nu erau în neorânduială, Coşurile de hârtii fuseseră golite şi nu existau scrumiere pe nicăieri. Singurele semne că încăperea fusese folosită erau o cască de constructor agăţată într-un cuier şi o tablă mare ce atârna pe un perete. Mancuso studie coloanele de cifre înşirate. Numerele erau scrise cu caractere arabice în timp ce titlurile apăreau în simboluri katakana.

— Un orar? întrebă Acosta.

— Un inventar al comorii.

Acosta se lăsă pe un scaun în spatele unui birou.

— A dispărut. Totul s-a dus.

— Acum douăzeci şi cinci de ani, potrivit datei de pe tablă.

— Marcos? întrebă Acosta. Trebuie să fi ajuns aici primul.

— Nu, nu Marcos, răspunse Mancuso, de parcă ştiuse adevărul dintotdeauna. Japonezii. S-au întors, au luat aurul şi ne-au lăsat hârtiile.

14

Curtis Meeker parcă automobilul soţiei sale, marca Mercury Cougar şi trecu nepăsător prin faţa celor trei blocuri situate între Străzile E şi F, pe Strada Zece, îndreptându-se spre Teatrul Ford. Îşi încheie pardesiul împotriva aerului rece al toamnei şi ajunse să meargă la pas cu un grup de cetăţeni vârstnici, care sâmbătă seara efectuau un tur al capitalei pe jos.

Ghidul îi opri în faţa teatrului unde John Wilkes Booth îl împuşcase pe Abraham Lincoln şi le oferi câteva explicaţii scurte înainte de a-i traversa strada la Casa Petersen, unde murise preşedintele. Fără ostentaţie, Meeker trecu mai departe, flutură insigna de agent federal sub ochii portarului şi pătrunse în foaierul teatrului. Avu o scurtă conversaţie cu directorul, apoi se aşeză pe o canapea unde păru să citească calm un program.

Spectatorilor întârziaţi la premieră, care trecură repede pe lângă Meeker precipitându-se spre locurile lor, acesta le păru un amator de teatru, plictisit la repunerea în scenă a unei piese de la sfârşitul secolului al XIX-lea inspirată din războiul spaniolo-american, care prefera să stea în foaier.

Categoric Meeker nu era nici turist, nici amator de teatru. Funcţia sa era aceea de director adjunct al Operaţiilor Tehnice Avansate şi rareori se întâmpla să plece noaptea altundeva în afară de birou, unde studia fotografii secrete luate din satelit.

Era, de fapt, un bărbat timid care rareori rostea una sau două propoziţii deodată, dar era foarte respectat în lumea informaţiilor, fiind recunoscut drept cel mai bun analist al fotografiilor din satelit în domeniu. Era, cum l-ar descrie femeile, un bărbat arătos, cu păr negru grizonat, chip amabil, zâmbet plăcut şi privire prietenoasă.

În timp ce atenţia îi părea concentrată asupra programului, strecură o mână în buzunar şi apăsă butonul unui transmiţător.

În sala de spectacol, Raymond Jordan se chinuia să rămână treaz. Sub privirea piezişă şi necruţătoare a soţiei, căscă, apărându-se parcă de dialogul vechi de o sută de ani. Din fericire pentru publicul aşezat în stalurile tari, în stil vechi, piesele reprezentate la Teatrul Ford erau scurte. Jordan se foi, încercând să găsească o poziţie mai confortabilă în stalul tare de lemn şi îşi mută gândul de la piesă la partida de pescuit pe care o plănuise

pentru a doua zi.

Brusc, reveria îi fu întreruptă de trei piuituri uşoare venind de la ceasul purtat la încheietura mâinii. Era ceea ce se numea un ceas Delta – datorită codului pe care-l recepţiona – dar i se dăduse marca Raytech ca să pară una obişnuită şi să nu iasă în evidenţă prin nimic.

Ţinu palma căuş deasupra afişajului de cristal care se aprindea pe cadran. Codul Delta îl alertă în legătură cu gravitatea situaţiei şi îi indică că cineva doreşte să-l întâlnească de urgenţă.

Îi şopti o scuză soţiei şi ajunse pe interval şi apoi în hol. Când Jordan îl recunoscu pe Meeker chipul i se înnoura. Deşi nu-l deranjau întreruperile, nu fu fericit când bănui că aceasta implica o anume criză.

— Care e situaţia? întreba el fără vreun alt preambul.

— Ştim ce navă a transportat bomba, răspunse Meeker, ridicându-se în picioare.

— Nu putem discuta aici. Am aranjat cu directorul să ne pună la dispoziţie biroul său. Acolo vă pot informa în siguranţă.

Jordan cunoştea încăperea. Îl urmă pe Meeker şi intrară într-o anticameră mobilată ca în 1860. Închise uşa şi îl privi pe Meeker.

— Eşti sigur? Nu e nici o greşeală?

Meeker negă solemn din cap.

— Fotografiile luate anterior arătau trei nave în zonă. Am activat vechiul nostru satelit de informaţii *Regele cerului,* când acesta a trecut deasupra exploziei şi au fost detectate doar două nave.

— Cum?

— Mărirea prin computer a sistemului radar-sonar care ne permite să vedem prin apă de parca ar fi transparentă.

— Ţi-ai instruit oamenii?

— Da.

Jordan îl privi pe Meeker drept în ochi.

— Eşti satisfăcut de concluzii?

— Nu am nici o îndoială, replică Meeker ferm.

— Dovezile sunt solide?

— Da.

— Ştii că în caz de nereuşită vom împărţi responsabilitatea.

— Cum îmi termin raportul, mă duc acasă şi dorm ca un bebeluş… Ei bine, aproape.

Jordan se relaxa şi se instala într-un scaun lângă masă. Ridică privirile spre Meeker expectativ.

— OK, dă-i drumul.

Meeker extrase un dosar îmbrăcat în piele dintr-un buzunar interior al pardesiului şi îl aşează pe masă. Jordan zâmbi.

— După cum văd, nu prea crezi în serviete.

— Îmi place să am mâinile libere, zise Meeker ridicând din umeri. Deschise dosarul şi aşează pe masă cinci fotografii. Primele trei prezentau navele la suprafaţă, incredibil de amănunţit. Aici se vede transatlanticul norvegian încercuind autotransportorul japonez aflat în derivă. La doisprezece kilometri distanţă, nava britanică de cercetări tocmai coboară în apă un submersibil.

— Fotografiile *dinainte* de explozie, zise Jordan.

Meeker încuviinţă din cap.

— Următoarele două sunt luate de *Regele cerului* după explozie, dezvăluind două carcase distruse pe fundul mării. A treia s-a dezintegrat. În afară de câteva bucăţi din motoarele răspândite pe fundul oceanului, virtualmente nu a mai rămas nimic din ea.

— Care dintre ele a fost? întrebă încetişor Jordan, de parcă anticipa răspunsul.

— Le-am identificat pe cele două care s-au scufundat întregi. Meeker se opri şi întoarse privirea de la fotografii spre Jordan, de parcă ar fi dorit să-şi întărească răspunsul. Vasul care a deţinut bomba a fost autotransportorul japonez.

Jordan suspină şi se lăsă pe spate în scaun.

— Nu mi se pare o surpriză deosebită faptul că Japonia are bomba. Se află doar în posesia tehnologiei de ani de zile.

— S-au dat de gol când au construit un reactor cu metal lichid. Fuzionând rapid cu neutronii, acesta creează mai mult combustibil de plutoniu decât foloseşte. E primul pas în fabricarea armei nucleare.

— Văd că ţi-ai făcut tema, zise Jordan.

— Trebuie să ştiu ce să caut.

— Cum ar fi o ipotetică fabrică de producere a armelor nucleare care rămâne să fie descoperită, zise Jordan caustic.

Meeker îl privi hotărât, apoi zâmbi.

— Nici agenţii tăi de informaţii nu cunosc locul unde sunt produse.

— Adevărat, admise Jordan. Japonezii au reuşit o camuflare incredibilă. Îmi face impresia că şi guvernanţii sunt ţinuţi cu masca pe figură. Dacă locul de fabricaţie ar fi la suprafaţă, sateliţii noştri noi de detectare l-ar fi înregistrat.

— Ciudat că nu există zone de radioactivitate neobişnuită.

— N-am detectat nimic în afară de reactori de energie electrică şi o grămadă de deşeuri nucleare lângă un oraş de coastă numit Rokota.

— Am văzut rapoartele, răspunse Jordan. Au săpat o galerie de patru kilometri pentru a-şi îngropa deşeurile. S-ar putea să fi trecut ceva cu vederea.

Meeker dădu negativ din cap.

— Mai trebuie încă să detectăm indicatorii de construcţie extinsă şi tipul de trafic din interiorul şi din afara regiunii.

— La dracu', rosti scurt Jordan. Japonia zburdă pe oceane cu bombe nucleare destinate porturilor Statelor Unite, în timp ce noi stăm bine mersi fără să ştim locul de fabricaţie, destinaţiile finale sau planul din spatele întregii operaţiuni.

— Ai spus „bombe", la plural? întrebă Meeker.

— Înregistrările de la centrul seismografic din Colorado arată că s-a produs o a doua explozie la o milisecundă după prima.

— Ce păcat că n-ai putut iniţia o operaţie majoră pentru a afla răspunsurile acum zece ani.

— Cu ce fonduri? mormăi Jordan. Ultima administraţie a redus bugetul Serviciului de Informaţii. Pe toţi politicienii îi interesează numai Rusia şi Orientul Mijlociu. Ultimii oameni pe care Departamentul de Stat ne-ar permite să-i studiem sunt bunii noştri prieteni din Japonia. Doi agenţi pensionaţi, cu care a trebuit să păstrăm legătura, sunt tot ce aveam voie să menţinem acolo. Israelul e o altă naţiune unde e o aceeaşi situaţie. Nici nu-ţi vine să crezi de cât timp n-am mai primit ordinul să ne uităm în cealaltă parte, în timp ce Mossad-ul înregistra eşecuri pentru care au fost învinuiţi arabii.

— Preşedintele *va trebui* să-ţi ofere puteri discreţionare după ce-i vei demonstra seriozitatea situaţiei.

— Voi afla dimineaţă, imediat după ce-i dau raportul. Masca netedă şi rafinată a lui Jordan prezenta o mică fisură, iar tonul său se înăspri peste măsură. Indiferent de modul în care atacăm problema e că ne vom juca de-a prinselea. Ce mă sperie, ce îmi vârâ în suflet o groază teribilă, e faptul că suntem deja în mare întârziere pentru a putea pune capăt desfăşurării acestui complot.

Murmurul vocilor răzbătu prin uşă. Piesa se sfârşise şi publicul se revărsa în foaier.

Jordan se ridică în picioare.

— Trebuie să ne oprim şi să mă întorc în sala de spectacole, altminteri nevastă-mea o să-mi facă mutre în drum spre casă. Îţi mulţumesc pentru informaţii.

— Ar mai fi ceva, zise Meeker.

Extrase altă fotografie din dosar şi o ridică în lumină. Jordan fixă cu privirea un obiect din centrul fotografiei.

— Pare să fie un fel de tractor imens. Ce reprezintă?

— Ce vezi este un vehicul subacvatic necunoscut care se deplasează pe fundul mării la cinci kilometri adâncime, la o distanţă nu mai mare de douăzeci de kilometri de regiunea exploziei. Ştii cui aparţine? Sau ce face acolo?

— Da… zise Jordan încet. Nu ştiam, dar acum am aflat. Mulţumesc, Curtis.

Jordan îi întoarse spatele unui Meeker complet dezorientat, deschise uşa şi se topi în şuvoiul mulţimii care părăsea teatrul.

15

Respectându-şi cuvântul, Pitt eliberă utilajul chinuit din închisoarea sa de sub pământ. Şenilele de metal scrâşneau în timp ce-şi făceau drum prin roca de lavă, câte un centimetru la fiecare zvâcnire. Cu o încetineală chinuitoare, impunătorul vehicul îşi croi drum spre suprafaţa fundului oceanului, stârnind piatra şi noroiul care formară un imens râu învolburat în spatele său şi ieşi pe teren deschis.

— Am scăpat, strigă Plunkett încântat. Fantastică reuşită.

— Fantastică reuşită, îl maimuţări Pitt. Puse în funcţiune computerul şi ceru o serie de date geografice pe monitor. E un miracol că am scăpat fără pierderi de presiune sau avarii mecanice.

— Dragul meu, încrederea mea în tine este adâncă ca marea… Ah, suntem la fund. Nu ţi-am pus nici o clipă la îndoială rezistenţa.

Pitt îi aruncă o privire curioasă.

— Dacă poţi fi păcălit aşa de uşor, află că am un pod[13] la New York pe care aş vrea să ţi-l vând.

— Ce-ai zis de pod?

— Joci bridge?

— Da. Sunt destul de bun. Am câştigat foarte multe turnee. Dar tu?

— Nu prea sunt grozav deloc.

Luând în consideraţie situaţia lor dificilă, schimbul de cuvinte era explicabil, căci erau oameni absorbiţi de soarta lor şi perfect conştienţi de primejdia de a fi înmormântaţi în adâncurile abisului. Dacă Pitt sau Plunkett încercau un sentiment de teamă, nu îl arătau în nici un fel.

— Acum că am scăpat de alunecarea de teren, ce plan ai? întrebă Plunkett la fel de calm de parcă ar fi cerut altă ceaşcă de ceai.

— Planul e să urcăm, răspunse Pitt, arătând spre acoperiş.

— Din moment ce acest minunat tractor pe şenile nu poate

[13] În limbii engleză cuvântul bridge are două înţelesuri: pod şi joc de cărţi, în funcţie de context. În text se apelează la un joc de cuvinte (n.tr).

pluti şi până la suprafaţa oceanului mai avem cinci kilometri, cum vei realiza imposibilul?

Pitt zâmbi sarcastic.

— Relaxează-te pe scaun şi priveşte peisajul. Vom face o mică plimbare prin munţi.

— Bun venit la bord, domnule amiral. Comandantul Morton salută regulamentar şi întinse mâna, dar salutul era pur oficial. Nu era încântat şi nu încercă să fie ipocrit. Rareori se întâmplă să fim chemaţi la suprafaţă în timpul misiunii pentru a prelua vizitatori. Trebuie să vă spun că nu-mi place deloc.

Sandecker îşi înăbuşi un zâmbet când păşi din şalupa joncii pe coverta submarinului *Tucson* ieşit pe jumătate din apă. Îi strânse mâna lui Morton cu o nepăsare şi o atitudine dominatoare care făceau ca prezenţa lui acolo să pară ca un fapt cotidian.

— Nu am tras sforile să deviaţi de la procedura operaţională ca să cobor la un cocktail, domnule comandant. Sunt aici din ordinul Preşedintelui. Dacă vă deranjează, voi fi încântat să mă întorc la bordul joncii.

O expresie chinuită străbătu chipul lui Morton.

— Nu vă supăraţi, domnule amiral, dar sateliţii sovietici…

— Ne vor fotografia în culori aprinse spre deliciul analiştilor lor de la informaţii. Da, da, dar în fond puţin ne pasă ce văd sau cred ei. Sandecker se întoarse când Giordino urcă la bord. Directorul asistent al proiectului, Al Giordino.

Aproape inconştient, Morton îl întâmpină pe Giordino numai cu o jumătate de salut şi îi conduse printr-un bocaport în centrul de control al submarinului. Îl urmară pe comandant într-un mic compartiment cu o masă-ecran cu interiorul scobit, care oferea o imagine sonar tridimensională a fundului oceanului.

Locotenentul David DeLuca, ofiţerul navigator de pe *Tucson,* era aplecat deasupra mesei. Când Morton făcu prezentările se ridică şi zâmbi cu căldură.

— Domnule amiral Sandecker, ce onoare! La Academie n-am lipsit niciodată de la cursurile dumneavoastră.

Sandecker era încântat.

— Sper că nu te-au adormit.

— Deloc. Relatările dumneavoastră despre proiectele NUMA au fost fascinante.

Morton îi aruncă o privire scurtă lui DeLuca şi dădu din cap arătând spre masă.

— Amiralul e foarte interesat de descoperirea ta.

— Ce ai să-mi arăţi, fiule? zise Sandecker punând mâna pe umărul lui DeLuca. În mesaj se spune că ai recepţionat sunete neobişnuite pe fundul oceanului.

DeLuca ezită o clipă.

— Recepţionăm o muzică ciudată…

— *Sirena Minnie?* îi scăpă lui Giordino.

DeLuca încuviinţă din cap.

— La început, dar acum sună ca marşurile lui John Philip Sousa.

Ochii lui Morton se îngustară.

— Cum poţi să ştii?

— Dirk, zise Giordino hotărât. E încă în viaţă?

— Să sperăm, zise Sandecker cu bucurie crescândă. Îl privi pe DeLuca. Mai auzi muzica şi acum?

— Da, sir. O dată ce am localizat-o, putem urmări sursa.

— Se mişcă?

— Cam cu cinci kilometri pe oră.

— Plunkett şi cu Dirk au supravieţuit cutremurului şi s-au salvat în *Marele John,* concluziona Giordino.

— Aţi încercat să luaţi contact cu ei? îl întrebă Sandecker pe Morton.

— Am încercat, dar sistemele noastre nu sunt concepute să transmită prin apă la o adâncime mai mare de un kilometru.

— Putem să-i contactăm cu telefonul subacvatic din submersibil, zise Giordino.

— Afară doar de cazul în care… Sandecker ezită. Privi spre Morton. Dacă ar fi încercat să contacteze un vas la suprafaţă, i-aţi fi auzit, domnule comandant?

— Dacă auzim muzica am fi putut auzi şi transmisiile verbale. S-ar putea să fie şterse şi distorsionate, dar cred că computerele noastre ar reuşi să însăileze un mesaj coerent.

— Aţi primit astfel de sunete?

— Nici unul, răspunse Morton.

— Probabil că sistemul lor telefonic este avariat, speculă Sandecker.

— Atunci cum pot să transmită muzică?

— Un sistem de amplificare pentru situaţii de urgenţă, în cazul unei avarii a vehiculului, răspunse Giordino. Un vehicul de salvare ar putea să-l localizeze după sunet. Dar n-a fost construit pentru transmisie locală sau recepţie.

Morton simţi cum începu să-l cuprindă mânia. Nu-i plăcea să piardă controlul unei situaţii la bordul navei pe care o comanda. Poate îmi daţi voie să întreb cine sunt aceşti oameni din *Marele John,* aşa cum îi spuneţi şi cum au ajuns să cutreiere fundul Oceanului Pacific?

Sandecker flutură neglijent mâna.

— Îmi pare rău, domnule comandant, e un proiect secret. Şi se întoarse spre DeLuca.

— Zici că se deplasează.

— Da, sir.

DeLuca apăsă o serie de butoane şi ecranul fixat în masă dezvălui o secţiune a fundului oceanului într-un holograf tridimensional. Cei patru bărbaţi, îngrămădiţi în jurul mesei priveau parcă Marele Canion subacvatic din vârful unui acvariu. Detaliul era mărit de cartografierea avansată a computerului şi sonarului digital, care arăta imaginile în culori unde predominau nuanţele de albastru şi verde.

Zona de ruptură Mendocino semăna cu vestita regiune turistică a Arizonei de Nord în miniatură, cu povârnişurile ei abrupte, înalte de până la trei mii de metri. Marginile inegale de-a lungul marii spărturi în pământ erau crestate cu sute de încreţituri, dându-i înfăţişarea unei imense spintecături printr-o serie de ondulaţii de nisip.

— Cea mai recentă tehnologie vizuală subacvatică, zise Morton mândru. *Tucson* a fost primul submarin care a beneficiat de ea.

— Cu numele de cod Marele Karnak, zise Sandecker cu trufie. Ştie tot, vede tot. Inginerii noştri de la NUMA au contribuit la realizarea ei.

Morton, al cărui chip era acum curios de congestionat şi ursuz, păru grozav de afectat de înfrângerea în această competiţie de superioritate. Dar se controla şi încheie printr-un act de bravură.

— Locotenent, arată-i amiralului jucăria în acţiune.

DeLuca luă o sondă scurtă ca o baghetă şi trasă un fascicul de lumină pe suprafaţa ecranului.

— Vehiculul dumneavoastră submarin a apărut în acest punct într-un mic canion chiar lângă zona de ruptură principală iar acum se deplasează în zigzag peste povârnişuri către vârful marginii zonei de ruptură.

Giordino privi sumbru la regiunea aplatizată unde se aflase cândva baza de prospectare.

— N-a rămas prea mult din „Tărâmul Umed”, zise el trist.

— Nu a fost construit să dureze de-a pururi, îl consolă Sandecker. Rezultatele valorează mai mult decât pierderea în sine.

Fără să i se ceară, DeLuca lărgi ecranul până când se văzu imaginea estompată a *Marelui John,* care urca cu greu un povârniş abrupt.

— Mai clar de aşa nu se poate.

— E foarte bine, îl complimentă Sandecker.

Privind pata mică, proiectată pe pustietatea infinită, le fu imposibil să creadă că înăuntru se aflau doi oameni în viaţă, care respirau. Proiecţia mişcătoare părea atât de reală, încât făcură eforturi pentru a se înfrâna să nu se întindă şi să o atingă.

Gândurile lor îmbrăcau forme extreme. DeLuca îşi imagină că era un astronaut care privea în jos la viaţa de pe o planetă străină, în timp ce Morton îşi aminti de imaginea unui camion pe o autostradă văzut de el din avionul ce zbura la treizeci de mii de picioare înălţime. Atât Sandecker cât şi Giordino şi-l imaginară pe prietenul lor luptându-se împotriva unei atmosfere ostile pentru a rămâne în viaţă.

— Nu puteţi să-i salvaţi cu submersibilul? întrebă Morton.

Giordino strânse balustrada din jurul mesei ecran până când încheieturile degetelor deveniră albe.

— Ne putem întâlni, dar nici o navă nu are ecluză pentru a ne transfera din una în alta sub presiunea a tone de apă. Dacă ar încerca să plece din *Marele John,* la o asemenea adâncime, ar fi turtiţi până ar ajunge la o treime din înălţimea lor.

— Dar dacă ar fi ridicaţi la suprafaţă cu un cablu?

— Nu am cunoştinţă de vreo navă echipată cu şase kilometri de cablu suficient de gros pentru a-şi susţine propria greutate şi pe cea a DSMV-ului.

— Exploratorul *Glomar* ar putea s-o facă, zise Sandecker. Dar este într-o misiune de foraj pe lângă coastele Argentinei, întreruperea operaţiunilor, reechipare şi drumul până aici ar dura patru săptămâni.

Morton începu să înţeleagă starea de urgenţă şi de neputinţă.

— Îmi pare rău că echipajul meu şi cu mine nu putem face nimic.

— Vă mulţumesc, domnule comandant, oftă cu năduf Sandecker. Apreciez sugestiile dumneavoastră.

Timp de un minut păstrară cu toţii tăcerea, cu ochii aţintiţi

asupra imaginii vehiculului miniatural care se târa pe ecran ca o ploşniţă ce escalada peretele unei rigole.

— Mă întreb încotro se îndreaptă? murmură DeLuca.

— Cum ai zis? întrebă Sandecker de parcă s-ar fi trezit brusc din toropeală.

— De când îl urmăresc, se îndreaptă într-o direcţie prestabilită. Când povârnişul devine abrupt se tot poticneşte. Dar de îndată ce terenul se aplatizează se întoarce mereu la direcţia lui iniţială.

Privindu-l pe DeLuca, Sandecker înţelese dintr-o dată.

— Dirk se îndreaptă către un ţinut înalt. Sfinte Dumnezeule, aproape că l-am abandonat fără măcar să-i iau în consideraţie intenţiile.

— Programează destinaţia aproximativă a cursei, îi ordonă Morton lui DeLuca.

DeLuca introduse datele în computerul pentru navigaţie, apoi privi monitorul aşteptând proiecţia busolei. Numerele apărură aproape instantaneu.

— Domnule amiral, omul dumneavoastră, domnule amiral, se îndreaptă pe direcţia trei-trei-patru.

— Trei-trei-patru, repetă hotărât Morton. În faţă nu-i nimic decât teren pustiu.

Giordino îl privi pe DeLuca.

— Te rog, lărgeşte sectorul din faţa DSMV-ului.

DeLuca dădu din cap şi lărgi zona imaginii în direcţia cerută de Giordino.

— Arată cam la fel, cu excepţia câtorva munţi submarini.

— Dirk se îndreaptă către Conrow Guyot, zise Giordino cu un glas lipsit de expresie.

— Guyot? întrebă DeLuca.

— Un munte submarin cu un vârf aplatizat, explică Sandecker. Un munte vulcanic subacvatic al cărui vârf a fost nivelat de acţiunea valurilor când s-a cufundat uşor în ocean.

— Care e adâncimea vârfului? îl întrebă Giordino pe DeLuca.

Tânărul navigator trase o hartă dintr-un sertar de sub masă şi o întinse pe suprafaţa transparentă.

— Conrow Guyot, citi el cu voce tare. Înălţime trei sute zece metri.

— La ce distanţă suntem de DSMV?

Întrebarea veni din partea lui Morton.

DeLuca verifică distanţa cu compasul pe scara aflată în partea

de jos a hărţii.

— Aproximativ nouăzeci şi şase kilometri.

— La opt kilometri pe oră, calculă Giordino, apoi dublând distanţa în caz de teren accidentat şi ocolirea defileurilor, dacă au noroc, ar trebui să ajungă în vârful lui Conrow cam mâine pe vremea asta.

Privirea lui Morton deveni sceptică.

— Escaladarea muntelui poate să-i aducă mai aproape de suprafaţă, dar tot vor rămâne la o adâncime de trei sute de metri sau mai puţin, aproximativ cu o mie de picioare. Cum crede tipul ăsta…

— Îl cheamă Dirk Pitt, îl ajută Giordino.

— OK, Pitt. Cum crede el că o să ajungă la suprafaţă, înotând?

— Nu de la adâncimea aceea, zise Sandecker prompt. *Marele John* este presurizat la o atmosferă, aceeaşi la care stăm şi noi la nivelul oceanului. Presiunea apei exterioare, acolo jos, este de treizeci şi trei de ori mai mare. Chiar dacă le furnizăm echipament de scufundare de înaltă performanţă şi butelii din amestec de heliu şi oxigen pentru respiraţie la mare adâncime, şansele lor sunt egale cu zero.

— Dacă subita creştere a presiunii nu i-ar ucide în momentul părăsirii *Marelui John,* adăugă Giordino, i-ar omorî decompresiunea în drumul până la suprafaţă.

— Deci, ce *as* ascunde Pitt în mânecă? insistă Morton.

Privirea lui Giordino părea să fixeze ceva aflat în spatele cluasonului.

— Nu ştiu răspunsul, dar presupun că ar trebui să găsim unul al dracului de repede.

16

Prin întinderea de un cenuşiu pustiitor se ridica o pădure de forme ciudate ce izvorau din fundul oceanului. Erau ca nişte hornuri deformate şi emanau nori fierbinţi de abur negru de trei sute şaizeci şi cinci grade Celsius, care erau repede înăbuşite de oceanul rece.

— Fumurile negre, anunţă Pitt, identificându-le în lumina farurilor *Marelui John.*

— Vor fi înconjurate de comunităţi întregi de creaturi marine, zise Pitt fără să-şi dezlipească ochii de pe monitorul de control cu datele navigaţiei.

— În timpul prospecţiunilor noastre am cartografiat peste o duzină.

— Ar fi mai bine să le ocoleşti. N-aş suporta să văd cum trece peste ele bruta asta.

Pitt zâmbi şi trecu la controlul manual, cotind DSMV-ul pentru a evita ciudata colonie de viaţă exotică marină, care prospera fără lumina soarelui. Era ca o oază luxuriantă în deşert, acoperind aproape un kilometru pătrat de fund de ocean. Şenilele late ale monstrului nepoftit ocoliră fumurile negre şi hăţişurile încolăcite de viermi gigantici care se legănau în curent ca bătute de vânt.

Plunkett privi cu groază la lujerele găunoase, în care viermii se băgaseră cu delicaţii lor cili roz în apa neagră.

— Unii dintre ei trebuie să fie lungi de peste trei metri! exclamă el.

În jurul fumurilor negre şi al viermilor lungi erau răspândite imense midii albe şi varietăţi de moluşte comestibile pe care Plunkett nu le mai văzuse niciodată în viaţa lui. Creaturi de culoarea lămâii, care arătau ca nişte mingi de fum şi erau legate de meduze, se amestecau cu crabi albi ghimpoşi şi creveţi albăstrui. Nici unele nu aveau nevoie de fotosinteză pentru a supravieţui. Se hrăneau cu bacteriile care converteau sulfura de hidrogen şi oxigenul din fumuri în hrană organică. Dacă soarele s-ar stinge brusc, aceste creaturi, în mediul lor întunecat, ar continua să existe în timp ce alte forme de viaţă s-ar stinge.

Încercă să-şi graveze în minte imaginea ciudaţilor locuitori ai fumurilor, pe când aceştia dispăreau în norul de mâl care se

forma în spate, dar nu se putu concentra. Pironit în cabina singuratică a vehiculului minier, Plunkett simţi un extraordinar val de emoţie în timp ce privea această lume străină. Şi, slavă Domnului, nu era un necunoscător al adâncurilor abisale, dar deodată se simţi la fel de izolat ca un astronaut pierdut în galaxie.

Pitt nu aruncă decât câteva frânturi de privire incredibilei scene din afară. Nu avea timp de distracţie. Ochii şi reflexele lui depindeau de reacţia faţă de primejdiile arătate pe monitor. De două ori aproape că pierdu controlul *Marelui John* în fisurile căscate, oprind chiar la un metru de marginea lor. Terenul accidentat se dovedea adesea la fel de dificil ca albia vulcanică din Hawaii şi trebuia să programeze computerul cu rapiditate pentru a depista făgaşele cel mai puţin înşelătoare.

În special trebuia să fie atent la zonele de alunecări de teren şi la marginile de canioane care nu puteau susţine vehiculul. Odată fu nevoit să înconjoare un vulcan mic, dar activ, a cărui lavă topită se scurgea printr-o lungă crăpătură în jos, pe pantă, înainte de a se solidifica sub apa rece ca gheaţa. Cârmi printre galerii crestate şi conuri înalte, traversând cratere late de toate formele şi compoziţiile pe care cineva s-ar fi aşteptat să le găsească pe Marte. Conducând în funcţie de informaţiile de radar şi sonar ale computerului, în loc de a se baza pe aria vizuală oferită de farurile DSMV-ului, călătoria asta nu era pentru Pitt nicidecum una de plăcere. Încordarea începea să-şi spună cuvântul prin dureri musculare şi ale ochilor, încât el se hotărî să-i cedeze temporar controlul lui Plunkett care deprinsese repede comenzile sofisticate ale Marelui John.

— Tocmai am trecut de două mii de metri, raportă Pitt.

— E grozav, răspunse Plunkett vesel. Am trecut deja de jumătate.

— Încă nu completa cecul[14]. Panta a devenit mai abruptă. Dacă mai creşte cu cinci grade, şenilele nu-şi mai pot menţine aderenţa.

Lui Plunkett îi trecură prin cap tot felul de gânduri în caz de eşec. Avea deplină încredere în Pitt, un amănunt care îl irita grozav pe omul de la NUMA.

— Suprafaţa pantei s-a netezit. Ar trebui să avem cale liberă

[14] În limba engleză „Don’t write the chek just yet” – încă nu completa cecul, având sensul expresiei din limba română „nu zice hop până nu ai trecut” (n.tr.).

până în vârf.

— Rocile de lavă din jur şi-au pierdut marginile ascuţite şi s-au rotunjit, mormăi Pitt obosit, cuvintele fiind rostite încet ca de un om în pragul epuizării, dar sub nici un motiv nu se poate spune că sunt netede.

— Să nu ne facem griji. Am ieşit din zona abisală şi ne aflăm la o adâncime medie. Plunkett se opri şi privi prin peretele de sticlă la fulgerarea unei bioluminescenţe albastru-verzuie. Porichthys myriaster, un peşte care luminează timp de două minute.

— Ar trebui să-ţi pară rău de el, îl momi Pitt.

— De ce? se prinse Plunkett. Porichthys s-a adaptat foarte bine. Luminescenţa îi foloseşte să-i sperie pe răpitori, să-i servească drept momeală pentru atragerea hranei, ca mijloc de a-şi identifica propria specie şi, bineînţeles, să atragă sexul opus în bezna asta totală.

— Să înoţi toată viaţa în vidul ăsta întunecat şi friguros. Asta e o adevărată povară.

Plunkett îşi dăduse seama că fusese luat peste picior.

— Foarte inteligentă observaţie, domnule Pitt. Ce păcat că nu putem oferi peştilor un pic de distracţie.

— Cred că le putem oferi ocazia să se strâmbe de râs.

— Ah, serios? Cum adică?

— O să te vadă la volan un pic. Făcu semn către consola de control. E a ta în întregime. Fi atent să nu slăbeşti din ochi monitorul şi nu te mai uita după meduze cu reclame de neon pe ele.

Pitt se aplecă în scaunul lui, închise ochii şi încercă să adoarmă puţin.

Două ore mai târziu, Pitt se trezi brusc datorită unui trăsnet răsunător care veni ca o împuşcătură. Imediat simţi pericolul. Se ridică şi cercetă consola, urmărind o lumină roşie care se aprindea şi se stingea.

— O defecţiune?

— Avem o spărtură, îl informă Plunkett prompt. Lumina de avertizare a apărut în acelaşi timp cu zgomotul.

— Ce zice computerul despre avarii şi poziţie?

— Îmi pare rău, nu m-ai învăţat codul pentru a activa programul.

Pitt formă repede codul adecvat pe tastatură. Înregistrarea apăru instantaneu pe ecranul monitorului.

— Avem noroc, zise Pitt, încăperile cu echipamentul electronic şi de menţinere a vieţii sunt în siguranţă. La fel ca şi compartimentul blindat al reactorului. Spărtura e undeva jos, pe lângă compartimentul generatorului sau al motorului.

— Prin asta înţelegi că avem noroc?

— În zona aceea ai loc să te mişti iar pereţii se pretează la astuparea spărturii. Loviturile pe care le-a luat vehiculul ăsta bătrân trebuie să fi provocat o spărtură microscopică în carcasa inferioară.

— Forţa apei din afară, dacă pătrunde printr-o gaură de mărimea unui vârf de ac poate umple volumul interior al acestei cabine în două ore, zise Plunkett neliniştit. Se foi agitat. Optimismul îi dispăruse din privire şi fixa monitorul cu ochi goi. Iar dacă gaura se lărgeşte şi carcasa cedează… Vocea i se stinse.

— Pereţii aceştia nu vor ceda, zise Pitt cu emfază. Au fost construiţi să reziste la o presiune de şase ori mai mare decât la această adâncime.

— Totuşi o mică scurgere de apă poate pătrunde în interior cu puterea unui fascicul de laser. Forţa lui poate despica un cablu electric sau braţul unui om cât ai clipi din ochi.

— Atunci va trebui să fiu atent, nu-i aşa? zise Pitt, în timp ce se ridică din scaun şi se târî către capătul dinspre pupa al cabinei de control.

Trebuia să-şi menţină un echilibru constant pentru a evita să fie aruncat de colo-colo de legănatul şi smucitul continuu al vehiculului, clătinându-se pe terenul accidentat. Chiar înainte de a ajunge la uşă, se aplecă şi ridică o mică trapă şi aprinse luminile pentru a cerceta compartimentul motorului.

Auzi un şuierat ascuţit deasupra zumzăitului turbinei cu aburi, dar nu vedea de unde vine. Deja podeaua de oţel era acoperită de apa care se ridicase cam la un sfert de metru. Se opri şi ascultă încercând să localizeze sunetul. Nu avea rost să se repeadă orbeşte în apa îngheţată.

— O vezi? strigă Plunkett la el.

— Nu, rosti Pitt scurt şi nervos.

— Să opresc?

— Pentru nimic în lume. Mergi în continuare spre vârf.

Se aplecă spre podea. Şuieratul acela era o teroare ameninţătoare, o prevestire mai îngrozitoare decât lumea ostilă din afară. Oare micuţa spărtură avariase deja echipamentul vital. Oare putea fi astupată? Nu era timp de pierdut, nici de

contemplat, nici de cântărit şansele. Cel care ezita urma să fie sacrificat. Acum nu avea importanţă dacă murea înecat, tăiat în bucăţi sau zdrobit de presiunea necruţătoare din adâncul mării.

Se strecură prin trapă şi se ciuci înăuntru timp de câteva clipe, fericit că mai este încă întreg. Şuieratul era aproape, cam la o distanţă de un braţ şi simţi înţepătura jetului" care împinse ceva în faţă. Dar ceaţa de stropi rezultată care umplu compartimentul îl împiedică să vadă întreaga gaură.

Pitt se apropie prin ceaţă, îi fulgeră prin minte un gând şi îşi scoase un pantof. Îl ridică cu tocul în faţă şi începu să bâjbâie cu el în dreapta şi stânga cum face orbul cu bastonul. Brusc, pantoful îi fu aproape smuls din mână. O porţiune a tocului era clar găurită. Atunci o văzu, o mică scânteiere în faţă pe partea dreaptă.

Jetul subţire ca un ac ţâşnea la baza turbinei cu abur care învârtea imensele curele de tracţiune ale DSMV-ului. Montura groasă de titaniu se opunea puterii concentrate a jetului, dar suprafaţa ei dură fusese deja scobită şi înfundată de atacul violent al acestuia.

Pitt descoperise problema, dar aceasta era departe de a fi rezolvată. Nici un fel de călăfătuială sau bandă adezivă nu putea să oprească jetul ţâşnitor cu puterea de a tăia prin metal. Se ridică şi se strecură pe lângă turbină către un dulăpior cu unelte şi piese de schimb. Studie interiorul timp de o clipă, apoi luă o ţeava de rezervă pentru înlocuire sub presiune la generatorul de aburi. După aceea apucă un ciocan greu în formă de târnăcop.

Când termină, apa se ridicase deja la jumătate de metru. Experimentul trebuia pur şi simplu să reuşească. Dacă nu, toată speranţa era pierdută, iar el şi cu Plunkett nu mai aveau altceva de făcut decât să aştepte, fie să se înece, fie să fie striviţi de presiunea apei care sporea.

Încetişor, cu infinită precauţie, se întinse cu ţeava într-o mână şi ciocanul în cealaltă: Rămase în echilibru în apa care se ridica repede, trase adânc aer în piept, îl ţinu puţin, apoi expiră. Simultan vârî capătul ţevii în gaura deschisă, atent să îndrepte celălalt capăt mai departe de corpul său şi imediat o îndesă în teşitura înclinată a cluasonului care separa compartimentele turbinei şi reactorului. Cu furie ciocăni partea de jos a ţevii, introducând-o în unghi până când fu fixată ca o pană şi numai foarte puţină apă mai pătrundea în jurul ei.

Soluţia fusese ingenioasă dar nu era perfectă. Ţeava redusese

jetul la o ţâşnitură minusculă, suficientă ca să poată ajunge în vârf, dar nu era o soluţie definitivă. Era numai o amânare, o chestiune de ore, înainte ca gaura să se lărgească din nou sau ca ţeava să plesnească sub forţa ca de laser a apei.

Pitt se lăsă pe spate, înfrigurat, ud şi cu mintea prea sleită pentru a simţi sudoarea şiroindu-i pe trup.

„Ce ciudat, se gândi el după câtva timp, să stai în apa rece ca gheaţa şi totuşi să transpiri.”

După douăzeci şi două de ore extenuante de când scăpase din mormânt, credinciosul DSMV ajunsese în apropierea vârfului muntelui marin. Odată Pitt revenit la cârmă, şenilele gemene săpară, alunecară, apoi săpară din nou prin roca de lavă acoperită cu mâl, zbuciumându-se la urcuş şi înaintând cam un metru de fiecare dată, până când, în cele din urmă, marele tractor ajunse la sol neted.

Numai atunci *Marele John* se opri de tot şi deveni la fel de tăcut ca şi norul înconjurător de mâl care se lăsă încet pe vârful aplatizat al muntelui Conrow Guyot.

— Am reuşit, bătrâne, râse Plunkett agitat în timp ce îl bătea pe spate pe Pitt. Am reuşit cu adevărat.

— Da, încuviinţă Pitt obosit, dar mai avem încă un obstacol de trecut.

Dădu din cap spre afişajul digital al adâncimii de trei sute douăzeci de metri până sus.

Veselia lui Plunkett se vaporiză pe loc…

— Vreun semn de la oamenii tăi? întrebă el îngrijorat.

Pitt atinse radarul sonar. Ecranul prezenta vârful de zece kilometri pătraţi la fel de gol şi neted ca o foaie de carton. Vehiculul de salvare pe care îl aşteptaseră nu sosise.

— Nu-i nimeni acasă, zise el încet.

— E greu de crezut că la suprafaţă nimeni n-a auzit muzica şi nu ne-a luat urma, zise Plunkett mai mult iritat decât dezamăgit.

— Au avut foarte puţin timp pentru a organiza o operaţiune de salvare.

— Totuşi m-aş fi aşteptat ca unul din submersibilele tale să se întoarcă să ne ţină companie. Pitt ridică obosit din umeri.

— Defecţiunile tehnice, vremea potrivnică, le-ar fi putut provoca multe dificultăţi.

— Doar n-am venit până aici să crăpăm în locul ăsta de iad. Plunkett ridică privirea către suprafaţă. Negrul tuci se

transformase într-un amurg de un albastru-indigo. Nu atât de aproape.

Pitt ştia că Giordino şi amiralul Sandecker ar fi mutat munţii din loc să-i salveze pe el şi pe Plunkett. Refuza să accepte ideea că nu-i desluşiseră planul şi nu acţionaseră în consecinţă. Se ridică în linişte, merse spre pupa şi ridică uşa de la compartimentul motoarelor.

Spărtura se mărise şi nivelul apei depăşea un metru. Peste patruzeci de minute sau o oră va ajunge la turbină. Când o va inunda va muri şi generatorul. Fără sistemele de întreţinere a vieţii în stare de funcţionare, Pitt şi Plunkett le vor urma curând.

— Vor veni, zise Pitt pentru sine cu hotărâre neclintită. Vor veni.

17

Trecură zece minute, douăzeci, când spaima de singurătate se abătu asupra lor. Sentimentul de a fi uitaţi pe fundul oceanului, bezna nesfârşită, bizarele vietăţi oceanice care se roteau în jurul lor, totul era ca un coşmar oribil.

Pitt îl parcase pe *Marele John* în mijlocul muntelui marin şi apoi programă computerul pentru a supraveghea spărtura din compartimentul motorului. Privea cu precauţie ecranul monitorului, la cifrele care arătau că nivelul apei ajungea la câţiva centimetri de generator.

Deşi ridicarea la o adâncime mai mică micşorase cu mult presiunea apei de afară, spărtura se mărise şi eforturile ulterioare ale lui Pitt nu puteau să oprească inundaţia în creştere. Evacua aer pentru a echilibra presiunea atmosferică mărită provocată de apa care se ridica.

Plunkett se întoarse pe jumătate şi îl studie pe Pitt, al cărui chip puternic şi colţuros era extrem de calm şi ferm, ca şi genele ce nu păreau să clipească vreodată. Ochii săi reflectau mânie, nu faţă de o anumită persoană sau obiect, ci mânie, îndreptată pur şi simplu împotriva unei situaţii pe care nu o putea controla. Era atât de departe de Plunkett ca şi cum oceanograful britanic s-ar fi aflat la o mie de kilometri distanţă. Mintea lui Pitt era blindată împotriva oricăror senzaţii şi a fricii de moarte. Gândurile lui treceau prin sită un număr vast de planuri de salvare, calculând fiecare detaliu din fiecare unghi până când, unul câte unul, fură toate îndepărtate din minte.

Numai o singură posibilitate rămânea, o şansă îndepărtată de succes, dar totul depindea în exclusivitate de Giordino. Dacă prietenul lui nu apărea în ora următoare, era prea târziu.

Plunkett se apropie şi îl înghionti pe Pitt în umăr cu pumnul.

— O realizare excepţională, domnule Pitt. Ne-ai adus din fundul abisului aproape până la suprafaţă.

— Nu este suficient, murmură Pitt. N-am dus treaba până la capăt.

— Te deranjează să-mi spui cum ai plănuit să reuşeşti în absenţa ecluzei pentru salvarea vehiculului şi a capsulei pentru transferul de personal ca să ne ducă la suprafaţă?

— Ideea mea originală a fost ca să înot până acasă. Plunkett

ridică o sprânceană.

— Sper că nu te-ai gândit să ne ţinem respiraţia.

— Nu.

— Foarte bine, zise Plunkett satisfăcut. În ceea ce mă priveşte aş fi mort înainte să parcurg treizeci de metri. Ezită şi îl fixă pe Pitt curios. Să înoţi? Nu se poate să vorbeşti serios.

— O speranţă ridicolă născută din disperare, răspunse Pitt filosofând. Corpurile noastre n-ar putea să supravieţuiască în faţa atacului violent al presiunii extreme şi decompresiei.

— Ziceai că asta a fost ideea originală. Mai ai şi alta… cum ar fi să încerci să ridici monstrul ăsta la suprafaţă?

— Eşti pe aproape.

— Ridicarea unui vehicul de cincisprezece tone este realizabilă numai într-o imaginaţie bogată.

— De fapt, depinde de Al Giordino, răspunse Pitt cu stăpânire de sine. Dacă mi-a înţeles intenţiile, ne va ieşi în întâmpinare cu un submersibil echipat cu…

— Dar te-a părăsit, zise Plunkett arătând cu mâna peisajul marin pustiu.

— Trebuie să fi existat un motiv al naibii de serios pentru asta.

— Domnule Pitt, ştii asta la fel de bine ca şi mine, nu va veni nimeni, cel puţin nu în decurs de ore, zile… Ai mizat pe un miracol şi ai pierdut. Chiar dacă vor veni să cerceteze, o vor face în locul unde a existat baza minieră, nu aici.

Pitt nu răspunse ci se uită în apă. Luminile DSMV-ului atrăseseră o mulţime de peştişori. Argintii, cu corpuri misterioase aplatizate în părţi, cu cozi suple, tremurând în apă în timp ce şirurile de organe uşoare străluceau în partea de jos a stomacului. Ochii erau disproporţionat de mari şi ieşeau afară din nişte tuburi care se ridicau în sus. Îi privi, în timp ce aceştia se roteau graţios în spirale leneşe în jurul luminoasei prore a *Marelui John.*

Încetişor se aplecă înainte de parcă ar fi ascultat, apoi se lăsă din nou pe spate.

— Am crezut că aud ceva.

— Un mister că încă mai auzim pe lângă muzica asta zgomotoasă, mormăi Plunkett. Timpanele mele au încetat să mai funcţioneze.

— Aminteşte-mi să-ţi trimit o telegramă de condoleanţe la o dată ulterioară, zise Pitt. Sau ai prefera să renunţăm, să inundăm cabina şi să punem punct?

Rămase ca împietrit, cu ochii aţintiţi la peştişori. O umbră uriaşă se târa spre ei şi toţi ca unul ţâşniră în beznă şi dispărură.

— E ceva în neregulă? întrebă Plunkett.

— Avem musafiri, zise Pitt cu un rânjet de genul ţi-am spus eu.

Se răsuci pe scaun, aplecă capul şi privi în exterior.

Unul din submersibilele NUMA, de la baza submarină, atârna suspendat în vid, uşor deasupra şi în spatele DSMV-ului. Giordino arbora cel mai larg zâmbet al lui. Lângă el, amiralul Sandecker le făcu un senin elegant din mână prin hubloul mare şi rotund.

Era momentul pe care şi-l dorise Pitt, pentru care se rugase în tăcere şi îmbrăţişarea de urs puternic a lui Plunkett arăta cu ce bucurie trăia momentul.

— Dirk, zise el solemn, cu umilinţă îţi cer iertare pentru tovărăşia mea pesimistă. E ceva dincolo de instinct. Eşti un tip nemaipomenit de priceput.

— Fac şi eu ce pot, admise Pitt cu o modestie hazoasă.

De puţine ori în viaţa lui mai văzuse Pitt ceva la fel de minunat, ca figura zâmbitoare a lui Giordino înăuntrul submersibilului. De unde a apărut amiralul? se întrebă el. Cum putuse să intre în scenă aşa de repede?

Giordino nu pierdu timpul. Se îndreptă către o uşă micuţă care adăpostea o priză de curent exterioară. Pitt încuviinţă din cap şi apăsă un buton. Uşa se deschise alunecând într-o canelură ascunsă şi în mai puţin de un minut unul din braţele articulate, robotizate de pe submersibil conecta un cablu.

— Mă recepţionaţi? izbucni clar vocea lui Giordino în difuzoare.

— Habar nu ai ce bine îmi pare să-ţi aud vocea, prietene, răspunse Pitt.

— Îmi pare rău că am întârziat. Primul nostru submersibil a fost avariat şi s-a scufundat când era la suprafaţă. Acesta a rămas fără baterii şi am pierdut timpul cu reparaţiile.

— Am uitat totul. Îmi pare bine să vă văd, domnule amiral. Nu mă aşteptam să constat onorata dumneavoastră prezenţă aici.

— Termină cu periatul, bubui Sandecker. Care e situaţia voastră?

— Avem o spărtură care ne va anihila sursa de energie electrică cam în patruzeci-cincizeci de minute. În afară de asta suntem în formă bună.

— Atunci am face mai bine să dăm drumul la treabă.

Fără să mai piardă vremea cu vorbele, Giordino manevră submersibilul până când prova acestuia era la acelaşi nivel şi

faţă în faţă cu bordul de jos al DSMV-ului. Apoi acţiona braţele de manipulare montate în faţa, sub sfera de control. Erau mult mai mici decât sistemul de braţe al *Marelui John* şi mai sofisticate.

Braţele modulare ale submersibilului erau proiectate să îndeplinească sarcinile mai multor tipuri de mâini mecanice şi să le acţioneze hidraulic. Mâna stângă era ataşată braţului printr-o încheietură ce se putea roti, care la rândul ei era conectată la trei degete cu senzori în vârfuri, care puteau identifica orice material, de la lemn şi oţel la plastic, bumbac şi mătase. Sub manevrarea delicată a operatorului, sporită de un sistem computerizat de senzori, degetele puteau să bage în ac şi să înnoade şireturile şi, dacă era nevoie, să spargă stâncă.

Cu delicateţe, braţul robotizat descâlci o tulumbă care pleca dintr-un mic rezervor spre un pilon mare având o gaură în centru. Încheietura braţului drept era echipată cu o serie de patru discuri circulare de tăiat metal. Fiecare disc era crestat cu o margine diferită şi putea fi schimbat în funcţie de duritatea materialului pe care îl tăia.

Pitt privi curios la ansamblul din partea stângă.

— Ştiam că discurile erau stocate la bordul submersibilului, dar unde ai găsit echipamentul de oxigen?

— L-am împrumutat de la un submarin în trecere, răspunse simplu Giordino.

— Logic.

În vocea lui Pitt se simţea o acceptare obosită, nefiind sigur dacă prietenul lui nu-l lua cumva în tărbacă.

— Începem desprinderea, zise Giordino.

— În timp ce ne desprinzi, voi spori volumul de aer cu câteva atmosfere pentru a compensa greutatea în plus provocată de spărtură.

— Sănătoasă idee, se declară de acord Sandecker. Veţi avea nevoie de toată flotabilitatea pe care o puteţi obţine. Dar fiţi atenţi la limitele de siguranţă ale presiunii sau veţi avea probleme de decompresiune. Decompresiunea va fi calculată de computerul nostru, zise Pitt. Nici doctorul Plunkett şi nici eu nu suntem nerăbdători să dăm de vârtejuri.

Când Pitt începu să pompeze aer comprimat în compartimentul motorului şi cel de control, Giordino manevră submersibilul aşa încât manipulatoarele de la braţ şi mână să poată opera independent.

Mâna cu cele trei degete articulate aşeză elementul masiv de

sudură pe un bulon care trecea printr-un braţ montat. Elementul deţinea o sarcină pozitivă în timp ce DSMV-ul era negativ. Când se stabili contactul, între element şi bulon apăru brusc un arc electric strălucitor. În timp ce metalul devenea incandescent şi se topea, oxigenul ţâşnea prin gaura din element dispersând construcţia.

— Tăiere cu arc electric, îi explică Pitt lui Plunkett. Au de gând să desprindă toate monturile, barele şi legăturile electrice, până când cabina de control se desprinde de eşafodajul principal şi de mecanismele de tracţiune.

Plunkett dădu din cap că înţelege, în timp ce Giordino extinse celălalt braţ până când o ploaie de scântei semnală că discurile de tăiat îşi atacau ţinta.

— Deci asta e treaba. Vom pluti până la suprafaţă la fel de uşor ca o sticlă goală de şampanie Veuve Cliquot-Ponsardin cu etichetă aurită.

— Sau o sticlă goală de bere Coors.

— În prima cârciumă întâlnită, domnule Pitt, fac eu cinste.

— Mulţumesc, doctore Plunkett. Accept, în cazul în care avem suficientă flotabilitate să ajungem sus.

— Scoate sufletul din ea, îi ceru lui Pitt cu nesăbuinţă. Mai degrabă risc vârtejurile decât înecul garantat.

Pitt nu-l aprobă. Agonia cumplită suferită de scufundători, de-a lungul timpului, din cauza vârtejurilor depăşea tortura inventată de om. Moartea era o uşurare şi supravieţuirea lăsa deseori un trup deformat, torturat de dureri neîncetate. Supraveghe cu multă atenţie afişajul, în timp ce cifrele roşii indicau trei atmosfere şi presiunea la aproape douăzeci de metri. La acea adâncime trupurile lor, estima el, puteau să suporte presiunea în intervalul scurt de timp rămas, înainte ca nitrogenul să înceapă să se formeze în sângele lor.

Douăzeci şi cinci de minute mai târziu, era pe punctul de a-şi regândi estimarea când un scârţâit, ce sporea în intensitate, reverberă în compartiment. Apoi urmă un scrâşnet adânc care era amplificat de densitatea apei.

— Au mai rămas numai o montură şi o singură bară de legătură, îi informă Giordino. Pregătiţi-vă de desprindere.

— Am înţeles, răspunse Pitt. Mă pregătesc să închid sistemele de energie şi electricitate.

Sandecker nu suporta gândul să vadă limpede chipurile bărbaţilor prin subţirea perdea de apă ce separa cele două

vehicule, ştiind că era foarte probabil ca aceştia să-şi piardă viaţa.

— Cum staţi cu rezerva de aer? întrebă el cu nerăbdare.

Pitt verifică monitorul.

— Suficientă să ajungem acasă dacă nu ne oprim la o pizza.

Urmă un scrâşnet, care făcea să-ţi îngheţe sângele în vine, când compartimentul de control se cutremură şi se răsuci în sus, cu prora în faţă. Apoi ceva cedă şi brusc structura acţiona de parcă ar fi vrut să se desprindă. Cu repeziciune, Pitt închise principalul generator de curent şi trecu pe baterii folosite în caz de urgenţă, pentru a menţine în stare de funcţionare computerul şi telefonul. Dar brusc mişcarea încetă şi rămaseră agăţaţi într-o poziţie împietrită deasupra structurii uriaşe a tractorului.

— Staţi aşa, se auzi vocea liniştitoare a lui Giordino. Am uitat să tai nişte cabluri hidraulice. Apoi adăugă: Voi încerca să stau cât mai aproape de voi cu putinţă, căci dacă ne depărtăm prea mult, cablul de telefon va plesni şi vom pierde contactul verbal.

— Grăbiţi-vă. Apa bufneşte înăuntru prin locurile secţionate ale unor cabluri şi legături.

— Am înţeles.

— Vedeţi, să deschideţi repede bocaportul şi să ieşiţi imediat afară când atingeţi valurile, ordonă Sandecker.

— Ca gâştele cu diaree, îl asigură Pitt.

Pitt şi Plunkett se relaxară câteva clipe ascultând zgomotul discurilor care muşcau din cabluri, desprinzându-le. Apoi urmă o înclinare puternică urmată de un zgomot năucitor şi începură să se ridice uşor de pe vârful muntelui marin, lăsând şasiul tractorului cu fărâmăturile topite şi cablurile sfărâmate ale *Marelui John* bălăbănindu-se în spatele lor, ca nişte măruntaie mecanice.

— Am plecat! mugi Plunkett.

Buzele lui Pitt se strânseră.

— Prea încet. Apa care pătrunde ne-a redus flotabilitatea pozitivă.

— Veţi avea parte de un drum lung, zise Giordino. Apreciez că viteza de ascensiune este de numai zece metri pe minut.

— Tragem după noi motorul, reactorul şi o tonă de apă. Volumul nostru de abia depăşeşte excesul de greutate.

— Ar trebui să urcaţi ceva mai repede când vă veţi apropia de suprafaţă.

— Nu foloseşte la nimic. Apa dinăuntru va compensa

descreşterea presiunii.

— Nu vă faceţi griji că putem pierde cablul de comunicare, zise Giordino vesel. Pot să menţin uşor aceeaşi viteză de ascensiune ca şi voi.

— Slabă consolare, murmură Pitt în barbă, înălţimea douăzeci de metri, zise Plunkett.

— Douăzeci de metri, repetă Pitt.

Ambele perechi de ochi fixau afişajul adâncimii care licărea pe ecranul monitorului. Nici unul nu vorbi în timp ce minutele treceau chinuitor. Părăsiseră lumea de amurg, iar albastrul indigo al adâncului păli uşor datorită luminii filtrate care se apropia de deasupra. Culoarea verde apăru prima, apoi urmă galbenul. Un banc mic de toni îi salută înainte să-şi ia tălpăşiţa. La o sută cincizeci de metri, Pitt începu să desluşească cifrele de pe cadranul ceasului de la mână.

— Pierdeţi viteză, îi avertiză Giordino. Aţi ajuns la şapte metri pe minut.

Pitt apăsă pe tasta care indica scurgerile de apă. Ce citi nu-i plăcu de loc.

— Nivelul de inundare a fost depăşit.

— Poţi să sporeşti volumul de aer? întrebă Sandecker cu o îngrijorare evidentă în voce.

— Nu fără riscuri fatale.

— Veţi reuşi, zise Giordino cu optimism. Aţi trecut de optzeci de metri.

— Când viteza de ascensiune scade la patru metri, apucaţi-ne cu gheara şi trageţi-ne după voi.

— Aşa vom face.

Giordino îi depăşi în înălţime până când vasul ajunse într-un unghi în care pupa era orientată către suprafaţă iar el se uita în jos la Pitt şi Plunkett. Apoi puse în funcţiune autopilotul pentru a menţine o viteză care să-i permită să se menţină la aceeaşi distanţă de cabina *Marelui John.* Dar înainte de a putea extinde braţul robotizat, observă că DSMV-ul începuse să coboare, iar distanţa dintre ei sporea. Repede compensa distanţa.

— Doi metri pe minut, zise Pitt cu un calm glacial. Ai face mai bine să ne ataşezi.

— În timpul mersului.

În momentul în care mâna robotizată reuşise să prindă ca într-o menghină o margine ieşită în afară a epavei, aceasta se opri complet.

— Suntem la o flotabilitate staţionară, raportă Pitt.

Giordino dădu drumul la ultimele greutăţi de balast şi programă submersibilul să coboare.

Servomotoarele muşcară în apă şi submersibilul cu cabina DSMV-ului la prora începu să se mişte din nou, cu o încetineală chinuitoare, către suprafaţa care începea să se arate. Optzeci de metri, şaptezeci, lupta pentru a ajunge la suprafaţă părea să continue la nesfârşit.

Apoi la douăzeci şi şapte de metri sau aproximativ nouăzeci de picioare, ascensiunea încetă pentru ultima dată. Apa care se ridica în compartimentul maşinilor ţâşnea prin noi deschideri din ţevile care se rupseseră din nou şi prin crăpături, cu forţa unui stingător de foc.

— Te pierd, zise Giordino agitat.

— Ieşiţi afară, evacuaţi, zbieră Sandecker.

Pitt şi Plunkett nu aveau nevoie de indicaţii. Nu aveau chef ca *Marele John* să devină cavoul lor. Cabina începuse să coboare, târând după ea submersibilul. Singura lor salvare era presiunea aerului dinăuntru. Era aproximativ egală cu a apei de – la suprafaţă. Dar soarta le dăduse ceva, ce acum le lua înapoi. Inundaţia n-ar fi putut să găsească un moment mai nepotrivit pentru a scurtcircuita sistemul de baterii pentru caz de urgenţă, întrerupând forţa hidraulică a bocaportului de ieşire.

Plunkett luptă frenetic să deschidă bocaportul şi să-l împingă în afară, dar presiunea apei era necruţătoare. Apoi Pitt i se alătură şi amândoi împinseră cu toată forţa.

În submersibil Giordino şi Sandecker urmăriră lupta asta cumplită din ce în ce mai îngrijoraţi. Flotabilitatea negativă descreştea rapid şi cabina începea să coboare în adâncuri cu viteză alarmantă.

Bocaportul cedă, de parcă ar fi fost împins într-o mare de clei. Când apa începu să pătrundă pe lângă margini în cabină, Pitt strigă:

— Respiră de mai multe ori şi nu uita să expiri în drumul spre suprafaţă.

Plunkett încuviinţă scurt din cap, respiră de câteva ori adânc pentru a elimina bioxidul de carbon din plămâni şi îşi ţinu ultima respiraţie. Apoi îşi vârî capul în apă, ţâşnind prin bocaport şi dispăru.

Pitt îl urmă ventilându-şi plămânii pentru a-şi ţine respiraţia mai mult timp. Îşi flexă genunchii pe pragul bocaportului şi îşi

făcu vânt în sus, în timp ce Giordino dădu drumul braţului robotic şi ultimele rămăşiţe ale DSMV-ului căzură în vid.

Pitt n-ar fi avut de unde să ştie, dar ieşise la patruzeci şi doi de metri sau o sută treizeci şi opt de picioare de suprafaţă. Sclipirea de sus părea să fie la zece kilometri distanţă. Ar fi cedat *salariul* său pe un an pentru o pereche de labe. Totodată şi-ar fi dorit să fie cu cincisprezece ani mai tânăr. Nu o dată, când avea douăzeci sau treizeci de ani, coborâse la o adâncime de optzeci de picioare, fără să-l oblige nimeni, scormonind fundul plajei Newport din California. Trupul era încă în perfectă condiţie fizică, dar timpul şi viaţa dură îşi spuseseră cuvântul.

Înotă în sus, cu mişcări puternice şi regulate din mâini şi picioare, exalând mici bule de aer, astfel încât gazele expandate din plămâni să nu-i distrugă vasele capilare şi să nu-i împingă bulele direct în sânge, provocându-i embolie.

Strălucirea soarelui dansa la suprafaţă, trimiţând dâre de lumină în adâncul oceanului. Descoperi că se găsea în umbra a două vase. Fără vizor reuşi să discearnă prin apă conturul vag al fundurilor navelor. Una părea a fi un vas mare, cealaltă se contura ca un mamut. Îşi dirija direcţia aşa încât să ajungă la suprafaţă între ele şi să evite o posibilă lovitură cu capul. Sub el, Giordino şi Sandecker îl urmau în submersibil, ca un echipaj însoţitor care aclama un înotător ce traversează canalul.

Se îndreptă înot către Plunkett aflat în evidentă încurcătură. Se părea că pe bărbatul mai în vârstă îl părăsiseră toate puterile. Pentru Pitt era evident că Plunkett era pe punctul de a ceda. Îl apucă de gulerul cămăşii şi-l trase pe britanic după el.

Pitt exală tot aerul din plămâni. Crezu că nu o să ajungă niciodată la suprafaţă. Sângele îi zvâcnea în urechi. Apoi, brusc, tocmai când îşi aduna toate resursele fizice pentru un ultim efort, Plunkett deveni inert. Britanicul făcuse o ultimă încercare înainte de a-şi pierde cunoştinţa, dar nu era un înotător încercat.

Bezna începu să-i întunece privirea lui Pitt şi focuri de artificii începură să-i scapere înaintea ochilor. Lipsa de oxigen îi teroriza creierul, dar dorinţa de a ajunge la suprafaţă era copleşitoare. Apa oceanului îi înţepa ochii şi îi inunda nările, înecul urma la un răstimp de câteva secunde, dar nu avea de gând să cedeze.

Încercă o ultimă sforţare, trăgând trupul inert al lui Plunkett, bătu furios din picioare şi zvâcni din mâna liberă ca un nebun. Văzu reflexia de oglindă a valurilor. Păreau atât de amăgitor de aproape şi totuşi le simţea atât de departe de el.

Auzi o bufnitură puternică de parcă cineva ar fi sfărâmat apa. Apoi brusc, patru chipuri negre se materializară în apă în jurul lui. Doi îl înşfăcară pe Plunkett şi plecară cu el. Altul vârî în gura lui Pitt muştiucul unui tub de oxigen.

Supse o gură grozavă de aer, apoi alta până când scafandrul îi luă uşor muştiucul pentru a respira şi el. Era aerul normal şi obişnuit, cunoscutul amestec de hidrogen, oxigen şi alte câteva gaze, dar Pitt îl resimţi ca pe aerul uscat şi strălucitor al ţinutului Colorado şi al unei păduri de pini după ploaie.

Capul lui Pitt sparse apa şi privi la nesfârşit soarele ca şi cum nu l-ar mai fi văzut niciodată înainte. Cerul nu-i păruse niciodată mai albastru iar norii mai albi. Marea era calmă, valurile nu se înălţau la mai mult de jumătate de metru.

Salvatorii încercară să-l ajute, dar el îi îndepărtă. Se întoarse plutind pe spate şi privi în sus la turnul imens al unui submarin nuclear care se ridica deasupra lui. Apoi zări jonca. De unde mama dracului apăruse? se întrebă el. Submarinul explica apariţia scafandrilor marinei militare, dar o joncă chinezească?

O mulţime de oameni stătea pe balustradele joncii şi îi recunoscu pe mulţi ca făcând parte din echipajul lui de prospecţiune, care aclamau şi băteau din palme ca nebunii. O zări pe Stacy Fox şi îi răspunse la salut dând din mână.

Gândul lui se întoarse rapid spre Plunkett, dar nu era cazul să-şi facă griji. Corpolentul britanic era deja întins pe puntea submarinului, înconjurat de marinari americani. Aceştia îl transportaseră repede şi el începuse să dea afară apa din el regurgitând şi vomând. Submersibilul NUMA ieşi la suprafaţă la un pas distanţă. Giordino apăru imediat prin bocaport privind la toată lumea asemeni celui care câştigase lozul cel mare. Era atât de aproape încât i se adresă lui Pitt pe un ton firesc de conversaţie.

— Ai văzut urgia pe care ai provocat-o? râse. O s-o plătim.

Fericit şi mulţumit să se afle printre cei vii, pe chipul lui Pitt apăru brusc o expresie de furie. Prea multe lucruri au fost distruse şi prea mulţi muriseră fără ca el să ştie încă de ce. Când răspunse, vocea îi suna nenatural şi nefiresc.

— Nu eu, nu tu. Dar cine e vinovat va plăti.

PARTEA a II-a
Ameninţarea

18

Proiectului Kaiten
6 octombrie 1993 Tokio, Japonia

Ultimele cuvinte de rămas-bun pe care piloţii kamikaze şi le strigau unii altora înainte de a se căţăra în avioane erau „Ne vedem la Yasukuni”.

Deşi nu se aşteptau să se mai întâlnească în carne şi oase, doreau să se reunească în spirit la Yasukuni, monumentul comemorativ atât de respectat, ridicat în onoarea celor morţi pe câmpul de luptă pentru cauza împăratului, încă de la revoluţia din 1868. Sanctuarul se află pe o movilă numită Kudan Hill în mijlocul oraşului Tokio. Cunoscută şi sub numele de Shokonsha, sau „Sanctuarul Invocării Spiritului”, partea ceremonială centrală a fost construită după regulile stricte ale arhitecturii shinto şi este complet lipsită de mobilier.

Religie culturală bazată pe tradiţia antică, shinto a îmbrăcat de-a lungul anilor forma unor numeroase rituri şi secte reunite în jurul lui *kami,* sau „calea puterii divine în diverse zeităţi”. În timpul celui de al doilea război mondial, evoluase într-un cult de stat şi într-o filosofie etică mult îndepărtată de religia propriu-zisă. Sub ocupaţia americană, tot sprijinul guvernamental acordat sanctuarelor shinto a fost întrerupt, dar ulterior acestea au fost desemnate drept valori naţionale şi monumente culturale foarte onorate. Pătrunderea în sanctuarul interior era interzisă tuturor cu excepţia marelui preot. În interiorul sanctuarului era păstrat cu sfinţenie un obiect sacru care reprezenta simbolul spiritual divin. La Yasukuni simbolul sacru era o oglindă.

Străinii nu aveau voie să treacă prin imensa poartă de bronz care ducea spre monumentul eroilor căzuţi în război. Ciudat este

faptul că spiritele a doi căpitani de vas străini, ale căror nave se scufundaseră pe când aprovizionau forţele japoneze în timpul războiului ruso-japonez, erau zeificate laolaltă cu cei aproape două milioane cinci sute mii de eroi niponi de război. La Yasukuni este zeificată şi o serie întreagă de ticăloşi. Spiritele lor includ asasini politici, personaje ale lumii interlope militare şi criminali de război conduşi de generalul Hideki Tojo, care este răspunzător de atrocităţi egale sau chiar mai fioroase decât sălbăticiile comise la Auschwitz şi Dachau.

De la al doilea război mondial, Yasukuni devenise mai mult decât un monument comemorativ militar. Era simbolul unirii conservatorilor şi militanţilor de dreapta, care încă visau la un imperiu dominat de superioritatea culturii japoneze. Vizita anuală a primului ministru Ueda Junshiro şi a conducătorilor partidului său, în ziua comemorării înfrângerii Japoniei în 1945, era relatată în amănunţime de presa şi canalele de televiziune naţionale. Ceea ce urma de obicei era o furtună de proteste pătimaşe reunind opoziţia politică, stângişti şi pacifişti, facţiuni religioase nonshinto şi ţări învecinate, care avuseseră de suferit sub ocupaţia japoneză în timpul războiului.

Pentru a evita critica pe faţă şi punerea în lumină a opiniei adversarilor, ultranaţionaliştii din spatele mişcării renăscute pentru imperiu şi glorificarea rasei japoneze erau obligaţi să se roage în mod clandestin la Yasukuni în timpul nopţii. Veneau şi plecau ca strigoii, cei incredibil de bogaţi, înalţii funcţionari guvernamentali şi manipulatorii siniştri care se ţineau în umbră, agăţaţi cu obstinaţie de o structură de putere care era de neatins chiar şi pentru liderii de guverne. Şi cel mai ascuns şi puternic dintre toţi era Hideki Suma.

O burniţă uşoară cădea când Suma trecu de poartă şi o apucă pe aleea de pietriş către sanctuarul Shokonsha. Era trecut bine de miezul nopţii, dar vedea drumul de la luminile din Tokio care erau reflectate de norii joşi. Se opri lângă un arbore impunător şi privi de jur-împrejur terenul din interiorul pereţilor înalţi. Singurul semn de viaţă era o colonie de porumbei care-şi făcuse cuib sub plăcile rotunde ce încoronau acoperişul boltit.

Mulţumit că nu va fi studiat de un observator, Hideki Suma trecu prin ritualul spălării mâinilor într-un bazin de piatră şi al clătim gurii cu un mic polonic cu apă. Apoi intră în sanctuarul exterior şi îl întâlni pe preotul principal, care îl aştepta. Suma

făcu o ofrandă la paraclis şi scoase din buzunarul interior al pelerinei de ploaie un teanc de hârtii înfăşurate într-un pergament făcut sul. I le dădu preotului care le aşeză pe altar.

Un mic clopoţel sună pentru a-l convoca pe Suma la zeitatea sa specifică sau *kami* şi apoi îşi prinseră mâinile în rugăciune. După o scurtă ceremonie de purificare, Suma vorbi încetişor cu preotul câtva timp, îşi recupera sulul de hârtie şi părăsi altarul la fel de discret cum venise.

Stresul ultimelor trei zile îl părăsise ca apa care se scurge pe pomii dintr-o grădină. Suma se simţi reîntinerit de puterea mistică şi îndrumarea propriului său kami. Încercarea lui sacră de a purifica cultura japoneză de otrava influenţelor occidentale, în timp ce proteja câştigurile imperiului financiar, era ghidată de puterea divină.

Oricine l-ar fi văzut pe Suma trecând prin burniţă l-ar fi ignorat cu uşurinţă. Avea un aspect foarte comun, îmbrăcat într-o salopetă muncitorească şi cu o pelerină ieftină de ploaie.

Nu purta pălărie şi părul alb, bogat, era pieptănat peste cap. Chica neagră, obişnuită pentru toţi bărbaţii şi femeile japoneze, încărunţise devreme, ceea ce îi conferea lui Suma un aspect mult mai bătrânicios decât cei patruzeci şi nouă de ani pe care îi avea. După normele occidentale era scund, conform idealurilor japoneze era aproape înalt la un metru şi şaptezeci.

Numai când te uitai în ochii lui părea diferit de verişorii de aceeaşi rasă. Irisul avea o culoare magnetică de albastru-indigo, probabil moştenirea unui străvechi negustor olandez sau a unui marinar englez. Cu o tinereţe nesigură, se apucase de haltere la vârsta de cincisprezece ani şi muncise cu o hotărâre rece până când îşi transformase trupul într-o sculptură musculoasă. Cea mai mare satisfacţie a lui nu era în putere, ci în modelarea muşchilor şi a tendoanelor propriei sale creaţii.

Şoferul şi paznicul lui se înclină şi închise poarta grea de bronz după el. Moro Kamatori, cel mai vechi prieten al lui Suma şi mâna lui dreaptă, cât şi secretara, Toshie Kudo, stăteau răbdători pe locurile din spate ale unei limuzine negre Murmoto ultimul tip, cu un motor de şase sute de cai putere cu doisprezece cilindri.

Toshie era mult mai înaltă decât compatrioatele ei. Mlădioasă, cu picioare lungi, păr negru – lignit, lung până în brâu, piele ireproşabilă pusă în evidenţă de ochii magici de culoarea cafelei, arăta de parcă ieşise dintr-un film cu James Bond. Dar, spre

deosebire de frumuseţile exotice care se învârteau în jurul acestui maestru al spionajului îndrăgostit de viaţă, Toshie poseda un nivel înalt de abilitate intelectuală. Coeficientul ei de inteligenţă se ridica la o sută şaizeci şi cinci şi opera la întreaga capacitate cu ambele zone ale creierului.

Nu-şi ridică privirile când Suma intră în maşină. Atenţia îi era concentrată pe computerul aflat lângă genunchii ei rotunzi.

Kamatori vorbea la telefon. Intelectul său nu era la acelaşi nivel cu al lui Toshie, dar era meticulos şi abil în îndeplinirea planurilor secrete ale lui Suma. Era deosebit de talentat în chestiunile financiare necurate, trăgând sforile pentru Suma, care prefera să se izoleze de ochii publicului.

Kamatori avea un chip dârz şi impasibil, flancat de două urechi clăpăuge. Sub sprâncenele negre şi groase, ochii negri, lipsiţi de viaţă, priveau printr-o pereche de ochelari fără ramă, cu lentile groase. Buzele strânse nu zâmbiseră niciodată. Era un om fără emoţii sau convingeri. Fanatic credincios al lui Suma, talentul principal al lui Kamatori era vânătoarea de oameni. Dacă cineva, oricât de bogat sau oricât de sus ar fi fost în birocraţia guvernamentală, prezenta un obstacol în calea realizării planurilor lui Suma, Kamatori se putea debarasa de el în aşa fel, încât să pară un accident sau vina să cadă pe adversari.

Kamatori ţinea un catastif cu toate omorurile, cuprinzând detalii despre fiecare eveniment. În răstimpul celor douăzeci şi cinci de ani, cifra se ridică la două sute treizeci şi şapte.

Termină de vorbit, puse receptorul în furcă şi privi spre Suma.

— Amiralul Itakura de la ambasada noastră din Washington. Sursele lui i-au confirmat că la Casa Albă se ştie că explozia a fost nucleară şi a provenit de pe *Steaua Divina.*

Suma ridică stoic din umeri.

— Preşedintele a expediat un protest formal primului-ministru Junshiro?

— Guvernul american tace în mod suspect, răspunse Kamatori. Totuşi, norvegienii şi britanicii cârâie în legătură cu pierderea vaselor.

— Dar americanii, nimic.

— Doar relatări lapidare în mass-media.

Suma se aplecă în faţă şi atinse genunchiul îmbrăcat în ciorap de nylon al lui Toshie cu degetul arătător.

— Te rog, o fotografie cu locul exploziei.

Toshie dădu respectuoasă din cap şi programă codul necesar

în computer. În mai puţin de treizeci de secunde, o fotografie color se derula dintr-un fax construit în peretele despărţitor care separa compartimentul şoferului de cel al pasagerilor. O trecu lui Suma, care aprinse luminile din interiorul maşinii şi luă o lupă de la Kamatori.

— Fotografia în infraroşu, mărită, a fost făcută acum o oră şi jumătate de satelitul nostru spion *Akagi,* explică Toshie.

Câteva clipe Suma privi prin lupă fără să scoată un cuvânt. Apoi ridică privirile întrebător:

— Un submarin nuclear al serviciilor secrete şi o joncă asiatică? Americanii nu acţionează aşa cum m-aş fi aşteptat. Surprinzător că nu şi-au trimis jumătate din flotă în Pacific.

— Câteva nave se îndreaptă către locul exploziei, zise Kamatori, inclusiv un vas de cercetare oceanică: NUMA.

— Dar supravegherea din spaţiu?

— Serviciile secrete americane au adunat deja multe date de la sateliţii lor spioni *Piramider* şi de la aeronava SR-90.

Suma atinse cu degetul un mic obiect din fotografie.

— Un submersibil plutind între două vase. Ăsta de unde a mai apărut?

Kamatori se uită la fotografie peste degetul lui Suma.

— Bineînţeles că nu din joncă. Trebuie să fi venit din submarin.

— Nu vor găsi nici un fel de rămăşiţe scufundate de la *Steaua Divină,* murmură Suma. Trebuie să fi fost prefăcută în atomi. Şi dădu fotografia înapoi lui Toshie. Te rog, o informare despre vasele noastre care transportă automobile, unde se află acum şi destinaţia.

Toshie ridică privirile spre el deasupra monitorului de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Am datele pe care mi le-aţi cerut, domnule Suma.

— Da?

— *Luna Divină* a terminat de descărcat automobilele la Boston aseară, raportă ea citind literele japoneze de pe ecranul computerului. *Apa Divină* aştepta acum opt ore în docurile portului Los Angeles şi descarcă acum.

— Altele?

— Mai sunt două nave în cursă, continuă Toshie. *Cerul Divin* trebuie să sosească în docurile din New Orleans, în decurs de optsprezece ore şi *Lacul Divin* mai are cinci zile până la Los Angeles.

Poate ar trebui să semnalăm navelor în cursă să se abată spre

porturi din afara Statelor Unite, zise Kamatori. Vameşii americani s-ar putea să fie avertizaţi pentru căutarea semnelor radiaţiei.

— Cine este agentul nostru secret din Los Angeles? întrebă Suma.

— George Furukawa conduce afacerile dumneavoastră secrete în statele din sud-vestul occidental. Suma se lăsă pe spate evident uşurat.

— Furukawa e un agent bun. Va fi vigilent dacă vameşii americani vor încerca să ne facă greutăţi. Se întoarse spre Kamatori, care vorbea la telefon. Îndreaptă *Cerul Divin* spre Jamaica, până când vom obţine mai multe date, clare; dă-i drumul *Lacului Divin* să-şi continue cursa spre Los Angeles.

Kamatori dădu din cap că a înţeles şi întinse mâna după telefon.

— Nu există riscul să fie detectate? întrebă Toshie.

Suma strânse din buze şi scutură din cap.

— Agenţii secreţi americani vor cerceta navele dar nu vor da niciodată de urma bombelor. Tehnologia noastră îi va înfrânge.

— Explozia de la bordul *Stelei Divine* a venit într-un moment nepotrivit. Mă întreb dacă vom ajunge vreodată să aflăm cauza.

— Nu mă interesează şi nici nu-mi pasă, zise Suma cu răceală. Accidentul a fost un ghinion, dar nu va împiedica deplina realizare a Proiectului Kaiten.

Suma se opri, cu o expresie brutală pe faţă.

— Avem amplasate destule bombe pentru a distruge orice naţiune care ameninţă noul nostru imperiu.

19

Vicepreşedintele George Furukawa primi telefonul de la soţia sa în biroul elegant de la prestigioasele Laboratoare Samuel J. Vincent. Ea îi aminti de ora de la dentist. Îi mulţumi, zise câteva vorbe drăgăstoase şi puse receptorul în furcă.

Femeia de la celălalt capăt al liniei nu era soţia sa, ci una din agentele lui Suma care putea să imite vocea doamnei Furukawa. Întâlnirea de la dentist era un cod pe care îl mai primise şi în alte cinci ocazii anterioare. Acesta însemna că un vas care transporta automobile Murmoto ajunsese în port şi se pregătea să descarce.

După ce îşi informă secretara că îşi va îngriji dinţii tot restul după-amiezii, Furukawa intră în lift şi apăsă butonul pentru parcarea subterană. Făcu câţiva paşi până la locul de parcare care îi aparţinea, deschise uşa maşinii Murmoto model sport şi se aşeză în spatele volanului.

Furukawa băgă mâna sub scaun. Plicul era acolo, aşezat în maşină, după ce venise la birou, de către unul din oamenii lui Suma. Verifică conţinutul cu documentele potrivite pentru a ridica trei automobile din aria de descărcare a docurilor.

Hârtiile erau completate şi corecte ca de obicei. Satisfăcut, porni motorul puternicului bolid V-8 cu patru sute de cai putere, treizeci şi două de valve şi cinci virgulă opt litri consum. Rulă până la bariera groasă de oţel care ieşea din aleea de ciment. Un paznic zâmbitor ieşi din gheretă şi se înclină.

— Astăzi plecaţi devreme, domnule Furukawa?

— Mă duc la dentist.

— Dentistul dumneavoastră trebuie să aibă un iaht plătit cu onorariul cerut pentru tratament.

— Ce zici de o vilă în Franţa? glumi Furukawa la rândul lui.

Paznicul râse şi apoi puse întrebarea de rutină:

— Vă luaţi ceva de lucru acasă?

— Nimic. Mi-am lăsat servieta în birou.

Paznicul apăsă pe o manetă pentru a coborî bariera şi făcu semn cu mâna spre aleea dublă care ducea spre stradă.

— Să luaţi o gură de gin când ajungeţi acasă. Asta o să vă potolească durerea.

— Nu e o idee rea, zise Furukawa, băgând maneta de viteze în treapta întâi. Mulţumesc.

Situate într-o clădire înaltă de sticlă, ascunse vederii din stradă de un pâlc de eucalipţi, Laboratoarele Vincent erau un centru de cercetare şi proiectare, proprietatea unui consorţiu de companii aviatice şi spaţiale. Munca era extrem de secretă şi rezultatele păzite cu grijă, din moment ce majoritatea fondurilor proveneau din contracte guvernamentale pentru programe militare. Erau concepute şi studiate proiecte de viitor în tehnologia spaţială, cele cu un potenţial ridicat îndreptându-se spre proiectare şi producţie, în timp ce celelalte erau păstrate pentru a fi studiate ulterior.

Furukawa era ceea ce în cercurile de spionaj e cunoscut sub numele de adormitul. Părinţii lui fuseseră doi din multele mii de japonezi care emigraseră în Statele Unite la scurt timp după război. Se amestecaseră repede cu japonezii americani care încercau să adune bucăţile vieţii lor întrerupte la eliberarea din lagăre. Familia Furukawa nu traversase Pacificul pentru că dragostea de Japonia îi părăsise. Departe de ei gândul. Urau America cu multiplele ei culturi.

Veniseră ca nişte cetăţeni respectabili şi muncitori, cu scopul expres de a-şi creşte singurul copil pentru a deveni un conducător al afacerilor americane. Nu fusese cruţată nici un fel de cheltuială pentru a-i oferi copilului cea mai bună educaţie pusă la dispoziţie de naţiune, banii ajungând misterios din băncile japoneze în conturile familiei. Incredibila răbdare şi lungii ani de menţinere a faţadei fură răsplătiţi când fiul lor, George, obţinu un doctorat în fizică aerodinamică şi, în cele din urmă, un post important în cadrul Laboratoarelor Vincent. Extrem de respectat printre proiectanţii de aviaţie, Furukawa putea acum să strângă cantităţi enorme de informaţii despre cea mai înaintată tehnologie aerospaţială a Americii pe care le transmitea în secret companiei Suma Industries.

Datele secrete pe care Furukawa le furase pentru o ţară pe care urma s-o viziteze economisiseră Japoniei miliarde de dolari în cercetare şi proiectare. Activităţile lui trădătoare, îndeplinite aproape de unul singur, oferiseră Japoniei un avans de cinci ani în posibilitatea de a deveni liderul mondial pe piaţa aerospaţială.

Furukawa fusese totodată recrutat pentru Proiectul Kaiten în timpul unei întâlniri cu Hideki Suma în Hawaii. Fusese onorat să fie ales de unul dintre cei mai influenţi lideri ai Japoniei pentru o misiune sacră. Ordinele erau ca el să aranjeze în mod discret ridicarea unor maşini special colorate de la docuri şi

transportarea acestora spre destinaţii secrete. Furukawa nu pusese întrebări. Faptul că ignora întreaga operaţie nu-l deranja. Nu se putea implica mai mult, de teama de a nu-şi compromite propria misiune de a fura tehnologie americană.

Între orele de aglomeraţie traficul se rărise, în timp ce intră pe bulevardul Santa Monica. Câţiva kilometri mai departe coti brusc spre sud, pe autostrada San Diego. Cu o simplă apăsare pe acceleraţie, automobilul Murmoto şerpuia prin şirul de maşini care se deplasau mai încet. Detectorul de bord ţiui şi Furukawa reduse viteza sub limita admisă cu trei sute de metri înainte de a intra în sfera de acţiune a radarului unei maşini parcate a poliţiei. Schiţă un zâmbet stins în timp ce apăsă din nou pe pedala de acceleraţie. Furukawa trecu pe lângă banda din dreapta şi ocoli rampa, luând-o în jos spre portul Freeway. Zece minute mai târziu ajunse în zona terminală a portului şi o luă pe o alee unde trecu de un camion imens şi un semitrailer, parcate în spatele unui depozit gol. Uşile cabinei şi laturile trailerului erau vopsite cu însemnele unei binecunoscute companii de transport şi depozitare. Claxona de două ori. Şoferul imensului camion claxona şi el de trei ori drept răspuns şi duse vehiculul în spatele maşinii tip sport a lui Furukawa.

După ce se feri de un şir de camioane grele care intrau şi ieşeau din docurile de încărcare, Furukawa se opri în cele din urmă la porţile unei împrejmuiri pentru maşinile importate. Alte parcuri din apropiere erau înţesate de Toyota, Honda şi Mazda, care tocmai fuseseră descărcate de pe vase înainte de a fi reîncărcate în transportoare auto cu două niveluri, care urmau să le care în sălile de expoziţie ale negustorilor.

În timp ce paznicul cerceta documentele din plic, Furukawa privi la marea de maşini deja descărcate de pe Apa Divină. O treime din ele fuseseră reîncărcate şi aşteptau în soarele californian. Plictisit, începu să numere şirul, în timp ce o armată de şoferi le scotea prin câteva bocaporturi căscate şi le cobora pe rampele din curte, unde ele apăreau într-un ritm de optsprezece maşini pe minut.

Paznicul îi înapoie plicul.

— OK, sir, trei limuzine sport SP-500. Vă rog daţi-i hârtiile dispecerului de pe alee. Vă rezolvă el.

Furukawa îi mulţumi şi îi făcu semn camionului să-l urmeze.

Dispecerul roşcovan care fuma trabuc îl recunoscu pe Furukawa.

— V-aţi întors să mai luaţi nişte maşini din alea maro scârboase? întrebă el voios.

Furukawa ridică din umeri.

— Am un client care le cumpără pentru parcul lui de vânzări auto. Poţi să mă crezi sau nu dar asta e culoarea companiei lui.

— Ce vinde, şopârle de Kyoto?

— Nu, cafea importată.

— Nu-mi spune marca. Nu vreau să ştiu.

Furukawa îi strecură dispecerului o hârtie de o sută de dolari.

— În cât timp pot să-mi iau marfa?

Dispecerul rânji.

— Maşinile sunt uşor de găsit în parcuri. Le veţi avea în douăzeci de minute.

Nici nu trecuse o oră când cele trei automobile cafenii fură legate zdravăn înăuntrul trailerului închis şi scoase din parcuri. Furukawa şi şoferul nu schimbară nici un cuvânt. Evitară chiar şi să se privească.

După ce trecu de poartă, Furukawa opri maşina pe marginea şoselei şi aprinse o ţigară. Urmări cu o curiozitate împietrită camionul şi semitrailerul care o cotiră şi se îndreptară spre portul Freeway. Numărul de înmatriculare de pe trailer era din California, dar ştia că în vreo parcare pustie va fi schimbat, înainte de a trece graniţa statului.

În ciuda detaşării sale experimentate, în mod inconştient Furukawa se întreba în sinea lui ce mister ascundeau limuzinele cafenii? Şi de ce destinaţia lor finală era atât de secretă?

20

— Mai întâi vom face surfing la răsăritul soarelui la Makapuu Point, zise Pitt ţinând-o pe Stacy de mână. Mai târziu o să mă ungi peste tot cu ulei şi vom petrece o după-amiază liniştită moţăind pe o plajă albă şi caldă. Apoi ne vom bălăci până la apus, în timp ce vom sorbi cocktail-uri pe terasa hotelului Halekalani şi după aceea vom cina în micuţul restaurant intim pe care îl ştiu în Manoa Valley.

Stacy îl privi amuzată.

— Te-ai gândit vreodată să formezi o escortă?

— Nu-mi stă în obicei să atac o femeie, zise Pitt amical. De aceea sunt întotdeauna falit.

Se opri şi privi afară prin hubloul elicopterului militar cu două motoare care uruiau în noapte. În seara salvării lui Pitt şi a lui Plunkett uriaşa pasăre apăruse şi luase la bord întreaga echipă de prospectare de la „Tărâmul Umed” cât şi echipajul *Bătrânului Gert* aflat pe puntea joncii chinezeşti. Dar nu înainte ca toată lumea să-i mulţumească din toată inima lui Owen Murphy şi echipajului acestuia pentru ospitalitate. Actul final fu ridicarea lui Jimmy Knox. O dată ce cadavrul înfăşurat în pânză fu urcat la bord, marea aeronavă se ridică deasupra joncii şi a lui *Tucson* şi îşi croi drum spre Hawaii.

Oceanul strălucea în lumina unei luni scânteietoare când pilotul trecu aproape direct deasupra unui vas de croazieră. În faţă, spre sud-est, Pitt zări luminile insulei Oahu. Ar fi trebuit să fie adânc cufundat în somn, dar agitaţia veselă de a fi scăpat de hidosul personaj cu coasa făcea să-i fiarbă sângele în vine. Aceasta şi faptul că Stacy rămăsese trează să-i ţină companie.

— Vezi ceva? întrebă ea între căscături.

— Oahu la orizont. Ar trebui să trecem deasupra oraşului Honolulu în zece minute.

Îl privi aţâţător.

— Mai povesteşte-mi despre mâine, mai ales despre ce se va întâmpla după cină.

— N-am ajuns la partea asta.

— Ei şi?

— OK, sunt acolo doi palmieri…

— Palmieri?

— Fireşte, zise Pitt, arătându-se surprins de întrebarea ei. Iar între ei atârnă un hamac ispititor pentru două persoane.

Elicopterul, cu o formă ultramodernă, tip Ferrari, fără obişnuita elice de la coadă, pluti câteva momente deasupra unui teren cu iarbă tăiată scurt, situat la periferia localităţii Hickam Field. Nevăzut în beznă, perimetrul era păzit de un pluton al armatei pentru operaţii speciale. Un semnal luminos de la sol informă pe pilot că zona era în siguranţă. Numai atunci începu să coboare uşurel imensa navă pe iarba moale.

Un microbuz cu înscrisul *KAWANUNAI TOURS* pictat pe laturi îşi făcu imediat apariţia şi opri în afara razei paletelor elicei. Acesta fu urmat de o limuzină Ford neagră şi de o ambulanţă a armatei pentru a transporta cadavrul lui Jimmy Knox la Tripler Army Hospital în vederea autopsiei. Patru bărbaţi în haine civile coborâră din maşină şi se postară la uşa elicopterului. Când membrii obosiţi ai echipajului NUMA debarcară, fură poftiţi la autobuz. Pitt şi Stacy ieşiră ultimii. Un paznic în uniformă întinse braţul barându-le drumul şi îi îndrumă spre maşina unde amiralul Sandecker şi Giordino se aflau deja.

Pitt dădu la o parte braţul paznicului şi se îndreptă spre autobuz.

— La revedere, îi zise lui Plunkett şi să nu te mai uzi la picioare.

Plunkett strânse bărbăteşte mâna lui Pitt.

— Îţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa, domnule Pitt. La următoarea noastră întâlnire, fac cinste.

— Îmi amintesc. Şampanie pentru dumneata, bere pentru mine.

— Să ne ajute Dumnezeu.

Când Pitt se apropie de automobilul negru, doi bărbaţi îşi ţineau insignele aurite în dreptul ochilor lui Sandecker, identificându-se ca agenţi federali.

— Acţionez din ordin prezidenţial, domnule amiral. Urmează să vă reţin şi să vă transport pe dumneavoastră, pe domnul Pitt, domnul Giordino şi domnişoara Fox la Washington, imediat.

— Nu înţeleg, răspunse Sandecker iritat. Ce-i graba asta?

— Nu ştiu, sir.

— Ce se întâmplă cu echipa mea NUMA? Timp de patru luni au lucrat la un proiect submarin în condiţii extreme. Merită o perioadă de odihnă şi relaxare cu familiile lor.

— Preşedintele a ordonat blocarea transmiterii oricăror ştiri. Echipajul NUMA, împreună cu doctorul Plunkett şi Salazar, vor fi escortaţi la un loc sigur pe partea insulei expusă vântului, până când interdicţia este ridicată. Apoi sunt liberi să meargă pe cheltuiala guvernului oriunde dispuneţi.

— Cât timp vor rămâne captivi? întrebă Sandecker.

— Trei sau patru zile, răspunse agentul.

— N-ar trebui ca şi domnişoara Fox să meargă cu ceilalţi?

— Nu, sir. Ordinul este să călătorească cu dumneavoastră. Pitt o fixă pe Stacy cu agerime. Te ţii de noi, stimată doamnă?

Un ciudat zâmbet apăru pe buzele ei.

— Voi rata *ziua noastră* de mâine din Hawaii.

— Într-un fel mă cam îndoiesc.

Ochii ei se măriră puţin.

— Găsim noi altă ocazie, poate la Washington.

— Nu prea cred, zise el, vocea înăsprindu-i-se brusc. M-ai dus de nas, m-ai dus de nas rău de tot, începând cu prefăcuta cerere de ajutor din *Bătrânul Gert.*

Ridică privirile spre el, cu o expresie amestecată de mânie şi ofensă în ochi.

— Am fi murit cu toţii dacă tu şi cu Al n-aţi fi apărut în momentul acela.

— Şi misterioasa explozie. Tu ai aranjat-o?

— Habar nu am cine e vinovat de asta, zise ea cu onestitate. N-am fost instruită.

— Instruită? repetă el încetişor. Ciudat termen pentru un fotograf liber profesionist. De fapt pentru cine lucrezi?

O duritate bruscă apăru în vocea ei.

— Vei afla cât de curând.

Apoi îi întoarse spatele şi intră în maşină.

Pitt reuşi să doarmă numai trei ore în zborul spre capitala naţiunii. Adormi deasupra munţilor Stâncoşi şi se trezi la mijitul zorilor deasupra Virginiei de Vest. Stătea în spatele avionului guvernamental cu reacţie, departe de ceilalţi, preferând să rămână cu gândurile sale în loc să facă conversaţie. Privirile îi coborâră în jos spre ziarul *USA Today* de pe genunchi, fără să vadă în realitate cuvintele şi imaginile.

Pitt era furios, îngrozitor de furios. Îl iritase faptul că Sandecker nu suflase o vorbă şi îi ocolise întrebările arzătoare despre explozia care provocase cutremurul. Era supărat pe

Stacy, fiind sigur acum că cercetarea submarină britanică era doar în parte operaţie de cercetare, fiind combinată şi cu obţinerea de informaţii prin spionarea „Tărâmului Umed”. Coincidenţa că *Bătrânul Gert* se scufundase în acelaşi loc desfidea şi şansele cele mai astronomice.

Profesiunea de fotograf a lui Stacy era o acoperire. Era pur şi simplu un agent secret. Singura enigmă rămasă era să descopere semnificaţia iniţiativelor agenţiei pentru care lucra.

În timp ce era pierdut în gânduri, Giordino veni în spatele avionului şi se aşeză lângă el.

— Arăţi abătut, prietene.

Pitt se întinse.

— Mi-ar place să ajung acasă.

Giordino desluşi starea de spirit a lui Pitt şi, abil, întoarse discuţia spre colecţia de automobile vechi ale prietenului său.

— La ce lucrezi acum?

— Vrei să spui la ce maşină?

Giordino dădu din cap.

— La Packard sau la Marmon?

— La nici una, răspunse Pitt. Înainte de a pleca spre Pacific am reconstituit motorul pentru Stutz dar nu l-am instalat.

— Automobilul acela verde, de oraş, din 1932?

— Da, despre el este vorba.

— Ne întoarcem acasă cu două luni mai devreme. Tocmai la timp pentru tine să te înscrii la concursurile de maşini vechi de la Richmond.

— Mai sunt două zile, zise Pitt gânditor. Nu cred că pot să termin maşina la timp.

— Dă-mi voie să te ajut, se oferi Giordino. Împreună vom reuşi să aducem bătrâna bombă verde pe linia de plecare.

Expresia lui Pitt deveni sceptică.

— S-ar putea să nu avem ocazia. Ceva se petrece, Al. Când apare amiralul, înseamnă că se petrece ceva foarte important.

Buzele lui Giordino se curbară într-un zâmbet încordat.

— Am încercat şi eu să-l trag de limbă.

— Şi?

— Aş fi avut conversaţii mai productive cu ulucile din gard. Singura fărâmiţă scăpată din cioc, zise Pitt, a fost că după ce aterizăm, mergem direct la clădirea Cartierului General.

Giordino păru încurcat.

— N-am mai auzit până acum de o clădire a Cartierului

General la Washington.

— Nici eu, zise Pitt, cu ochii verzi muşcători şi iscoditori. Un alt motiv pentru care cred că suntem traşi pe sfoară.

21

Dacă Pitt numai bănuia că erau pe punctul de a fi păcăliţi, fu convins de asta după ce zări clădirea Cartierului General Federal.

Furgoneta neînmatriculată, fără geamuri laterale, care îi ridică de la baza aviatică Andrews, o luă pe Constitution Avenue, trecu de o prăvălie cu haine de mâna a doua, intră pe o alee neîngrijită şi opri la intrarea în trepte a unui imobil de cărămidă cu şase etaje, lăsat în paragină, din spatele unei parcări. Pitt aprecie că fundaţia fusese turnată prin 1930.

Întreaga structură părea să fie în stare proastă. Mai multe ferestre erau bătute în scânduri în spatele geamurilor sparte, vopseaua neagră de pe balcoanele din fier forjat se cojea, cărămizile erau vechi şi foarte zgâriate şi, ca ultim aspect, un vagabond nespălat stătea întins pe treptele crăpate de beton lângă o cutie de carton plină cu haine şi obiecte jalnice.

Cei doi agenţi federali care îi însoţeau de la Hawaii o luară în sus pe scări. Îl ignorară pe derbedeul hoinar, în timp ce Sandecker şi Giordino îi aruncară o privire în trecere. Majoritatea femeilor l-ar fi privit pe bietul om fie cu dezgust, fie cu compasiune, dar Stacy dădu din cap şi îi zâmbi uşor.

Pitt, curios, se opri şi zise:

— Frumoasă zi pentru plajă.

Vagabondul, un negru în jur de 40 de ani, ridică privirea.

— Eşti nebun, bătrâne? La ce-mi foloseşte mie să mă bronzez?

Pitt recunoscu ochii pătrunzători ai unui observator de profesie, care disecară fiecare centimetru pătrat din mâinile, hainele, trupul şi chipul lui Pitt în această ordine. Categoric nu erau ochii absenţi ai unui locuitor al străzii.

— Oo, nu ştiu, îi răspunse Pitt pe un ton prietenos. Poate să-ţi fie de folos, când ieşi la pensie şi te muţi în Bermude.

Vagabondul surâse arătându-şi dantura de un alb impecabil.

— Să-ţi ajute Dumnezeu aici, *bătrâne!*

— Voi încerca, zise Pitt amuzat de această replică ciudată. Trecu de primul cerc deghizat de protecţie şi-i urmă pe ceilalţi în holul clădirii.

Interiorul era la fel de dărâmat ca şi exteriorul. Persista un miros neplăcut de dezinfectant. Podelele din gresie verde erau zgâriate rău ca şi zidurile goale şi pătate de ani de zile cu urme

de mâini.

Singurul obiect, din holul soios, care părea să se menţină în stare bună era o cutie de poştă veche. Alama solidă sclipea sub armăturile prăfuite de fixare a lustrelor care atârnau din tavan, iar uliul american de deasupra cuvintelor „Poşta Statelor Unite” era la fel de strălucitor ca în ziua în care fusese turnat. Pitt consideră că acesta era un contrast curios.

Uşa unui vechi ascensor se deschise alunecând silenţios. Oamenii de la NUMA fură surprinşi să descopere un interior cromat strălucitor şi un ostaş al Marinei Militare Americane în uniformă albastră care făcea pe liftierul. Pitt observă că Stacy se purta de parcă mai trecuse pe aici înainte.

Pitt intră ultimul văzându-şi ochii înroşiţi de oboseală şi ţepii cărunţi ai bărbii în luciul pereţilor cromaţi. Marinarul închise uşile şi liftul se mişcă cu o linişte sinistră. Pitt nu simţi nici un fel de mişcare. Nu existau indicatoare luminoase deasupra uşii sau un ecran care să arate ordinea etajelor. Numai simţul său interior îi spuse că se deplasau foarte rapid în jos, la o distanţă considerabilă.

În cele din urmă uşa se deschise spre un foaier şi coridor atât de curate şi ordonate încât l-ar fi făcut pe un căpitan de vas exigent să se simtă mândru.

Agenţii federali îi conduseră de la lift spre altă intrare unde rămaseră de-o parte şi de alta. Grupul trecu printr-un spaţiu între uşa interioară şi cea exterioară pe care Pitt şi Giordino îl recunoscură imediat ca o ecluză care izola acustic încăperea. Când a doua uşă se închidea, aerul era împins afară cu un pocnet detectabil.

Pitt se trezi stând în picioare într-un loc fără secrete, o enormă sală de conferinţe cu tavanul jos, atât de insensibilă la zgomote exterioare încât tuburile fluorescente de lumină bâzâiau ca viespile, iar o şoaptă se auzea de la zece metri distanţă. Nu existau umbre pe nicăieri, iar timbrul vocii normale suna aproape ca nişte zbierete.

Mijlocul încăperii era ocupat de o masă masivă şi veche de bibliotecă cumpărată pe vremuri de Eleanor Roosevelt pentru Casa Albă. Era foarte bine lustruită. În centru se afla o fructieră cu mere ionatane. Pe parchet era întins un frumos covor persan vechi, roşu ca sângele.

Stacy se îndreptă spre cealaltă parte a mesei. Un bărbat se ridică şi o sărută uşor pe obraz, salutând-o cu o voce ce avea un

uşor accent texan. Părea tânăr, cu cel puţin şase sau şapte ani mai tânăr decât Pitt. Stacy nu se obosi să-l prezinte. Ea şi cu Pitt nu mai schimbaseră o vorbă de la urcarea în aeronava Gulfstream din Hawaii. Îl ignorase tot timpul cu stângăcie, rămânând întoarsă cu spatele la el.

Doi bărbaţi cu trăsături asiatice stăteau lângă prietenul lui Stacy. Discutau cu voce scăzută şi nu se sinchiseau să ridice privirile spre Pitt şi Giordino care rămăseseră în picioare şi măsurau încăperea. Un tip gen Harvard, purtând un costum cu vestă şi breloc Phi Beta Kappa ataşat la lanţul de ceas, stătea singur un pic mai departe, răsfoind un dosar. Sandecker se îndreptă către un scaun din capul mesei, se aşeză şi îşi aprinse una dintre havanele lui favorite. Îl văzu pe Pitt tulburat şi neliniştit, trăsături care îi erau complet străine.

Un bărbat slab şi mai în vârstă, cu părul până la umeri şi cu o pipă în mână, se apropie:

— Care dintre dumneavoastră este Dirk Pitt?

— Eu, zise Pitt.

— Frank Mancuso, zise străinul întinzându-i mâna. Mi s-a spus că vom lucra împreună.

— Ştii mai multe ca mine, zise Pitt strângându-i puternic mâna la rândul său şi prezentându-l pe Giordino. Prietenul meu Al Giordino şi cu mine suntem cu masca pe figură.

— Am fost convocaţi să ţinem un MAIT[15].

— Un ce?

— MAIT. Un acronim pentru Echipa Agenţiilor de Investigaţii.

— Vai, Doamne, gemu Pitt. N-am nevoie de aşa ceva. Vreau doar să mă duc acasă, să-mi torn un pahar de tequila cu gheaţă şi să mă vâr în pat.

Înainte să continue cu văicărelile, Raymond Jordan intră în sala de conferinţe, însoţit de doi bărbaţi cu o expresie de parcă doctorul le-ar fi spus că aveau o ciupercă din jungla Borneo pe ficat. Jordan se îndreptă direct spre Sandecker şi îl salută călduros.

— Ce bine îmi pare că te văd, Jim. Apreciez din toată inima modul cum ai înţeles să cooperezi în porcăria asta. Ştiu că distrugerea proiectului a fost o lovitură pentru tine.

— NUMA va construi altă bază, zise Sandecker în tonul său obişnuit plin de siguranţă.

Jordan se aşeză în capul mesei. Adjuncţii lui îşi traseră

[15] MAIT – Multi Agency Investigation Team.

scaunele lângă el şi întinseră pe masă în faţa lui mai multe dosare cu documente.

O dată aşezat, Jordan nu se relaxă. Stătea ţeapăn, şira spinării neatingând spatele scaunului. Ochii lui liniştiţi şi întunecaţi se mişcau rapid de la unul la celălalt de parcă ar fi încercat să citească gândurile tuturor. Apoi se adresă direct lui Pitt, Giordino şi Mancuso, care încă stăteau în picioare.

— Domnilor, v-aş ruga să luaţi loc.

Câteva clipe nu se auzi nici un cuvânt, timp în care Jordan îşi aranja dosarele în faţă. Atmosfera părea concentrată şi încărcată cu tipul de tensiune şi grijă care provoacă ulcerul.

Pitt stătea cu un chip lipsit de expresie, cu mintea aiurea. N-avea chef de discuţii serioase şi se simţea fizic foarte obosit în urma stresului ultimelor două zile. Îşi dorea cu disperare o baie fierbinte şi opt ore de somn, dar se străduia să reziste din respect pentru amiral care, în definitiv, era şeful lui.

— Îmi cer scuze, începu Jordan, pentru orice fel de inconvenienţă, dar mă tem că ne confruntăm cu o situaţie critică urgentă care poate afecta securitatea naţiunii noastre.

Se opri să consulte dosarele personale de pe biroul din faţa lui.

— Câţiva dintre voi mă cunoaşteţi şi unii au lucrat cu mine în trecut. Domnule Pitt şi domnule Giordino, sunteţi dezavantajaţi pentru că eu ştiu ceva despre dumneavoastră, în timp ce dumneavoastră ştiţi foarte puţin despre mine.

— Aiurea, îl provocă Giordino, evitând privirea mânioasă a lui Sandecker.

— Îmi pare rău, zise Jordan politicos. Mă numesc Ray Jordan şi sunt împuternicit direct de Preşedinte să conduc şi să rezolv toate chestiunile de securitate naţională atât în străinătate cât şi în ţară. Operaţia pe care suntem pe punctul să o lansăm acoperă ambele laturi. Pentru a explica situaţia şi prezenţa dumneavoastră aici dau cuvântul adjunctului meu pentru operaţiuni, domnul Donald Kern.

Kern era osos, scund şi slab. Ochii lui de un albastru rece intens păreau să pătrundă în gândurile interioare ale tuturor, în afară de ale lui Pitt. Era de parcă două gloanţe s-ar fi întâlnit în aer, nereuşind nici unul să treacă de celălalt.

Mai întâi, deschise Kern discuţia cu un glas surprinzător de profund, în timp ce încerca să-l ghicească pe Pitt, toţi suntem pe punctul de a deveni o parte dintr-o nouă organizaţie federală, formată din detectivi, specialişti, personal auxiliar, analişti şi

agenţi de teren, adunaţi în scopul de a preîntâmpina o ameninţare serioasă pentru un mare număr de oameni, aici şi în alte părţi ale lumii. Pe scurt, echipa MAIT.

Apăsă unul din multele butoane de pe consola biroului şi se întoarse spre un perete din spate pe care era dispusă o hartă organizatorică luminată. În vârful acesteia era un cerc şi unul mai mare sub el. Patru cercuri mai mici se aflau în partea de jos ca picioarele unui păianjen.

— Cercul principal reprezintă centrul de comandă de aici din Washington, zise el ca la curs. Cel mai mic este Centrul nostru de Culegere a Informaţiilor din insula Koror situată în Pacific, aparţinând Republicii Palau. Rezidentul care va funcţiona drept director al Operaţiilor pe Teren este Mel Penner. Se opri şi-l privi în ochi pe Penner care intrase în sală împreună cu el şi Jordan.

Penner dădu din cap cu o mutră roşcovană şi zbârcită şi ridică leneş din mână. Nu se uită în jurul mesei la ceilalţi şi nici nu zâmbi.

— Acoperirea lui Mel este de sociolog UCLA care studiază cultura locală, adăugă Kern.

— Cu Mel scăpăm ieftin, zâmbi Jordan. Casa şi mobilierul biroului includ un pat de campanie, un telefon, o mapă pentru documente şi un birou de lucru care serveşte totodată şi de masă unde mănâncă şi găteşte pe reşou.

La dracu’ cu Mel, se gândi Pitt în sinea lui, chinuindu-se să rămână treaz, întrebându-se de ce le lua atât de mult timp să prezinte cazul.

— Echipele noastre vor purta nume codificate, continuă Kern. Codul va consta în diverse mărci de automobile. De exemplu, noi la Comandamentul Central vom fi cunoscuţi drept „echipa Lincoln”. Mel Penner este „echipa Chrysler”. Se opri să atingă cercurile potrivite de pe hartă înainte de a continua. Domnul Marvin Showalter care, apropo, este director asistent de Securitate pentru Departamentul de Stat al Statelor Unite va aranja lucrurile la ambasada noastră din Tokio şi se va ocupa de orice problemă diplomatică apărută din partea japoneză. Codul echipei sale este „Cadillac”.

Showalter se ridică, atinse cu degetele brelocul Fhi Beta Kappa şi se înclină.

— Îmi face plăcere să lucrez cu voi toţi, zise el politicos.

— Marv, îţi vei informa personalul că agenţii noştri operativi MAIT vor fi pe teren, pentru a sesiza orice poate să apară ca

activitate neautorizată. Nu vreau ca situaţia noastră să fie compromisă prin informaţiile trimise de ambasadă.

— Mă voi ocupa de acest aspect, promise Showalter.

Kern se întoarse spre Stacy şi spre bărbatul ce stătea lângă ea.

— Domnişoara Stacy Fox şi doctorul Timothy Weatherhill, pentru cei dintre dumneavoastră care nu-i cunoaşteţi, se vor ocupa de transmiterea ştirilor interne ale acestei investigaţii. Vor lucra sub acoperirea de ziarist şi fotograf pentru *Denver Tribune.* Ei vor fi „echipa Buick”.

Apoi făcu semn spre cei doi bărbaţi de descendenţă asiatică.

— „Echipa Honda” e compusă din domnul Roy Orita şi domnul James Hanamura. Răspund de faza cea mai critică a investigaţiei, cea din Japonia.

— Înainte ca Don să continue informarea, zise Jordan, mai sunt întrebări?

— Cum ţinem legătura între noi?

— Ieşiţi undeva şi folosiţi telefonul public, răspunse Kern. A da un telefon e o chestie de rutină şi nu trezeşte suspiciuni. Atinse altă tastă de pe consolă şi o serie de cifre apărură pe ecran. Memoraţi acest număr. Vă oferim o linie sigură care va fi deservită douăzeci şi patru de ore pe zi de un operator care este complet instruit şi ştie unde să ne găsească pe oricare dintre noi în orice moment. Aş putea adăuga, zise Jordan, că trebuie să ne contactaţi o dată la şaptezeci şi două de ore. Dacă nu sunaţi, cineva va fi trimis imediat să vă găsească.

Pitt se balansa cu scaunul pe picioarele din spate, ridică o mână.

— Eu am o întrebare.

— Domnule Pitt?

— Aş fi profund recunoscător dacă cineva e atât de amabil să-mi spună ce mama dracului se petrece aici?

Urmă un moment de tăcere îngheţată. Cum era de aşteptat, toată lumea din jurul mesei, cu excepţia lui Giordino, îl privi pe Pitt cu ochi îngustaţi şi dezaprobatori.

Jordan se întoarse spre Sandecker, care scutură din cap şi zise morocănos.

— Aşa cum mi-aţi cerut, Dirk şi Al nu au fost puşi la curent cu situaţia.

Jordan dădu din cap.

— Am fost neglijent pentru faptul că nu v-am informat.

Greşeala e a mea. Iertaţi-mă, domnilor. Aţi fost trataţi foarte ireverenţios, după toate prin câte aţi trecut.

Pitt îl privi insistent pe Jordan.

— Dumneavoastră aţi condus operaţiunea de spionare a coloniei miniere NUMA?

Jordan ezită apoi zise.

— Noi nu spionăm, domnule Pitt, observăm. Da, eu am dat ordinul. O echipă britanică de cercetare oceanică s-a întâmplat să lucreze în Pacificul de Nord şi au cooperat, acceptând să-şi mute operaţiunea în zona voastră.

— Şi explozia de la suprafaţă care a spulberat nava britanică şi echipajul acesteia şi a provocat cutremurul care a distrus eforturile şi cercetările intense depuse timp de opt ani, a fost tot ideea dumneavoastră?

— Nu. Aceea a fost o tragedie neprevăzută.

— Poate îmi scapă ceva, zise Pitt cu asprime, dar am avut ideea trăsnită că ne aflăm în aceeaşi tabără.

— Chiar şi suntem, domnule Pitt, vă asigur, răspunse Jordan încet. Dădu din cap către amiralul Sandecker. Baza dumneavoastră, „Tărâmul Umed” cum o numeaţi, a fost construită într-un secret atât de straşnic, încât nici una din agenţiile noastre de spionaj n-a ştiut că a fost autorizată.

Pitt îl întrerupse.

— Aşa că atunci când aţi auzit de proiect vi s-a lungit nasul şi a trebuit să investigaţi.

Jordan nu era obişnuit să fie în defensivă, totuşi evită privirea lui Pitt.

— Ce-a fost a fost. Regret pierderea tragică a atâtor oameni, dar nu putem fi învinovăţiţi în întregime de a ne fi plasat agenţii într-o poziţie nefericită şi într-un moment nepotrivit. Nu am fost preveniţi înainte că autotransportorul japonez ducea şi bombe nucleare peste ocean şi nici n-am putut prevedea că acele bombe vor exploda întâmplător deasupra a două nave nevinovate şi a coloniei voastre miniere.

Pentru o clipă Pitt rămase înmărmurit de dezvăluire, apoi surpriza îi dispăru la fel de repede cum apăruse. Îl fixă cu privirea pe Sandecker şi se simţi ofensat când vorbi.

— Dumneavoastră aţi ştiut, domnule amiral, aţi ştiut înainte să plecaţi din Washington şi n-aţi spus nimic, *Tucson* nu era acolo pentru a ne salva pe Plunkett şi pe mine. Misiunea lui era să înregistreze cotele de radioactivitate şi să caute rămăşiţe.

Era una din rarele ocazii când Pitt şi Giordino îl văzură pe Sandecker înroşindu-se de amărăciune.

— Preşedintele m-a pus să jur că voi păstra secretul, zise el încetişor. Dirk, nu te-am minţit niciodată, dar n-am avut de ales decât să-mi ţin gura.

Lui Pitt îi păru rău de amiral, ştia cât de greu trebuie să-i fi fost să fie evaziv cu doi prieteni apropiaţi, dar nu făcu nici un efort să-şi ascundă resentimentul pentru Jordan.

— De ce suntem *noi* aici? întrebă el.

— Preşedintele a aprobat personal fiecare persoană în parte selectată pentru această echipă, răspunse Jordan. Cu toţii aveţi un trecut şi o activitate indispensabile pentru succesul acestei operaţiuni. Amiralul şi domnul Giordino vor alcătui împreună un program de cercetare a fundului oceanului şi de salvare a oricăror fărâmături de la nava care a explodat. Numele de cod este „Mercedes”.

Ochii obosiţi ai lui Pitt se mijiră cu hotărâre spre Jordan.

— Aţi răspuns numai la jumătate din întrebare.

Jordan îl temperă, spunând:

— Ajung şi la asta. Dumneata şi domnul Mancuso, pe care cred că l-ai cunoscut, veţi acţiona ca o echipă de sprijin.

— Sprijin pentru ce?

— Pentru faza operaţiunii care necesită cercetare subterană şi submarină.

— Unde şi când?

— Rămâne de stabilit.

— Şi numele de cod?

Jordan îl privi pe Kern care răsfoia printr-un dosar cu hârtii şi apoi scutură din cap.

— Până acum nu s-a stabilit.

— Ar putea condamnaţii să-şi creeze propriul lor cod?

Jordan schimbă priviri cu Kern apoi ridică din umeri.

— Nu văd de ce nu.

Pitt îi zâmbi lui Mancuso.

— Ai vreo preferinţă?

Mancuso scoase pipa dintre dinţi.

— Las la alegerea ta, zise el amabil.

— Atunci codul va fi „echipa Stutz.”

— Jordan ridică capul.

— Poftim?

— N-am auzit de el, mârâi Kern.

— Stutz, pronunţă Pitt clar, unul dintre cele mai bune automobile clasice ale Americii, construit între 1911 şi 1935 la Indianapolis, Indiana.

— Îmi place, dădu Mancuso din cap aprobator.

Kern îl privi chiondorâş pe Pitt şi ochii îi căpătară o expresie bănuitoare, de copoi.

— Îmi face impresia că nu luaţi în serios operaţiunea asta.

Jordan ridică din umerii înţelegător.

— Dacă aşa le place lor.

— OK, zise Pitt ferm, acum că această chestiune de pe ordinea de zi a fost clarificată, eu unul mă ridic şi plec. Se opri să privească cadranul oval al ceasului său Doxa antiacvatic, model vechi. Am fost târât aici împotriva voinţei mele. În ultimele patruzeci şi opt de ore nu am dormit decât trei şi nu am mâncat decât o singură dată. Trebuie să merg la baie. Şi încă habar nu am ce se petrece. Fireşte, civilii dumneavoastră şi detaşamentul de puşcaşi marini pot să mă oprească dar în situaţia asta aş putea să fiu rănit şi nu mai pot face parte din echipă! Ah, da, mai e o chestiune pe care nimeni nu s-a gândit să o ridice.

— Ce chestiune? întrebă Kern încă şi mai enervat.

— Nu-mi amintesc ca lui Al şi mie să ne fi propus cineva în mod oficial să ne oferim voluntari.

Kern reacţiona de parcă ar fi înghiţit un ardei iute.

— Cum adică voluntari?

— Ştiţi, atunci când e vorba de cineva care îşi oferă serviciile de bunăvoie, îi oferi Pitt definiţia pe un ton rece.

Se întoarse spre Giordino.

— Ai primit o invitaţie formală la petrecere, Al?

— Nu, afară doar de cazul în care nu s-a pierdut la poştă.

Pitt îl fixă sfidător pe Jordan când spuse:

— Cam asta-i regula jocului.

Apoi se întoarse spre Sandecker:

— Îmi pare rău, domnule amiral.

— Mergem? zise Giordino.

— Haidem.

— Nu puteţi pleca, zise Kern cu o seriozitate glacială. Aveţi contract cu guvernul.

— Nu am nici un fel de contract să fac pe agentul secret. Vocea lui Pitt sună calm, complet netulburată. Doar dacă n-a avut loc vreo revoluţie de când ne-am întors din fundul oceanului; trăim încă într-o ţară liberă după câte ştiu.

— O clipă, *vă rog,* zise Jordan, acceptând cu înţelepciune punctul de vedere al lui Pitt.

Jordan dispunea de puteri aproape nelimitate şi era obişnuit să conducă cu o mână de fier. Dar, totodată era foarte isteţ şi ştia când să se dea după curent, chiar când acesta curgea în sens invers. Îl fixă pe Pitt cu interes şi curiozitate. Nu observă ură, nici aroganţă, numai un bărbat extenuat care fusese suprasolicitat. Studiase dosarul directorului Proiectelor Speciale NUMA. Trecutul lui Pitt era ca o carte de aventuri. Faptele erau venerabile şi onorante. Jordan era suficient de abil pentru a nu intra în conflict cu un om pe care era al naibii de norocos că-l avea în echipă.

— Domnule Pitt, dacă vei avea răbdare încă câteva minute vă voi spune ceea ce trebuie să ştiţi. Anumite detalii vor rămâne secrete. Nu cred c-ar fi înţelept ca dumneata şi unele persoane de la această masă să fie puse la curent cu toate detaliile situaţiei. Mie unul nu-mi pasă nici cât negru sub unghie, dar asta e pentru protecţia voastră. Înţelegeţi?

Pitt încuviinţă din cap.

— Vă ascult.

— Japonia e în posesia bombei, le dezvălui şeful Serviciului de Securitate Naţională. De cât timp o au şi câte bombe vor fi construit nu cunoaştem. Dar tehnologia lor nucleară fiind avansată, Japonia a putut construi focoase de rachetă de peste un deceniu. Şi în ciuda aderării lor zgomotoase la tratatul de neproliferare, cineva, sau un anume grup din structura lor de putere, a hotărât că au nevoie de o forţă de intimidare pentru specularea valorii de şantaj a acesteia. Puţinul pe care îl ştim l-am aflat după următoarea întâmplare. Un vas japonez, ce transporta automobile Murmoto, precum şi două sau mai multe bombe nucleare, a explodat în mijlocul Pacificului, târând după el un transatlantic norvegian de pasageri şi marfă şi o navă de cercetare britanică împreună cu echipajele acestora. De ce existau bombe nucleare pe nava japoneză? Le introduceau pe ascuns în porturile americane. În ce scop? Probabil pentru şantaj nuclear. Japonia poate să aibă bomba, dar nu are rachete şi nici bombardiere cu rază lungă de acţiune pentru transport. Aşa că ce-am face noi, dacă am fi în locul lor, pentru a proteja o structură de putere financiară care ajunge în buzunarul fiecărei ţări a lumii? Introducem în secret arme nucleare în orice naţiune sau combinaţie de naţiuni cum ar fi Europa, care reprezintă o ameninţare pentru imperiul nostru economic şi le ascundem în

amplasamente strategice. Apoi, dacă o anumită ţară, să zicem SUA, se enervează, după ce liderii japonezi încearcă să impună politica lor Casei Albe, Congresului şi comunităţii de afaceri, americanii le plătesc cu aceeaşi monedă, refuzând să înapoieze sute de miliarde de dolari împrumutate de la băncile japoneze şi totodată ameninţă cu boicotul şi sancţiuni comerciale asupra tuturor bunurilor japoneze? Măsuri extreme pe care senatorul Mike Diaz şi membra Congresului Loren Smith le propun la Capitoliu chiar în timpul acestei discuţii. Şi poate, reţineţi, dacă Preşedintele ajunge la exasperare, ordonă forţelor militare superioare să instaureze o blocadă asupra insulelor japoneze, întrerupând aprovizionarea cu petrol şi materii prime şi paralizând întreaga producţie. Mă urmăriţi?

Pitt dădu din cap.

— V-am înţeles foarte bine.

— Acest scenariu presupus nu este exagerat, mai ales când cetăţenii americani îşi vor da seama într-o bună zi că lucrează o lună pe an pentru plata unor datorii către creditorii străini, în cea mai mare parte japonezi. Sunt niponii îngrijoraţi? Nu, atât timp cât au puterea să apese pe butoane şi să arunce în aer orice oraş din lume chiar înainte de ştirile de la ora şase. De ce suntem noi aici? Să-i oprim, găsind ascunzătorile bombelor. Şi să-i oprim înainte să-şi dea seama că suntem pe urmele lor. Asta e sarcina „echipei Buick”. Stacy e agent operativ al AVE.

— Timothy e expert în energie nucleară, care s-a specializat în detectarea radioactivităţii. „Echipa Honda” condusă de James şi Ray, care sunt agenţi operativi de frunte ai CIA, are misiunea de a descoperi sursa bombelor şi centrul de comandă care controlează exploziile. E oare acesta un coşmar înfricoşător? Absolut. Vieţile a cinci sute de miliarde de oameni din ţările care se află în competiţie cu Japonia depind de ceea ce noi, toţi cei aflaţi în jurul acestei mese, vom putea realiza în următoarele săptămâni. Dintr-o înţelepciune izvorâtă mai degrabă din ignoranţă, Departamentul de Stat nu ne permite supravegherea secretă a naţiunilor cu care ne aflăm în raporturi prieteneşti. Aflaţi în prima linie a sistemului principal de avertizare a acestei naţiuni, suntem obligaţi să acţionăm în umbră şi să murim în obscuritate. Alarmele sunt gata să sune, fie că mă crezi, fie că nu, domnule Pitt, iar această echipă MAIT e ultimul mijloc folosit pentru a preveni un dezastru pe scară largă. Înţelegi cum stau lucrurile?

— Da…, zise Pitt încet. Mulţumesc domnule Jordan, înţeleg.

— Acum doreşti să faci parte oficial din echipă?

Pitt se ridică şi spre uimirea tuturor celor prezenţi, cu excepţia lui Giordino şi Sandecker, zise:

— O să mă mai gândesc. Apoi părăsi încăperea.

În timp ce cobora treptele spre aleea de lângă vechiul imobil părăginit, Pitt se întoarse şi privi spre zidurile murdare şi ferestrele bătute în scânduri. Scutură din cap cu mirare, apoi îşi coborî privirile spre agentul de pază îmbrăcat rufos şi tolănit pe trepte şi murmură:

— Deci aici sunt ochii şi urechile marii republici?

Jordan şi Sandecker rămaseră în sala de conferinţe după ce toţi ceilalţi plecară.

Iritat şi morocănos, amiralul îl privi pe Jordan şi zâmbi uşor.

— Te deranjează fumul trabucului?

Jordan afişă o expresie de dezgust.

— Cam târziu mă întrebi Jim, nu crezi?

— Un obicei nenorocit, dădu din cap Sandecker. Dar nu mă deranjează să suflu fumul spre cineva, mai ales când acest cineva îmi ia oamenii tare. Şi asta e exact ceea ce ai făcut tu, Ray. I-ai luat tare pe Pitt şi pe Giordino.

— Ştii al naibii de bine că e o stare de criză, zise Jordan serios. N-avem timp să ne purtăm cu mănuşi ca primadonele.

Chipul lui Sandecker se întunecă. Arătă spre dosarul lui Pitt care era deasupra teancului dinaintea lui Jordan.

— Nu ţi-ai făcut tema, altfel ai fi ştiut că Dirk Pitt este un patriot mai mare decât tine şi cu mine la un loc. Puţini oameni au dăruit mai mult ţării lor. Puţini oameni mai sunt ca el. Încă e în stare să fluiere Yankee Doodle sub un duş şi crede că o strângere de mână echivalează cu un contract şi cuvântul unui bărbat e legământul său. Poate să fie priceput ca diavolul, dacă e convins că prin asta sprijină drapelul şi familia americană cât şi baseball-ul.

— Dacă ştie cât de urgentă e situaţia, zise Jordan încurcat, de ce s-a eschivat şi a plecat?

Sandecker îl privi, apoi îşi îndreptă privirile spre schema organizatorică de pe ecranul luminat din spate, unde Kern scrisese „echipa Stutz”.

— L-ai subestimat enorm pe Dirk, zise el aproape trist. Nu ştii, n-ai cum să ştii că probabil chiar în secunda asta se gândeşte la

vreun plan pentru a fi de folos operaţiunii.

22

Pitt nu porni direct spre vechiul hangar căruia îi zicea casă de la marginea Aeroportului Internaţional din Washington. Îi dădu lui Giordino mai multe instrucţiuni şi-l expedie într-un taxi.

O porni pe Constitution Avenue până ajunse la un restaurant japonez. Ceru un separeu liniştit într-un colţ, se aşeză şi dădu comanda. Între supa simplă de moluşte şi o tocană de peşte sashimi, plecă de la masă şi se îndreptă spre un telefon public.

Scoase un mic carneţel cu adrese din portofel şi frunzări paginile cu numere de telefon până îl găsi pe cel căutat: Doctor Percival Nash (Payload Percy), Chevy Chase, Maryland. Nash era unchiul lui Pitt din partea mamei. Figura familiei, Nash se lăuda adeseori cum obişnuia să asezoneze reţetele lui Dirk cu sherry, când acesta era copil.

Pitt inseră moneda şi formă numărul scris în dreptul numelui.

Aşteptă răbdător ca telefonul să sune de şase ori, în speranţa că Nash era acasă. Chiar şi era, răspunzând cu jumătate de secundă înainte ca Pitt să închidă.

— Doctor Nash la telefon, se auzi o voce răsunătoare şi tinerească (avea optzeci şi doi de ani).

— Unchiule Percy, Dirk la telefon.

— Oh, Dumnezeule, Dirk. Cam era timpul să-ţi aud vocea. Nu i-ai telefonat lui unchiu-tău de cinci luni.

— Patru, îl corectă Pitt. Am participat la un proiect submarin.

— Ce face frumoasa mea soră şi politicianul ăla antipatic cu care s-a măritat? Nici ei nu m-au sunat.

— N-am ajuns acasă până acum, dar mama şi senatorul sunt la fel de ursuzi.

— Dar tu ce mai faci, nepoate? Eşti sănătos?

— Sănătos şi gata să mă iau la întrecere cu tine în Marinda Park.

— Îţi aduci aminte de asta, nu-i aşa? Cred că n-aveai mai mult de şase ani pe vremea aia.

— Păi cum să uit? De câte ori încercam să te depăşesc, mă aruncai în tufişuri.

Nash izbucni într-un râs jovial, aşa cum îi era şi felul.

— Niciodată să nu încerci să-i întreci pe cei mai vârstnici. Să ştii că nouă ne place să ne dăm mai deştepţi decât puştanii.

— De aceea şi am nevoie de ajutorul dumitale şi mă întrebam dacă n-am putea să ne întâlnim la sediul NUMA. Aş avea nevoie de inteligenţa dumitale.

— În ce problemă?

— Reactor nuclear pentru maşinile de curse.

Instantaneu Nash îşi dădu seama că Pitt evita subiectul la telefon.

— Când? întrebă el fără ezitare.

— Cât poţi de repede.

— Într-o oră e bine?

— Ar fi grozav, zise Pitt.

— Unde eşti acum?

— Mănânc nişte sashimi japonez.

Nash gemu.

— Groaznic, Dumnezeu ştie prin ce mediu poluat şi toxic înoată peştii.

— Totuşi are gust bun.

— Să ştii că te spun maică-tii. Nu te-a crescut cum trebuie.

— Percy, ne vedem într-o oră.

Pitt puse receptorul în furcă şi se întoarse la masă. Cât era de flămând, de abia se atinse de sashimi.

Se întreba meditativ dacă nu cumva una dintre bombele introduse în ţară ar fi putut fi îngropată sub podeaua restaurantului.

Pitt luă un taxi până la clădirea de zece etaje care adăpostea sediul NUMA. Plăti şoferului şi aruncă o privire scurtă în sus spre pereţii de sticlă verde-smarald şi care se terminau în vârf cu o spirală piramidală. Nefiind un iubitor al aspectului clasic ce-l ofereau clădirile guvernamentale ale capitalei, amiralul Sandecker dorise una strălucitoare şi modernă şi o obţinuse. Holul era un atrium înconjurat de cascade şi acvarii înţesate de vietăţi marine exotice. Un glob uriaş se ridica în centrul podelei de marmură de un verde marin, având trasate contururile geologice şi geografice ale fiecărei mări, lac important şi fluviu de pe pământ.

Pitt intră într-un ascensor gol şi apăsă pe butonul numărul 10. Trecu de biroul său de la etajul patru şi urcă până la secţia de comunicaţii şi informaţii de la ultimul nivel. Acolo se afla centrul cerebral al NUMA, o bancă a tuturor informaţiilor, oricât de mărunte, înregistrate vreodată pe oceane – ştiinţifice, istorice,

imaginate şi neimaginate. Acesta se găsea într-o vastă încăpere înţesată de computere pentru care Sandecker cheltuia un procent generos al bugetului NUMA, o continuă sursă de critică din partea unui mic grup al inamicilor săi din Congres.

Totuşi această formidabilă bibliotecă electronică economisise enorme sume de bani pentru sute de proiecte, deschisese drumul unor numeroase descoperiri importante şi ajutase la prevenirea mai multor dezastre naţionale care nu fuseseră niciodată consemnate de mass-media.

Omul din spatele acestui supermarket de date extraordinare era Hiram Yaeger.

„Formidabil”, era cel mai des întâlnit compliment oferit minţii lui Yaeger, în timp ce aspectul lui era descris drept „şifonat”. Cu părul lung, blond şi încărunţit, legat într-o coadă, cu barbă bogată, ochelari de bunicuţă, blugi Levi’s frecaţi şi pătaţi, Yaeger dădea impresia unei vechi relicve hippy. Curios, nu fusese niciodată aşa ceva. Era un veteran decorat de trei ori în Vietnam, care luptase în marina militară. Dacă ar fi rămas să lucreze în domeniul computerelor în California şi ar fi iniţiat propria sa companie, ar fi ajuns în cele din urmă şeful unei corporaţii grozave şi ar fi devenit un om foarte bogat. Dar pe Yaeger nu-l interesa să devină antreprenor. Era un paradox de primă clasă şi unul dintre oamenii pe care Pitt îi aprecia cel mai mult.

Când amiralul Sandecker îi oferise conducerea vastului complex computerizat de date al NUMA, care beneficia de fonduri aproape nelimitate, Yaeger acceptase, îşi mutase familia într-o mică fermă din Sharpsburg, Maryland şi muncea ca un nebun opt zile pe săptămână. Stătea ore întregi ocupându-se de sistemele de date douăzeci şi patru de ore pe zi, folosind trei schimburi de tehnicieni pentru a cumula şi clasa datele oceanice provenind de la toate expediţiile curente americane şi străine de pe tot globul.

Pitt îl găsi pe Yaeger la biroul său, amplasat pe un podium înalt şi rabatabil, în centrul vastei încăperi. Yaeger dăduse dispoziţii să fie construit astfel, pentru a putea ţine sub supraveghere domeniul lui de un miliard de dolari. Mânca o pizza şi bea o bere fără alcool, când îl zări pe Pitt şi zvâcni în picioare cu un zâmbet larg.

— Dirk, te-ai întors.

Pitt urcă treptele spre altarul lui Yaeger, aşa cum îl numeau subalternii în spatele lui şi îşi strânseră călduros mâinile.

— Salut Hiram.

— Ce rău îmi pare de „Tărâmul Umed”, zise Yaeger serios, dar sunt atât de fericit să te văd în viaţă. Doamne Dumnezeule, arăţi ca un criminal în regim de izolare. Stai puţin jos şi trage-ţi sufletul.

Pitt se uită cu poftă la pizza.

— Auzi, nu-mi dai şi mie o bucăţică?

— Asta e bună! Serveşte-te. Mai am una la dispoziţie. Vrei un pic de bere de asta falsificată? Zău că îmi pare rău că nu am de unde să-ţi dau una adevărată, dar tu mă ştii pe mine.

Pitt se aşează şi îşi trase în faţă o pizza generoasă plus două felii din cea a lui Yaeger şi trei beri fără alcool, pe care geniul computerelor le păstra într-un mic frigider încorporat în birou. Printre înghiţituri, Pitt îl puse la curent pe Yaeger cu evenimentele întâmplate până la salvarea sa, zborul până în Hawaii relatându-l foarte pe scurt.

Yaeger ascultă cu interes, apoi zâmbi ca un judecător sceptic la un proces de divorţ.

— Te-ai întors repede acasă, după cum văd.

— A intervenit ceva.

Yaeger râse.

— Dă-i drumul. Nu te repezi să mănânci pizza. Ce se învârte prin mintea aia diabolică a ta?

— Îl aştept din clipă în clipă pe un unchi de-al meu, doctor Percy Nash. Percy a fost unul dintre specialiştii Proiectului Manhattan, care a construit prima bombă atomică. Fost director la Comisia de Energie Atomică, acum la pensie. Împreună cu inteligenţa ta de supercomputer şi cu experienţa lui Percy în privinţa armelor nucleare, vreau să creez un scenariu.

— Ceva conceptual?

— Ceva secret etc.

— Presupunând ce?

— O operaţiune de contrabandă.

— Ce fel de contrabandă poate să fie?

— Aş prefera să-ţi spun după ce vine şi Percy.

— Un obiect solid, tangibil, poate cumva un focos nuclear? întrebă Yaeger cam încrezut.

Pitt îl privi.

— S-ar putea.

Yaeger se ridică leneş în picioare şi porni în jos pe scări.

— În timp ce-l aşteptăm pe unchiul tău, încălzesc computerul

CAD CAM.

Dispăru spre etajul computerelor înainte ca Pitt să-l întrebe la ce se gândea.

23

O generoasă barbă albă flutura în jurul chipului lui Payload Percy şi-i acoperea jumătate din cravata de lână scoţiană. Avea un nas borcănat, sprâncene conturate şi ochii oblici ai unui conducător de tren, croit să depisteze emigranţii în ţinutul indienilor. Privea lumea cu expresia unui personaj care făcea reclamă pentru bere la televizor şi părea mult mai tânăr decât cei optzeci şi doi de ani ai săi.

Pentru Washington era îmbrăcat fercheş. Percy nu suporta costumul bleumarin cu dungi gri subţiri, care era atât de comun. Intră în complexul de computere NUMA îmbrăcat într-un sacou spoit, mirosind a lavandă, cu batistă la buzunar şi cravată potrivită, pantaloni gri şi cizme de cowboy din piele de şopârlă.

Cu toate că jumătate din văduvele tentante de pe o rază de o sută de mile îl curtau şi îi întreţineau prietenia, Percy reuşise într-un fel sau altul să rămână burlac. O personalitate mereu solicitată la petreceri, mare coneseur, era un gurmand care deţinea o pivniţă de vinuri invidiată de toţi amatorii de distracţie.

Latura serioasă a caracterului său era cunoaşterea extraordinară a artei mortale pe care o implică armele nucleare. La Los Alamos Percy lucrase de la început şi rămăsese la datorie lucrând pentru Comisia de Energie Atomică şi agenţia care îi succedase timp de aproape cincizeci de ani. Mulţi conducători din lumea a treia şi-ar fi oferit întreaga avere pentru talentele lui Percy.

Era unul dintre acei foarte puţini experţi care puteau să asambleze o bombă nucleară funcţională în propriul garaj la preţul unei maşini de tăiat iarbă.

— Dirk, băiatule! explodă el. Ce bine-mi pare să te văd.

— Arăţi formidabil, zise Pitt în timp ce se îmbrăţişau.

Percy ridică din umeri cam trist.

— Păcătosul ăsta de serviciu al circulaţiei mi-a ridicat permisul de conducere a motocicletei, dar totuşi pot să-mi conduc bătrânul meu Jaguar XK-21.

— Îţi mulţumesc că ţi-ai făcut timp să mă ajuţi.

— Fi serios, tot timpul la dispoziţie.

Pitt îl prezentă pe Percy lui Hiram Yaeger. Bătrânul îl examina pe Yaeger atent din cap până în picioare. Pe chip avea o expresie

de amuzament blând.

— Poţi să cumperi haine ca astea decolorate şi prespălate de undeva? întrebă el pe un ton de conversaţie.

— De fapt nevastă-mea le înmoaie în soluţie de urină de cămilă, coada rândunicii şi suc de ananas, răspunse Yaeger cu o mutră serioasă. Le înmoaie şi le dă aerul acela special de decenţă.

Percy râse.

— Da, aroma m-a făcut să mă gândesc la nişte ingrediente secrete. Îmi face plăcere să te cunosc, Hiram.

— La fel, dădu Hiram din cap. Cred.

— Să începem, zise Pitt.

Yaeger trase două scaune suplimentare lângă ecranul unui computer care era de trei ori mai mare decât majoritatea modelelor. Aşteptă până când Pitt şi Percy se aşezară, apoi întinse ambele mâini în faţă de parcă ar fi zărit o nălucă.

— Ultima creaţie în domeniu, îi instrui el. Se numeşte CAD CAM, un acronim pentru Computer – Aided Design Computer – Aided Manufacturing. Esenţialmente un sistem computerizat de grafice, dar şi o maşină vizuală supersofisticată care permite proiectanţilor şi inginerilor să alcătuiască desene frumos detaliate ale oricărui obiect mecanic imaginabil. Fără compas, busolă sau teu. Poţi să programezi toleranţele şi apoi pur şi simplu să trasezi o schiţă simplă pe ecran cu un creion electronic. Apoi computerul o va transforma într-o formă precisă şi elaborată sau în trei dimensiuni.

— Uimitor, murmură Percy. Poţi să separi secţiuni diferite ale desenelor şi să accentuezi detaliile?

— Da şi mai pot să aplic şi culori, să schimb forme, să simulez condiţii de stres şi să înregistrez schimbările, apoi să bag rezultatele în memoria computerului pentru a fi rechemate ca un procesor de cuvinte. Aplicaţiile de la proiectare la produsul finit sunt dispuse în trepte.

Pitt încalecă pe scaun şi îşi puse bărbia pe spătar.

— Ia să vedem dacă ne duce la lozul cel mare.

Yaeger îl examina peste ochelarii de bunicuţă.

— Noi în branşă numim asta conceptualizare.

— Dacă termenul ăsta te face mai fericit.

— Deci ce căutăm? întrebă Percy.

— O bombă nucleară, răspunse Pitt.

— Unde?

— Într-un automobil.

— Care urmează să fie trecut peste graniţă? îl chestiona Percy intuitiv.

— Cam aşa ceva.

— Pe uscat sau pe mare?

— Pe mare.

— Asta are ceva de-a face cu explozia din Pacific de acum câteva zile?

— Nu ştiu.

— Băiete, la ghicitori din astea sunt de neînvins. Totodată sunt la curent cu ce se întâmplă în domeniul nuclear. Şi ştii, bineînţeles, că în afară de Preşedinte, am avut acces la cele mai înalte secrete cu putinţă.

— Unchiule, încerci să-mi spui ceva?

— Mă crezi dacă îţi spun că am fost primul consultat de Ray Jordan după explozia din Pacific?

Pitt zâmbi învins.

— Atunci ştii mai mult decât mine.

— Că Japonia ascunde în toată ţara bombe nucleare în automobile, da, atât ştiu. Dar Jordan nu a considerat oportun să folosească un bătrân în operaţiunea asta, aşa că pur şi simplu mi-a folosit creierul şi m-a trimis la plimbare.

— Consideră-te angajat. Tocmai ai devenit membru al „echipei Sturz”. Şi tu la fel, Hiram.

— O să dai de dracu’ când Jordan va afla că ţi-ai luat întăriri.

— Dacă avem succes, o să-i treacă.

— Cum e chestia asta cu bombe japoneze în maşini? întrebă Yaeger neîncrezător.

Percy îi puse mâna pe umăr.

— Ceea ce suntem pe cale să încercăm aici, Hiram, trebuie să fie ţinut în cel mai strict secret.

— Hiram e sigur din punctul ăsta de vedere, zise Pitt.

— Atunci suntem gata să începem vânătoarea.

— Câteva date în plus mi-ar fi de folos, zise Yaeger fixându-l pe Percy.

Bătrânul expert în probleme atomice îi întâlni privirea.

— Prin anii 1930, Japonia pleca la război pentru a-şi construi un imperiu economic, încrezătoare în propriile sale puteri. Acum, cu cincizeci de ani mai târziu, doreşte să pornească din nou la luptă, numai că, de data aceasta, ca să-l protejeze. În cel mai mare secret şi-au construit arsenalul nuclear, înainte ca altcineva

să se fi gândit să-i verifice existenţa. Cota de plutoniu şi uraniu pentru arme a fost obţinută din dispozitive nucleare civile. Faptul că deţineau bomba a fost totodată trecut cu vederea, deoarece nu au dispus de un sistem de lansare cum ar fi rachete cu rază lungă de acţiune, sisteme de navigare, bombardiere sau submarine purtătoare de rachete.

— Credeam că japonezii semnaseră tratatul de neproliferare nucleară, zise Yaeger.

— Adevărat, guvernul şi majoritatea oamenilor sunt total împotriva armelor atomice. Dar forţe din spatele principalei elite politice au construit clandestin un arsenal nuclear. Acesta a fost construit mai degrabă pentru apărare împotriva unei ameninţări economice, decât ca factor militar de intimidare. Conceptul lor a fost că bombele pot fi folosite ca o ameninţare, în eventualitatea unui război comercial total şi ca o asigurare a continuării exportului de mărfuri în Statele Unite şi Europa. Sau dacă s-ar ajunge cumva la o blocadă navală în jurul insulelor lor.

Yaeger era tulburat; Pitt îl simţea.

— Vreţi să spuneţi că am putea să stăm pe o bombă nucleară?

— Poate să fie la câteva blocuri mai încolo, zise Pitt.

— E de neimaginat, murmură Yaeger cu mânie. Câte or fi introdus în ţară?

— Nu ştim până acum, răspunse Pitt. S-ar putea să fie şi o sută. Totodată noi nu suntem singura ţară ameninţată. Sunt răspândite în toată lumea.

— Situaţia se înrăutăţeşte, zise Percy. Dacă bombele au fost într-adevăr plasate în metropolele internaţionale majore, japonezii sunt în posesia posibilităţii de distrugere totale. E o organizare eficientă. O dată ce bombele sunt amplasate, posibilitatea lansării accidentale sau neautorizate a unei rachete e eliminată. Nu există mod de apărare împotriva lor, nici timp de reacţie, nici sisteme cosmice pentru a opri focoasele, nici mod de alertare şi nici posibilitatea unei contralovituri. În momentul în care apasă pe buton, explozia este instantanee.

— Sfinte Cristoase, ce putem face?

— Să le găsim, zise Pitt. Ideea este că bombele sunt introduse în ţară cu navele ce transportă maşini. Bănuiesc că sunt ascunse în interiorul acestora. Cu ajutorul computerului tău atât de deştept vom încerca să aflăm cum anume.

— Dacă sunt aduse pe vas, zise Yaeger hotărât, inspectorii vamali, care caută droguri, le vor găsi.

Pitt scutură din cap.

— Avem de-a face cu o operaţiune sofisticată, condusă de profesionişti, specialişti în tehnologie înaltă. Îşi cunosc meseria. Vor proiecta bomba ca o parte integrantă a maşinii, pentru a elimina riscul unei cercetări amănunţite. Vameşii sunt atenţi la cauciucuri, rezervoare de carburant, tapiţerie, oriunde există un spaţiu de aer. Astfel încât trebuie să fie ascunsă într-un loc unde nici cel mai experimentat vameş să nu o poată găsi.

— Complet imună la tehnicile de descoperire cunoscute deja, fu de acord Yaeger.

Percy fixa podeaua gânditor.

— În regulă, acum să vorbim despre mărime.

— Asta e domeniul *tău,* zâmbi Pitt.

— Mai scuteşte-mă, nepoate. Eu trebuie să ştiu cel puţin modelul maşinii şi nu prea sunt adeptul automobilelor japoneze.

— Dacă e o Murmoto, trebuie să fie probabil o limuzină sport.

Expresia jovială de pe chipul lui Pitt deveni extrem de serioasă.

— Ca să rezumăm, căutăm un dispozitiv nuclear compact în jur de zece kilograme, care nu e detectabil în interiorul unei limuzine de mărime medie.

— Care poate fi amorsată şi detonată de la mare distanţă, adăugă Pitt.

— Dacă şoferul nu e un sinucigaş, asta e de la sine înţeles.

— La ce mărime a bombei ne gândim? întrebă Yaeger inocent.

— Pot să varieze în formă şi mărime începând cu un butoi şi terminând cu o minge de baseball, răspunse Percy.

— O minge de baseball, murmură Yaeger neîncrezător. Dar o bombă atât de mică poate provoca distrugeri substanţiale?

Percy îşi ridică privirea spre tavan de parcă ar fi văzut efectele dezastrului.

— Dacă focosul are, să zicem, în jur de trei kilotone, ar putea probabil să pună la pământ centrul Denver-ului, Colorado, cu imense incendii provocate de explozie, care se pot împrăştia foarte departe, în suburbii.

— O situaţie îngrozitoare, zise Yaeger.

— E adevărat, dar trebuie să o luăm în consideraţie, din moment ce mai multe naţiuni din lumea a treia posedă arme nucleare. Percy gesticula către ecranul gol. Ce folosim ca model pentru exemplificare?

— Ford Taunus-ul familiei mele, fabricaţie ’89, răspunse

Yaeger. Experimental am inserat toate piesele în inteligenţa computerului. Pot să vă ofer imagini mările ale părţilor specifice sau forma solidă completă.

— Un Taunus e un model potrivit, fu de acord Pitt.

Degetele lui Yaeger zburdară câteva clipe pe claviatură şi apoi se lăsă pe spate cu mâinile încrucişate. O imagine apăru pe ecran în culori aprinse. Altă comandă din partea lui Yaeger şi o limuzină cu patru uşi Ford Taunus, roşu metalizat, începu să se rotească în diferite unghiuri de parcă era pe un postament turnant care trecea de la orizontal la vertical.

— Poţi să ne introduci în interior? întrebă Pitt.

— Intrăm, îi confirmă Yaeger.

O apăsare pe buton şi parcă pătrunseră prin metalul solid în vederile în secţiune ale şasiului şi corpului interior al maşinii. Ca fantomele care plutesc pe ziduri, văzură clar fiecare sudură, piuliţă şi şurub. Yaeger îi purtă prin interiorul diferenţialului, de-a lungul osiei, prin curelele de transmisie în inima motorului.

— Uluitor, murmură Percy admirativ. E ca şi cum te-ai plimba printr-o plantă care creşte. Dacă am fi avut noi maşinăria asta în ’42, am fi putut pune capăt teatrelor de război din Europa şi Pacific cu doi ani mai devreme.

— Ce noroc pentru nemţi că n-aţi avut bomba în 42, îl întărâtă Yaeger pe Percy.

Percy îi aruncă o privire severă pentru o clipă şi apoi îşi îndreptă atenţia înapoi spre imaginea de pe ecran.

— Vezi ceva interesant? îl întrebă Pitt.

Percy se trase de barbă.

— Cutia de transmisie ar fi un container bun.

— Nu e bine. Nu poate fi în motor sau în cutia de viteze. Maşina trebuie să poată fi condusă în mod normal. Asta elimină posibilitatea unei baterii sau radiator descărcate, zise Yaeger. Poate amortizoarele.

Percy scutură scurt din cap.

— Merge pentru o bombă explozivă din plastic de formă tubulară, dar diametrul e prea îngust pentru un dispozitiv nuclear.

Studiară în tăcere imaginile încă câteva minute, în timp ce tastatura lui Yaeger îi conduse într-o călătorie printr-un automobil pe care puţini oameni o văd vreodată. Arborele şi cuzineţii, sistemul de frânare, mecanismul de pornire şi alternatorul, toate fură examinate şi respinse.

— Am ajuns la accesoriile opţionale, zise Yaeger.

Pitt căscă şi se întinse. În ciuda concentrării, de-abia îşi mai putea ţine ochii deschişi.

— N-ar putea fi în dispozitivul de încălzire?

— Configuraţia nu e potrivită, răspunse Percy. În recipientul de spălare a parbrizului?

Yaeger scutură din cap.

— E prea evident.

Deodată Pitt înţepeni.

— Dispozitivul de aer condiţionat, izbucni el. Compresorul din dispozitivul de aer condiţionat.

Yaeger programă iute computerul pentru a ilustra imaginea din interior.

— Maşina poate fi condusă şi nici un vameş nu va pierde două ore să o dezasambleze pentru a vedea de ce nu produce aer condiţionat. Scoate ce-i înăuntru şi vei obţine un lăcaş perfect pentru a adăposti o bombă, zise Pitt analizând imaginea computerului. Tu ce crezi Percy?

— Bobinele condensatorului pot fi modificate pentru a include un dispozitiv pentru amorsare şi detonare, confirmă Percy. O cutie îngrijită, o cutie foarte îngrijită. Spaţiu mai mult decât suficient pentru a adăposti o bombă capabilă să distrugă o zonă întinsă. Bună treabă domnilor, cred că am rezolvat misterul.

Pitt se îndreptă spre un birou liber şi ridică receptorul. Formă numărul liniei telefonice directe dată de Kern, la instruirea echipei MAIT. Când o voce răspunse la celălalt capăt zise:

— La telefon domnul Stutz. Spuneţi-i vă rog domnului Lincoln că problema se află în dispozitivul de aer condiţionat al maşinii sale. La revedere.

Percy îi aruncă lui Pitt o privire amuzantă.

— Ştii cu adevărat cum să pui problema oamenilor, nu-i aşa?

— Fac şi eu ce pot.

Yaeger stătea privind la interiorul compresorului a cărui imagine o mărise pe ecran.

— E o muscă în ciorbă, zise el încetişor.

— Ce? întrebă Percy. Ce ai spus?

— Deci îi deranjăm pe japonezi şi ei vor să ne plesnească. Nu au cum să elimine toate mijloacele noastre de apărare, mai ales submarinele nucleare. Forţa noastră de represalii le-ar dezintegra întregul şir de insule. După părerea mea, cred că lucrul ăsta nu e posibil şi ar conduce la suicid. Nu-i decât o

cacealma.

— Teoria ta are o mică problemă, zise Percy zâmbindu-i răbdător lui Yaeger. Japonezii au băgat în treaba asta cele mai bune creiere în materie de informaţii şi au prins puterile mondiale în călcâiul lui Ahile. Din punctul lor de vedere consecinţele tale nu sunt aşa de catastrofale. Am făcut contract cu japonezii să-i ajutăm la cercetarea defensiv-strategică pentru distrugerea focoaselor rachetelor atacatoare. În timp ce liderii noştri au abandonat proiectul, ca fiind prea costisitor şi nefuncţional, ei au mers înainte cu eficienţa lor obişnuită şi au pus la punct un sistem de apărare foarte bun.

— Vrei să spui că sunt invulnerabile? întrebă Yaeger şocat.

Percy negă din cap.

— Nu încă. Dar dă-le încă doi ani şi vor avea un sistem *Războiul Stelelor* deosebit, iar noi nu.

24

În spatele uşilor închise din clădirea Capitoliului, o subcomisie selectă se întrunea pentru a cerceta şi evalua influenţa culturală şi economică japoneză asupra Statelor Unite. Cuvintele acestea elegante erau un frumos mod de a spune că anumiţi membri ai Congresului erau turbaţi de furie din cauza a ceea ce ei considerau situaţia de ostatic a Statelor Unite în faţa şurubului din ce în ce mai strâns al capitalului japonez.

Ichiro Tsuboi, directorul general al Kanoya Securities, cea mai mare companie de garanţii din lume, stătea în faţa comitetului Congresului la o masă aflată mai jos faţă de biroul lung şi curbat ca o tejghea. Era flancat de patru din consilierii lui şefi care îi iritau pe membrii comitetului cu gălăgioasele lor consultaţii, înainte ca Tsuboi să răspundă la fiecare întrebare.

Tsuboi nu avea aspectul acelui financiar gigantic, posesor al unei companii de garanţii care poseda suficient capital încât să-i înghită pe Paine Webber, Charles Schwab, Merrill Linch şi restul onoratelor agenţii de bursă de pe Wall Street. De fapt cumpărase deja acţiuni serioase în mai multe dintre acestea. La trup era scund şi zvelt şi avea un chip pe care unii îl asemănau cu acela al proprietarului jovial al unei case de gheişe civil. Privirea lui Tsuboi era înşelătoare. Putea privi cu uşurinţă în ochii unor membri protecţionişti ai Congresului care aruncau flăcări din priviri. Rivalii lui din Japonia şi din străinătate se temeau de el şi îl urau din motive generate de experienţă. Tsuboi era la fel de necruţător pe cât era de viclean. Prin manevrele lui financiare abile ajunsese un fel de mit, al cărui dispreţ pentru America şi naţiunile europene nu era nici pe departe un secret bine păzit. Cei mai isteţi agenţi de bursă pentru investiţii cât şi corsarii financiari din Wall Street erau porumbei, în comparaţie cu acest guru al bursei din Tokio. El poseda puterea să dărâme cu o singură mână stâlpii de susţinere a economiei americane.

Şedea şi înregistra cu politeţe întrebările selectului comitet, zâmbind cu o curtoazie înnebunitoare în tot timpul interogatoriului şi răspunzând la fel de lejer de parcă ar fi conversat cu oaspeţii la cină.

— Ca onoraţii membri ai Congresului să scoată o legislaţie care să oblige companiile japoneze să-şi vândă majoritatea

drepturilor din afacerile noastre în Statele Unite companiilor dumneavoastră doar la un procent din valoarea lor, nu e nimic altceva decât naţionalizare. Credibilitatea afacerilor americane va fi compromisă în întreaga lume. Se va crea haos. Sistemele bancare se vor prăbuşi laolaltă cu valutele internaţionale. Naţiunile industrializate vor fi falimentare. Şi în ce scop? După umila mea părere, investitorii japonezi sunt cel mai bun lucru care s-a întâmplat vreodată poporului american.

— Nu există o astfel de legislaţie în curs de elaborare, rosti tăios senatorul Mike Diaz. Eu am zis aşa: acelea din companiile dumneavoastră, care operează şi adună profit pe sol american, ar trebui să fie supuse aceloraşi reguli şi impozite ca ale noastre. Pieţele voastre de capital rămân închise pentru noi. Americanii nu au voie să cumpere terenuri şi proprietăţi în cadrul companiilor voastre, în timp ce dobânzile japoneze scapă de impozit în ţara asta, domnule Tsuboi, iar dumneavoastră cunoaşteţi treaba asta al naibii de bine. Singurul om care nu era intimidat de Tsuboi era senatorul democrat de New Mexico, Michael Diaz, preşedintele comitetului, sufletul unei mişcări care avea intenţia nu numai să limiteze, dar să diminueze investiţiile străine în guvernul, afacerile şi terenurile americane şi dacă ar fi fost după el să impună embargouri comerciale asupra tuturor produselor japoneze de import.

Rămas văduv pe la cincizeci de ani, Diaz era singurul senator care trăia tot timpul la birou. Avea o micuţă baie particulară şi o încăpere auxiliară cu pat, frigider, maşină de gătit şi chiuvetă. În ultimii douăzeci şi cinci de ani fusese numit politicianul cel mai muncitor de pe Capitol Hill întrucât, obiceiurile lui de lucru rămăseseră neschimbate. Soţia îi murise de diabet la scurt timp după ce fu ales pentru prima candidatură. Nu aveau copii şi de la moartea ei nu-i trecuse nici o clipă prin cap să se recăsătorească.

Părul era de un negru desăvârşit, pieptănat pe spate într-o freză înaltă, chipul rotund şi oacheş cu ochii căprui închis şi cu buze care se deschideau uşor dezvelind nişte dinţi strălucitori de un alb perfect. Când era pilot de elicopter militar în Vietnam aparatul fusese doborât, iar el rănit la genunchi.

Capturat şi transportat la Hanoi, petrecu doi ani în închisoare. Temnicerii lui nu-i îngrijiseră piciorul şi acum şchiopăta, mergând cu ajutorul unui baston.

Un adept al liniei dure împotriva influenţei şi amestecului străin în afacerile americane, Diaz luptase pentru introducerea

unor restricţii comerciale şi tarife înalte şi împotriva a ceea ce el vedea ca practici de investiţii şi comerciale incorecte din partea guvernului japonez. Vedea această luptă cu Japonia ca pe ceva mai mult decât o bătălie economică, ca pe un război financiar în care Statele Unite erau deja înfrânte.

— Domnule preşedinte?

Diaz dădu din cap spre o membră reprezentativă a comitetului.

— Da, doamnă Smith, vă rog.

— Domnule Tsuboi, începu ea, aţi afirmat înainte că dolarul ar trebui înlocuit cu yenul. Nu credeţi că exageraţi?

— Nu, atâta timp cât investitorii japonezi finanţează cincizeci şi cinci la sută din deficitul dumneavoastră bugetar, răspunse Tsuboi fluturând din mână. Conversiunea monedei dumneavoastră într-a noastră nu este decât o chestiune de timp.

Membrei Congresului american Loren Smith din Colorado nu-i venea să creadă cele auzite. Înaltă, remarcabilă, cu păr castaniu deschis şi ochi violeţi, reprezenta un district din vestul ţării. Debordând de energie, era elegantă ca un lynx şi cu o îndrăzneală de băieţoi. Respectată pentru abilitatea ei politică, avea o mare influenţă în Congres.

Mulţi bărbaţi puternici din Washington încercaseră să-i câştige favorurile, atât în interiorul cât şi în afara Congresului, dar era o persoană independentă şi se întâlnea numai cu bărbaţi care nu aveau nimic de-a face cu afacerile şi politica. Păstra o legătură secretă cu un bărbat pe care îl admira profund şi se simţea bine la gândul că nu vor putea niciodată trăi împreună ca prieteni intimi sau ca soţ şi soţie. Fiecare avea viaţa lui, întâlnindu-se numai când erau dispuşi.

— Cum ar putea fi relaţiile noastre mai apropiate decât sunt acum? întrebă Loren. Bunurile filialelor bancare japoneze din Statele Unite depăşesc cu mult pe cele ale băncilor americane luate împreună. În ţara asta peste un milion de americani lucrează deja la patroni japonezi. Traficul dumneavoastră de influenţă, prin pragmatismul său, a cumpărat pur şi simplu guvernul american. Deţineţi terenuri americane în valoare de opt miliarde de dolari. Ceea ce înţelegeţi dumneavoastră, domnule Tsuboi, prin colaborare mai strânsă între naţiunile noastre este ca Japonia să ne dirijeze economia şi relaţiile internaţionale. Am greşit cu ceva? Vă rog răspundeţi.

Tsuboi nu era obişnuit să fie luat la întrebări de o femeie.

Mişcarea feministă în Japonia era aproape inexistentă. Femeile sunt excluse din sistemul afacerilor. Nici un bărbat japonez nu primeşte ordine de la soţia lui. Siguranţa de sine începu să i se clatine, iar consilierii rămăseseră cu gura căscată.

— Preşedintele şi Congresul pot să înceapă cu asigurări că nu veţi închide niciodată piaţa pentru produsele şi investiţiile noastre, răspunse Tsuboi evaziv. Totodată ar trebui să ne permiteţi să intrăm în ţara dumneavoastră fără viză.

— Şi dacă nu împărtăşim asemenea sugestii?

Tsuboi ridică din umeri şi zâmbi veninos.

— Noi suntem creditorii. Dumneavoastră datornicii, cea mai mare naţiune din lume. Dacă suntem ameninţaţi, nu vom avea altă cale decât să folosim mecanismul cu pârghii în favoarea intereselor noastre.

— Cu alte cuvinte. America a devenit aservită Japoniei.

— Din moment ce Statele Unite se află într-o stare de declin, iar naţiunea mea este într-o incredibilă ascensiune, poate ar trebui să luaţi în consideraţie acceptarea metodelor noastre. Cetăţenii dumneavoastră ar trebui să studieze cultura noastră ceva mai profund. Ar avea ceva de învăţat.

— Este oare un motiv pentru care vastele voastre operaţiuni din străinătate sunt conduse de tehnicieni de ai voştri şi nu de specialişti ai ţărilor gazdă?

— Noi angajăm personal local, răspunse Tsuboi de parcă s-ar fi simţit jignit.

— Dar nu în posturi de conducere. Dumneavoastră angajaţi maiştri, secretari şi paznici. Aş mai adăuga, foarte puţine femei şi lucrători minori. Aţi reuşit totodată să excludeţi sindicatele.

Doamna senator Smith fu nevoită să aştepte răspunsul în timp ce Tsuboi conversa în japoneză cu oamenii lui. Fie nu ştiau, fie nu le păsa că vocile lor şoptite erau înregistrate şi traduse. Un flux continuu de pagini cu discuţiile traduse apărea mereu în faţa senatorului Diaz.

— Trebuie să înţelegeţi, răspunse Tsuboi în cele din urmă, nu avem prejudecăţi, dar pur şi simplu nu considerăm că e normal să permitem celor din vest, care nu sunt versaţi în metodele noastre şi nu respectă obiceiurile noastre naţionale, să ocupe posturi înalte în întreprinderile japoneze din străinătate.

— Nu aşa se pune problema, domnule Tsuboi, replică Loren cu încordare. Cred că vorbesc în numele majorităţii americanilor când spun că nu mă interesează ideea de a fi trataţi cu dispreţ

de cetăţeni străini naturalizaţi, în propria noastră grădină.

— Este neplăcut ceea ce spuneţi, doamnă Smith. Vorbind în numele poporului meu, eu nu scuz intruziunea pe care o sugeraţi. Pur şi simplu dorim să scoatem un profit, fără a călca pe cineva pe bătătură.

— Da, suntem perfect la curent cu propriul interes în afaceri japoneze, care se manifestă atât de ostentativ. Mă refer la vânzarea tehnologiei strategice militare şi de computere către blocul sovietic[16]. Pentru funcţionari corporativi ca dumneavoastră, Uniunea Sovietică, Germania de Est, Cuba, Iran şi Libia sunt pur şi simplu clienţi.

— Problemele ideologice şi morale internaţionale nu ne preocupă. A le pune înaintea chestiunilor practice privind comerţul economic nu înseamnă nimic pentru modul nostru de gândire.

— Încă o întrebare, zise Loren. E adevărat că aţi înaintat propunerea ca guvernul dumneavoastră să cumpere în întregime statul Hawaii, aşa încât deficitul comercial între Statele Unite şi Japonia să fie echilibrat?

Tsuboi nu se consultă cu ajutoarele sale, dar răspunse aprig.

— Da. Am propus această măsură. Japonezii formează majoritatea populaţiei din Hawaii şi companiile noastre posedă şaizeci şi doi la sută din teren. Am mai sugerat şi faptul ca statul California să fie transformat într-o comunitate economică combinată aparţinând Japoniei şi Americii. Deci avem o imensă mână de lucru, pe care o putem exporta şi capitalul nostru poate construi sute de întreprinderi.

— Consider concepţiile dumneavoastră extrem de antipatice, zise Loren înăbuşindu-şi mânia. Raptul Californiei de către comunitatea de afaceri japoneză nu se va întâmpla niciodată. Din păcate, ni s-a spus că multe din cartierele rezidenţiale din Hawaii sunt aproape numai pentru japonezi, iar într-un număr de cluburi de golf şi de recreaţie americanii nu au acces. Loren se opri pentru a-l fixa pe Tsuboi cu privirea, înainte de a continua pe

[16] Istoria a luat-o înaintea evenimentelor imaginate de autorul acestui roman. Popoarele au pulverizat formaţiuni statale ca Germania de Est – octombrie 1990, prin deschiderea graniţelor şi prăbuşirea zidului Berlinului – şi Uniunea Sovietică – puciul din august şi evenimentele din decembrie 1991 – obţinându-şi independenţa şi statutul naţional firesc.

… Asa încât toate referirile la aceste state sau alte elemente legate de istoria lor contemporană vor fi luate de către cititor ca atare (n.tr.).

un ton sever: Eu sunt dintre cei care se vor opune acestei invazii şi voi lupta împotriva ei cu toate mijloacele oferite de poziţia pe care o am.

Un murmur aprobator se auzi în încăpere. Câţiva aplaudară în timp ce Diaz zâmbi şi ciocăni uşor în semn de linişte.

— Cine ştie ce se va întâmpla în viitor, zâmbi Tsuboi cu un aer de superioritate. Noi nu avem un plan secret pentru a influenţa guvernul dumneavoastră. Aţi pierdut jocul economic prin forfait.

— Dacă am pierdut, înseamnă că nu i-am prins pe hoţii de cadavre sprijiniţi de Compania de garanţii Kanoya, rosti scurt Loren.

— Voi, americanii, trebuie să învăţaţi să acceptaţi realitatea. Dacă noi cumpărăm America, asta se întâmplă pentru că voi o vindeţi.

Puţinii spectatori participanţi la şedinţă şi numerosul personal al Congresului ridicară din umeri în faţa acestei ameninţări voalate, sentimentul de ostilitate încercat accentuându-se. Ciudata combinaţie de aroganţă şi umilinţă, politeţe şi forţă imprimă încăperii o atmosferă neplăcută şi neliniştitoare.

Privirea lui Diaz era dură când se aplecă pe deasupra mesei de conferinţă către Tsuboi.

— Cel puţin există două avantaje de partea noastră în această situaţie nefericită.

Pentru prima dată Tsuboi păru încurcat.

— Despre ce avantaje vorbiţi, domnule senator?

— Unu, un pas în plus – şi investiţiile voastre, care sunt, în mare majoritate, cuvinte pe hârtie şi monitoare de computer, vor fi anulate. Doi, americanul urât nu mai există, zise Diaz cu un ton rece ca vântul din Antarctica. A fost înlocuit de japonezul urât.

25

După ce-l lăsă pe Pitt la Cartierul General Federal, Giordino luă un taxi spre Departamentul Comerţului de pe Constitution Avenue. Bazându-se pe un prieten care era secretar asistent la Departamentul de Afaceri Interne şi Internaţionale, împrumută un dosar cu inventarul de import al maşinilor Murmoto. Apoi luă un taxi spre Alexandria, Virginia. Se opri o singură dată, pentru a verifica o adresă din cartea de telefon. Clădirea pe care o căuta adăpostea reţeaua de distribuţie a Corporaţiei Murmoto Motor pentru cinci state. Formă numărul şi o întrebă pe telefonistă cum se poate ajunge acolo.

Era târziu după-amiază şi deja o pală de vânt rece de început de toamnă trecu printre copaci şi începu să smulgă frunzele. Taxiul se opri la curba din faţa unui imobil modern de cărămidă roşie cu largi ferestre din sticlă de culoarea bronzului. Un înscris cu litere de aramă pe gazonul din faţă o identifica drept Corporaţia de Distribuţie Murmoto Motor.

Giordino plăti taximetristului şi se opri o clipă, studiind parcul de maşini. Era înţesat cu automobile Murmoto. Nu se vedea nici o maşină americană sau europeană.

Pătrunse prin uşa dublă a intrării principale şi se opri în faţa unei recepţionere japoneze foarte drăguţe.

— Pot să vă ajut? întrebă ea drăgălaş.

— Albert Giordino, Departamentul Comerţului, răspunse el. Aş dori să vorbesc cu cineva în privinţa noilor transporturi de automobile.

Se gândi o clipă apoi se uită în cartea personalului.

— Adică cu domnul Dennis Suhaka, directorul transporturilor. Îl voi anunţa că doriţi să-l vedeţi, domnule Giordano.

— Giordino, Albert Giordino. Mă scuzaţi, mulţumesc.

În mai puţin de un minut o secretară înaltă şi arătoasă, cu descendenţă asiatică, dar care suferise o intervenţie chirurgicală pentru a-i modifica forma ochilor, veni în hol şi-l escortă pe Giordino la biroul lui Suhaka. În timp ce străbătea un coridor lung cu o mochetă bogată, Giordino se amuză de titlurile afişate pe uşi. Nu exista preşedinte, nici vicepreşedinţi, nici administratori, fiecare era director de ceva sau altceva.

Suhaka era rotofei şi jovial. Zâmbea larg când veni din spatele

biroului şi îi strânse mâna lui Giordino.

— Dennis Suhaka, domnule Giordino. Cu ce pot să ajut Departamentul Comerţului?

Spre uşurarea lui Giordino, Suhaka nu îl întrebă nimic în legătură cu aspectul lui exterior şi nici nu-i ceru actul de identitate.

— Nu mare lucru. O hârtie tipic birocratică pentru statistică. Şeful meu mi-a cerut să mă opresc aici în drumul meu spre casă şi să verific numărul maşinilor importate şi transportate pe mare de comercianţii voştri, faţă de cifrele date de cartierul general din Tokio.

— Pentru ce perioadă de timp? Noi aducem un număr imens de maşini.

— În ultimele nouăzeci de zile.

— Nici o problemă, răspunse Suhaka încercând să fie cât se poate de amabil. Listele noastre de transport sunt toate computerizate şi pot să vi le ofer în zece minute. Ar trebui să corespundă. Tokio nu greşeşte niciodată. Pot să vă ofer o cafea în timp ce aşteptaţi?

— Da, zise un Giordino epuizat. Nu vă refuz.

Suhaka îl pofti într-un mic birou gol la ora aceea, frumoasa secretară aduse cafeaua şi, în timp ce el o sorbea, se întoarse cu un teanc întreg de foi de inventar.

Giordino găsi, ceea ce Pitt îl trimisese să găsească, în mai puţin de o jumătate de oră. Apoi se lăsă pe spate şi moţăi, încercând să-şi omoare timpul de parcă ar fi fost un trântor care-şi făcea treaba în cadrul imensului sistem birocratic.

Exact la ora cinci, Suhaka intră în încăpere.

— Personalul merge acasă dar eu lucrez peste program. Pot să vă ajut cu ceva?

— Nu, răspunse Giordino închizând dosarele. Aş vrea să plec şi eu acasă. Mi-am terminat cele şapte ore de lucru. Acum sunt în timpul meu liber. Vă mulţumesc pentru solicitudine. Cifrele dumneavoastră de import vor fi programate în marele computer guvernamental din spaţiu. În ce scop? Numai un mărunt funcţionar din biroul de la subsol o ştie sigur.

Luă dosarul de la Departamentul Comerţului şi se apropia deja de uşă când se întoarse, de parcă îi venise vreo idee, ca Peter Falk în rolul lui Columbo.

— Ar mai fi ceva.

— Da?

— O mică inadvertenţă care poate nici n-ar trebui menţionată.

— Da?

— Întâmplător am găsit şase maşini care apar în lista de inventar că ar fi fost descărcate la Baltimore de pe două nave diferite, dar nu sunt menţionate pe lista de export trimisă de cartierul general din Tokio.

Suhaka păru efectiv pus în încurcătură.

— N-am ştiut niciodată de treaba asta. Pot să fac o comparaţie cu cifrele pe care le aveţi dumneavoastră?

Giordino scoase documentele contabile pe care le împrumutase de la prietenul său din Departamentul Comerţului şi le aşeză lângă cele date de secretara lui Suhaka. Indică automobilele subliniate de pe lista lui şi care nu apăreau pe cea trimisă din Tokio. Toate cele şase erau limuzine SP-500 sport.

— Oficialmente discutând, nu ne interesează această nepotrivire, zise Giordino indiferent. Atât timp cât le-aţi introdus legal în ţară, compania dumneavoastră e în regulă din punct de vedere al guvernului. Sunt sigur că este pur şi simplu o eroare din partea departamentului contabil din Tokio care până acum precis a fost clarificată.

— O neglijenţă de neiertat din partea mea, zise Suhaka de parcă i s-ar fi înecat corăbiile. Am prea mare încredere în documentele trimise de acasă. Cineva din personalul meu trebuie să se fi sesizat.

— Din curiozitate, cine anume a primit acele maşini?

— O secundă.

Suhaka îl conduse pe Giordino în biroul lui, unde luă loc şi puse în funcţiune computerul. Apoi aşteptă. Pe măsură ce datele apărură pe ecran, zâmbetul îi dispăru imediat şi deveni palid ca moartea.

— Toate cele şase maşini au fost repartizate la beneficiari diferiţi. Depistarea lor ar lua câteva ore. Dacă doriţi să verificaţi împreună cu mine chestia asta mâine dimineaţă, o să vă pot oferi numele respective.

Giordino îşi împreună palmele într-un gest amabil.

— Haideţi s-o lăsăm baltă. Cred că amândoi avem lucruri mai importante de făcut mâine. Eu unul trebuie să ies cu bine din ora de trafic, să-mi fac un duş şi să-mi invit nevasta la un restaurant. E aniversarea căsătoriei noastre.

— Felicitări, zise Suhaka cu vădită uşurare.

— Mulţumesc. Şi multe mulţumiri pentru solicitudine.

Suhaka răspunse cu un zâmbet larg.

— Sunt întotdeauna gata să vă ajut. La revedere.

Giordino merse până în staţia de benzină aflată la patru blocuri distanţă si formă un număr la telefonul public. O voce bărbătească răspunse cu un simplu „Alo”.

— La telefon amicul dumneavoastră, comis-voiajorul Mercedes. Am un model care cred că vă va interesa.

— Ai ieşit din zona ta, sir. Ar trebui să vinzi undeva mai aproape de mare sau şi mai bine, chiar în Oceanul Pacific.

— Mare scofală, mormăi Giordino. Dacă nu-ţi permiţi o maşină germană bună, încearcă o Murmoto. Am descoperit şase limuzine sport SP-500 pentru care fac un rabat special.

— O clipă.

Interveni pe fir o voce pe care Giordino o recunoscu imediat ca fiind a lui Donald Kern.

— În ciuda faptului că ai ieşit din teritoriul tău, sunt gata întotdeauna să economisesc bani. Spune-mi unde pot să văd chilipirurile tale.

— Trebuie să obţineţi această informaţie de la distribuitorii Murmoto din Alexandria. Computerul lor înregistrează şase maşini care au intrat în ţară, dar n-au ieşit niciodată din fabrică. Îţi sugerez să te grăbeşti până nu se aude şi ţi le suflă cineva. Jumătate din automobile au fost descărcate la docurile vamale din Baltimore pe 4 august. Celelalte trei au sosit pe 10 septembrie.

Kern înţelese imediat ceea ce voia Giordino să spună.

Se întoarse spre adjunctul său care asculta la cască.

— Treci la treabă. Obţine acces la sistemul de computere Murmoto şi caută în lista transporturilor navale unde se află cele şase maşini, înainte să-şi dea seama şi să şteargă datele.

Reluă discuţia cu Giordino.

— Bravo, bună treabă. Te-am iertat. Apropo, cum s-a întâmplat să afli toate astea?

— Ideea a venit din partea lui Stutz. Mai aveţi veşti de la el?

— Da. A sunat acum o jumătate de oră, răspunse Kern. A descoperit sursa problemei.

— Am impresia că dacă cineva poate da răspunsul la toate ghicitorile, acela e el, zise Giordino referindu-se la talentul iscusit al lui Pitt de a descoperi ceva necunoscut. Ai nevoie de o minte diabolică să poţi face asta.

26

Era întuneric când Yaeger îl lăsă pe Pitt în faţa vechiului hangar din capătul îndepărtat al Aeroportului Internaţional din Washington. Structura fusese construită în 1936 şi pe vremuri adăpostise un vechi avion de transport cumpărat de mult de Liniile Aeriene Americane. Cu excepţia farurilor automobilului Taunus al lui Yaeger, singura iluminare venea de la strălucirea luminilor oraşului de pe râul Potomac şi de la un bec aflat pe şosea, la cincizeci de metri spre nord.

— Pentru cineva care n-a fost acasă de patru luni, nu prea ai multe bagaje, râse Yaeger.

— Geamantanele mele au rămas la peşti, murmură Pitt cu ochii pe jumătate închişi.

— Mi-ar plăcea nespus să-ţi revăd colecţia de maşini, dar trebuie să ajung acasă!

— Eu mă bag direct în pat. Mulţumesc pentru faptul că m-ai condus. Şi îţi mulţumesc pentru toată această după-amiază. S-a făcut treabă bună, ca de obicei.

— Mi-a plăcut. Nu mă deranjează să-mi storc creierii pentru a încerca să rezolv misterele universului.

Yaeger flutură din mână, ridică geamul pentru a se feri de aerul rece al nopţii şi demară în noapte.

Pitt scoase din buzunarul pantalonilor un transmiţător pe care îl ţinea în biroul său de la NUMA şi formă o serie de coduri care anulară sistemul de securitate a hangarului şi aprinseră luminile în interior.

Deschise uşa veche şi bătută de vânturi şi intră. Podeaua lucioasă de beton a hangarului arăta ca un muzeu al transporturilor. Într-un colţ era parcat un vechi aeroplan cu trei motoare Ford, în apropierea unui automobil Pullman de la începutul secolului. Restul de zece mii de metri pătraţi era acoperit de peste cincizeci de automobile. Mărci exotice europene cum ar fi Hispano-Suiza, Mercedes-Benz 540K şi frumoasa Talbot-Lago de culoare albastră stăteau vis-a-vis de frumoasele maşini clasice americane Cord L-29, Pierce-Arrow şi senzaţionalul automobil de oraş Stutz, de culoare verde turcoaz. Singura piesă care părea ciudată în acest decor era o cadă de fontă cu un motor de barcă ataşat la partea din spate.

Merse obosit spre scara de metal în spirală care ducea spre apartament. Pe vremuri un fost birou, Pitt redecorase încăperea, transformând-o într-un apartament confortabil cu un dormitor şi o spaţioasă combinaţie sufragerie-birou, ale cărei rafturi erau pline cu cărţi şi cutii de sticlă cu modelele vaselor descoperite de Pitt.

O aromă îmbietoare venea dinspre bucătărie. Găsi un bilet ce atârna pe o pasăre a paradisului care se ridica dintr-o vază de pe masă. Când îl citi, un zâmbet îi lumină chipul.

Am auzit că ai revenit în oraş. Am curăţat mizeria din frigider la o lună după ce ai plecat. M-am gândit că poate ţi-e foame. Salata e la gheaţă şi o porţie de buillabaisse e la cald într-o cratiţă pe plită. Îmi pare rău că n-am putut să te întâmpin, dar trebuie să particip la un dineu la Casa Albă.

Cu dragoste,
L.

Rămase câteva clipe în picioare, încercând să-şi împingă mintea copleşită de somn să ia o hotărâre. Mai întâi să mănânce şi apoi să facă duş? Sau să intre imediat sub duş? se gândi că un duş fierbinte l-ar scoate din circuit şi n-ar putea să se întoarcă la masă. Se dezbrăcă şi luă pe el un halat scurt. Mâncă salată Waldorf şi aproape întreaga cratiţă de buillabaisse împreună cu două pahare de Cabernet Sauvignon Smothers Brothers 1983 care provenea dintr-o mică vinotecă.

Termină şi, în timp ce spăla vasele în chiuvetă, sună telefonul.

— Alo?

— Domnul Pitt?

— Da, domnule Jordan, răspunse Pitt recunoscându-i vocea. Cu ce vă pot ajuta?

— Sper că nu v-am sculat din somn.

— Capul meu e încă la zece minute depărtare de pernă.

— Am vrut să vă întreb dacă ştiţi ceva de Al.

— Da. M-a sunat imediat după ce a vorbit cu dumneavoastră.

— În ciuda proiectului neautorizat, informaţia a fost foarte utilă.

— Ştiu că n-ar fi trebuit să fac ceva fără aprobare, dar am vrut să-mi verific o bănuială.

— Nu prea îţi place să lucrezi în echipă, nu-i aşa, Dirk? zise

Jordan folosind prenumele lui Pitt pentru prima oară. Preferi să joci de unul singur.

— „Înţelepciunea presupune urmărirea celor mai bune scopuri cu cele mai bune mijloace”.

— Cuvintele tale?

— Nu, aparţin lui Francis Hutcheson, un filosof scoţian.

— Îţi acord tot creditul de a-l fi citat în formă exactă, zise Jordan. Majoritatea funcţionarilor din Washington ar fi plagiat originalul şi ar fi zis „Scopul scuză mijloacele”.

— Ce doriţi? întrebă Pitt uitându-se disperat la pat.

— M-am gândit că poate ai vrea să ştii că am găsit purtătoarele de bombe.

— Toate cele şase maşini? întrebă Pitt uluit.

— Da. Sunt ascunse în clădirea unei bănci japoneze în centrul comercial al Washington-ului. Ferecate într-o încăpere la subsol până în ziua când vor fi şterse de praf, duse la ţinte şi făcute să explodeze.

— Aţi acţionat rapid.

— Tu ai metodele tale, noi pe ale noastre.

— Le-aţi pus sub supraveghere?

— Da, dar trebuie să procedăm cu prudenţă. Nu îndrăznim să riscăm încă, nu înainte de a-i termina pe cei responsabili de această oroare şi de a le distruge centrul de comandă, zise Jordan. Aşa cum s-a întâmplat, Giordino a fost la un fir de păr de a compromite operaţiunea în această după-amiază. Cineva de la Murmoto Distributors s-a speriat. Am pătruns şi am ieşit din sistemul lor contabil doar cu câteva minute înainte de a şterge datele de import.

— Aceste date v-au condus la maşini?

— Am putut depista o cunoscută companie de transport deţinută de japonezi, ale cărei camioane au transportat automobilele. Nu au programat menţiunea destinaţiei în înregistrările lor, bineînţeles, dar noi totuşi am reuşit „să împrumutăm” o copie după ordinul de livrare al şoferului. Acesta arăta numărul de kilometri străbătuţi de camion după părăsirea docurilor. Restul a presupus investigaţie solidă şi muncă pe teren.

— Cum ar veni spartul şi intratul.

— Noi nu spargem niciodată când intrăm, zise Jordan.

— Dacă s-ar strecura afară informaţia că bunii noştri cetăţeni stau pe bombe nucleare aparţinând unei puterii străine, ţara va fi

sfâşiată de panică.

— Nu e o situaţie prea fericită, sunt de acord. Zarva publică şi dorinţa de răzbunare s-ar putea să-i sperie pe japonezi până într-atât, încât să mute maşinile în poziţii strategice şi să apese pe buton înainte de a le putea găsi şi neutraliza. O cercetare pe scară largă s-ar putea să dureze douăzeci de ani până la găsirea tuturor.

— Nu cred, zise Jordan calm. Ştim cum o fac şi, mulţumită ţie şi lui Giordino, ştim ce căutăm. Japonezii nu sunt nici pe jumătate la fel de profesionişti ca noi în munca de informaţii. Pun pariu că vom descoperi fiecare Murmoto, cu bombă cu tot, în decurs de treizeci de zile.

— Salut optimismul, zise Pitt. Dar ce spuneţi de aliaţii noştri şi de ruşi? E posibil ca japonezii să fi ascuns bombe şi sub ei. Preşedintele îi va avertiza şi pe liderii lor?

— Nu încă. Nu putem avea încredere în naţiunile NATO pentru păstrarea unui secret atât de periculos. Pe de altă parte, Preşedintele poate să creadă că informarea Kremlinului în legătură cu aceasta ar putea duce la încordarea relaţiilor. Gândeşte-te. Acum ne aflăm împreună în aceeaşi barcă, împreună ameninţaţi dintr-o dată de o altă supraputere.

— Mai există şi o altă ameninţare fioroasă.

— Sunt aşa de multe. Pe care am sărit-o?

— Să presupunem că Japonia pune câteva bombe atât în SUA cât şi în Rusia. Fiecare am crede că celălalt ne-a atacat, ar începe războiul şi îi vom lăsa pe viclenii de japonezi să ciugulească firimiturile.

— Nu vreau să mă culc cu ideea asta în cap, zise Jordan neliniştit. Să luăm lucrurile aşa cum sunt. Dacă operaţiunea noastră va avea succes, atunci totul se află din nou în mâinile politicienilor.

— Ultimul dumneavoastră gând, zise Pitt mimând teama, ar ţine treaz pe oricine nopţi întregi.

Tocmai moţăia când piuitul sistemului de alarmă îl alertă cu privire la prezenţa cuiva care încerca să intre în hangar. Ieşind cu greu din patul confortabil, merse în birou şi deschise un mic sistem de monitoare TV.

Stacy Fox stătea în faţa intrării de serviciu privind şi zâmbind la ceea ce Pitt considera că era o cameră video de pază, bine ascunsă şi camuflată.

Apăsă un buton şi uşa se deschise. Apoi ieşi din încăpere şi se opri în balconul aflat în capul scărilor.

Ea păşi în hangar arătând sexy, totuşi serioasă în jacheta albastră fără guler, o fustă care îi punea în evidenţă talia subţire şi o bluză albă. Se mişcă uşor printre automobile cu o uimire reverenţioasă. Se opri în faţa frumosului, automobil închis, cu două locuri, marca Talbot-Lago Grand Sport, cu o cabină specială construită de un meşter francez numit Saoutchik şi trecu uşor cu degetele peste o apărătoare.

Nu era prima. Aproape fiecare femeie care vizitase locuinţa aceasta ciudată a lui Pitt fusese atrasă de Talbot. El o considera o capodoperă a artei mecanice, dar femeile simţeau o atracţie senzuală când o priveau. O dată ce observau forma lustruită, aproape felină a caroseriei, simţeau puterea feroce a motorului şi mirosul elegant al tapiţeriei din piele, maşina devenea un simbol erotic.

— Cum m-ai găsit? întrebă el, ecoul vocii răspândindu-se în încăperea spaţioasă.

Ea îşi ridică privirea.

— Ţi-am studiat dosarul două zile, înainte de a zbura în Pacific să mă îmbarc pe *Invincibil.*

— Ai găsit ceva interesant? întrebă el indispus că viaţa lui era pusă la dispoziţia oricui, o dată cu permisiunea de a-i încălca intimitatea.

— Eşti un tip pe cinste.

— Chiar că mă flatezi.

— Colecţia ta de maşini este uluitoare.

— Există multe colecţii mai mari, cu modele şi mărci mai scumpe.

Ea se întoarse către Talbot-Lago.

— Aceasta îmi place foarte mult.

— Eu prefer maşina verde de oraş, de lângă ea.

Stacy se întoarse şi privi Stutz-ul de parcă studia un manechin ce prezintă o rochie la parada modei. Apoi scutură din cap.

— Frumoasă, dar masivă, prea masculină pentru gustul unei femei.

Apoi ridică din nou privirea spre el.

— Putem vorbi?

— Dacă pot să rămân treaz. Hai sus.

Ea urcă scara circulară, iar el îi prezentă pe scurt apartamentul.

— Pot să-ţi ofer ceva de băut? întrebă Pitt.

— Nu, mulţumesc. Îl privi fix şi în ochi îi apăru o expresie de compasiune. N-ar fi trebuit să vin. Arăţi de parcă ai fi pe punctul de a te prăbuşi.

— Îmi revin eu după o noapte bună de somn, zise el trist.

— Ai nevoie de un masaj zdravăn pe spate, zise ea pe neaşteptate.

— Am crezut că ai venit să discutăm.

— Pot să vorbesc în timp ce masez. Suedez sau shiatsu? Ce metodă de masaj preferi?

— La dracu', fă-le pe amândouă.

Ea râse.

— În regulă.

Îl luă de mână, conducându-l în dormitor şi-l împinse cu faţa spre pat.

— Scoate-ţi halatul.

— Pot să-mi acopăr modestia cu un cearşaf?

— Ai ceva ce n-am mai văzut eu înainte? zise ea, trăgând în jos de mânecile halatului.

El râse.

— Să nu îmi ceri să mă întorc.

— Vreau să-mi cer scuze înainte ca Tim şi cu mine să plecăm spre Coasta de Vest, zise ea serios.

— Tim?

— Doctor Weatherhill.

— Presupun că aţi mai lucrat împreună şi înainte.

— Da.

— O să ne mai întâlnim vreodată? întrebă el.

— Nu ştiu. Misiunile noastre s-ar putea să ne ducă în direcţii diferite. Ezită un moment. Vreau să ştii că mă simt jenată de toate încurcăturile pe care le-am provocat. Mi-ai salvat viaţa şi, pentru că am ocupat spaţiul din ultimul submersibil, erai gata să ţi-o pierzi pe a ta.

— Un masaj bun şi suntem chit, zise Pitt afişând un zâmbet obosit.

Ea privi în jos la trupul lui întins.

— După ce ai trăit sub apă patru luni arăţi destul de bronzat.

— Sângele meu ţigănesc, bolborosi el cu o voce somnoroasă. Folosind presiunea degetului specifică tehnicii de bază shiatsu, Stacy îşi apăsa degetele pe zonele senzoriale de pe tălpile goale ale lui Pitt.

— E grozav, murmură el. Ţi-a spus Jordan ce am aflat despre bombe?

— Da, i-ai dat o pistă. Credea că ai acţionat fără ordinul lui. Acum că Tim şi cu mine ştim exact încotro să ne îndreptăm investigaţia, ar trebui să facem un important pas înainte în descoperirea maşinilor cu bombe.

— Şi veţi cerceta porturile de pe Coasta de Vest?

— Seattle, San Francisco şi Los Angeles sunt porturile unde sosesc navele cu automobile Murmoto.

Pitt amuţi când Stacy începu să-l maseze pe picioare, combinând metodele shiatsu cu cele suedeze. Îi masă braţele, spatele şi gâtul. Apoi îl bătu uşurel pe fund şi îi porunci să se întoarcă.

Pitt dormea profund.

La un moment dat, în timpul orelor mici ale dimineţii, se trezi simţind trupul ei înlănţuit sălbatic de-al lui. Mişcările, senzaţiile, ţipetele slabe ale vocii lui Stacy treceau prin ceaţa epuizării ca un vis. Se simţi de parcă plana într-o furtună cu tunete şi fulgere, înainte ca totul să se estompeze şi să recadă în vidul negru al somnului profund.

— O surpriză, somnorosule, zise membra Congresului, Loren Smith, coborând degetul pe spinarea lui Pitt.

Mintea lui Pitt împrăştie pânzele de păianjeni când se întoarse pe o parte şi îşi ridică privirea spre ea. Stătea picior peste picior, în picioarele goale, pe marginea patului, purtând un pulovăr înflorat din bumbac şi pantaloni verzi din pânză groasă de in cu pliuri. Părul era legat la spate cu o eşarfă mare.

Apoi brusc îşi aminti şi aruncă o privire cercetătoare în partea cealaltă a patului. Spre marea lui uşurare era gol.

— Nu trebuie să faci fapte remarcabile în Congres? o întrebă el, mulţumit în secret că Stacy plecase înainte de a sosi Loren.

— Suntem în pauză.

Ţinea în mână o ceaşcă de cafea pe care el nu putea s-o ajungă, tentându-l.

— Ce trebuie să fac pentru cafea?

— Te costă un sărut.

— E cam scumpă, dar sunt disperat.

— Şi o explicaţie.

A ajuns şi la asta, îşi zise el încercând să-şi adune gândurile.

— În legătură cu ce?

— Nu cu ce, ci cu cine. Ştii tu, femeia cu care ai petrecut noaptea.

— Cu ce femeie? întrebă el cu o inocenţă exersată.

— Cea care a dormit în patul ăsta azi-noapte.

— Mai vezi vreo altă femeie pe aici?

— Nu e nevoie să o văd, zise Loren foarte încântată că poate să-l tachineze. O miros.

— Mă crezi că a fost maseza mea?

Se aplecă şi-l sărută lung. Când în sfârşit se ridică, îi dădu cafeaua şi zise:

— Nu-i rău. Îţi dau un A pentru creativitate.

— Am fost păcălit, zise el încercând să schimbe subiectul conversaţiei. Ceaşca asta nu e plină decât pe jumătate.

— Doar n-ai fi vrut s-o vărs pe aşternut, nu-i aşa?

Râse, de parcă în realitate se bucura de indiscreţia lui Pitt.

— Mută-ţi trupul păros din pat şi spală parfumul acela de pe tine. Recunosc, nu-i un miros neplăcut. Destul de scump. Fac ceva de mâncare.

Loren stătea la masă tăind felii de grepfruit când Pitt ieşi de la duş pentru a doua oară în ultimele opt ore. Îşi înfăşură un prosop în jurul coapselor, se duse în spatele ei şi îi încercui mijlocul cu braţele. O frecă cu nasul pe gât.

— Nu ne-am văzut de mult. Cum te-ai descurcat atât de mult timp fără mine?

— M-am îngropat în legi şi te-am uitat complet.

— N-ai avut timp şi de distracţii?

— Am fost fată serioasă. Nu că aş fi dat cu piciorul la ocazii, mai ales dacă aş fi ştiut că nu pierzi timpul la întoarcere.

Loren suporta destul de bine, se gândi Pitt. Nu se observa decât o uşoară îmbujorare de gelozie. Dar ştia că e preferabil să nu exagereze. Pitt nu era singurul bărbat din viaţa ei. Nici unul nu-şi dicta unul altuia şi nu afişa o gelozie nejustificată, situaţii care făceau relaţia lor foarte plăcută.

În timp ce el îi muşca uşor lobul urechii, ea se întoarse şi-l apucă cu braţele de gât.

— Jim Sandecker mi-a spus despre distrugerea proiectului vostru şi cum ai scăpat ca prin urechile acului.

— Asta trebuia să fie secret, zise el în timp ce-şi frecau nasurile.

— Membrele Congresului *au* anumite privilegii.

— Poţi să ai privilegii cu mine oricând vrei.

Ochii ei se întunecară.

— Serios, îmi pare rău că baza a fost distrusă.

— Vom construi alta. Zâmbi spre ea. Rezultatele tuturor testelor noastre au fost salvate. Asta e important.

— Jim a spus că ai fost la câteva clipe de moarte. Pitt rânji.

— Apă de ploaie, cum se spune.

Îi dădu drumul şi se aşeză la masă. Părea o scenă casnică într-o dimineaţă de duminică între un bărbat însurat şi soţia lui, totuşi nici Loren şi nici Dirk nu fuseseră vreodată căsătoriţi.

Luă un ziar pe care îl adusese ea împreună cu alimentele şi trecu în revistă articolele. Ochii i se opriră asupra unuia şi, după ce îl parcurse în grabă, îşi ridică privirea.

— Văd că ai apărut iarăşi în *Post,* zise el zâmbind. Te-ai supărat pe prietenii noştri din Orient, nu-i aşa?

Loren amesteca expertă o omletă într-un vas.

— Aproape o treime din valoarea afacerilor noastre a fost transferată la Tokio. Şi cu ea s-a dus prosperitatea şi independenţa naţiunii. America nu mai aparţine americanilor. Am devenit o colonie financiară a Japoniei.

— Chiar aşa de proastă e situaţia?

— Oamenii habar nu au cât de proastă e, zise Loren, aşezând omleta şi o farfurie cu pâine prăjită în faţa lui Pitt. Deficitele noastre enorme au creat o uşă deschisă, prin care economia noastră să se scurgă şi banii japonezi să intre.

— Numai noi suntem de vină, zise el gesticulând cu furculiţa. Ei subconsumă, noi supraconsumăm, îngropându-ne tot mai adânc în datorii. Ne-am abandonat sau vândut iniţiativa în orice fel de tehnologie care nu a fost furată. Şi stăm la coadă cu agendele deschise şi cu limbile scoase dintr-o lacomă anticipare, pentru a le vinde lor corporaţiile şi terenurile, cu scopul de a face bani repede. Să vedem lucrurile aşa cum sunt, Loren; nu s-ar fi întâmplat aşa ceva dacă publicul, comunitatea de afaceri, voi, cei din Congres şi economiştii cretini de la Casa Albă şi-ar fi dat seama că ţara asta se află angajată într-un război financiar fără egal, cu un duşman care ne consideră inferiori. Aşa cum stau lucrurile acum, am aruncat pe apa sâmbetei orice şansă de a câştiga.

Loren se aşeză cu o ceaşcă de cafea în mână şi îi dădu lui Pitt un pahar cu suc de portocale.

— E cel mai lung discurs pe care te-am auzit rostindu-l. Te gândeşti să candidezi pentru Senat?

— Mai bine îmi smulg unghiile de la picioare. În plus, un Pitt pe Capitol Hill e suficient, zise el referindu-se la tatăl său, senatorul George Pitt din California.

— L-ai întâlnit pe senator?

— Nu încă, răspunse Pitt luând o înghiţitură de omletă. Mi-a fost imposibil.

— Ce planuri ai? întrebă Loren privind cu dor în ochii de un verde ca opalul ai lui Pitt.

— Am de gând să mai trebăluiesc pe la maşinile astea şi să mă odihnesc câteva zile. Poate, dacă reuşesc să pun Stutz-ul la punct în timp util, voi participa la cursele cu maşini clasice.

— Mă gândesc la ceva mult mai plăcut, decât să te umpli de vaselină, zise ea cu o voce guturală.

Ocoli masa, se aplecă şi-l apucă de mână strângându-l tare. Simţi cum dorinţa ei se scurge în el ca nectarul şi, dintr-o dată, o dori mai mult ca oricând înainte. Spera numai să poată face faţă unei a doua reprize.

Apoi, de parcă era atras de un magnet, se lăsă purtat spre canapea.

— Nu în pat, zise ea cu vocea înecată. Nu acolo, până nu schimbi cearşafurile.

27

Hideki Suma coborî din avionul particular cu motor Murmoto, urmat de Moro Kamatori. Aparatul aterizase pe eliportul aflat lângă un imens dom de plastic care se ridica cincizeci de metri spre cer. Situat în mijlocul unui parc bogat amenajat, domul acoperea un vast atrium care constituia centrul unui proiect subteran numit „Edo” după oraşul, rebotezat Tokio în timpul Restauraţiei Meiji în 1868.

Ca primă unitate a noii frontiere subterane a Japoniei, Edo City fusese proiectat şi construit de Suma ca o comunitate de gândire şi cercetare ştiinţifică, care avea şaizeci de mii de oameni. Complexul circular de douăzeci şi două de etaje, construit ca un cilindru imens în jurul atriumului, conţinea apartamentele comunităţii ştiinţifice, birourile, băile publice, sălile de conferinţă, restaurantele, un centru comercial, bibliotecă şi propria unitate de securitate de o mie de oameni.

Cilindrii subterani mai mici, conectaţi la centru prin tunele, asigurau sistemele de comunicare, încălzire şi răcire, de control al temperaturii şi umidităţii, generatoarele de curent electric şi maşinile de prelucrare a gunoaielor. Structurile complicate erau construite din ceramică şi atingeau adâncimea de o mie cinci sute de metri în rocă vulcanică.

Suma finanţase proiectul de unul singur fără ajutor guvernamental. Orice legi sau restricţii, care puneau beţe în roate construcţiei, fură rezolvate rapid de enorma putere mânuită de tentaculele corporative şi din lumea interlopă ale lui Suma.

El şi Kamatori se urcară într-un ascensor ascuns care îi duse într-o latură a birourilor sale, ce acopereau întregul etaj patru al cilindrului exterior. Secretara sa, Toshie Kudo, stătea în picioare aşteptându-l, când uşile care duceau spre biroul şi apartamentul bine păzit se deschiseră.

Cele trei camere spaţioase erau decorate cu panouri în culori delicate, fresce, ceramică frumoasă şi veşminte din secolul al XVI-lea din brocart, satin şi crep cu bogate ornamente. Picturi înfăţişând peisaje terestre şi marine acopereau majoritatea pereţilor, unele înfăţişând dragoni, leoparzi, tigri şi şoimi care reprezentau bărbăţia marţială a clasei luptătorilor.

— Domnul Ashikaga Enshu vă aşteaptă, îl anunţă Toshie.

— Nu-mi amintesc numele.

— Domnul Enshu este un detectiv, specializat în găsirea pieselor rare de artă şi negocierea vânzării acestora cu clienţii săi, explică Toshie. A sunat şi a spus că a descoperit o pictură potrivită pentru colecţia dumneavoastră. Mi-am luat libertatea să-i fixez o întâlnire, gândindu-mă că poate doriţi să vedeţi piesa.

— Am foarte puţin timp, zise Suma privind la ceas.

Kamatori ridică din umeri.

— Nu strică să vezi ce ţi-a adus, Hideki. Poate a găsit pictura pe care o căutai.

Dădu din cap spre Toshie.

— În regulă, te rog pofteşte-l.

Suma se înclină când negustorul de artă intră în încăpere.

— Aveţi o nouă achiziţie pentru colecţia mea, domnule Enshu?

— Da, aşa sper. Una care cred că vă va bucura foarte mult. Ashikaga zâmbi călduros sub o chică de păr argintiu, sprâncene groase şi o mustaţă bogată.

— Te rog, aşază-l la lumină, zise Suma arătând spre un şevalet aflat în faţa unei ferestre largi.

— Pot să ridic puţin mai sus transperantele?

— Vă rog.

Enshu trase de sforile transperantelor din şipci. Apoi aşeză pictura pe şevalet, dar o ţinu acoperită cu o bucată de mătase.

— Un Masaki Shimzu de la şcoala Kano din secolul al XVI-lea.

— Veneratul artist al peisajelor marine, zise Kamatori arătând o uşoară emoţie. Unul din favoriţii tăi, Hideki.

— Cunoaşteţi că sunt un admirator al lui Shimzu? îl întrebă Suma pe Enshu.

— În cercurile artistice e bine cunoscut faptul că dumneavoastră îi colecţionaţi opera, în special tablourile cu peisaje ale insulelor noastre.

Suma se întoarse spre Toshie.

— Câte din tablourile lui am în colecţie?

— În prezent aveţi unsprezece din cele treisprezece peisaje marine şi patru din seria de peisaje ale munţilor Hida.

— Şi cu acesta s-ar face douăsprezece tablouri despre insule.

— Da.

— Peisajul pe care mi l-ai adus cărei insule aparţine? îl întrebă Suma pe Enshu, nerăbdător. Ajima?

— Nu, Kechi.

Suma păru vizibil dezamăgit.

— Sperasem că se putea să fie Ajima.

— Îmi pare rău. Enshu întinse braţele într-un gest defetist. Tabloul cu Ajima s-a pierdut în timpul căderii Germaniei. Ultima dată a fost văzut atârnând în biroul ambasadorului ţării noastre din Berlin, în mai 1945.

— Te voi plăti bucuros dacă vei continua cercetările.

— Mulţumesc, zise Enshu înclinându-se. Am deja detectivi în Europa şi în Statele Unite, care încearcă să-l localizeze.

— Bine, acum să dezvelim insula Kechi.

Cu agitaţie exersată, Enshu dezveli o pictură generoasă a panoramei unei insule, în tuş monocrom, culori vii şi forţă de aur.

— Îţi taie răsuflarea, murmură Toshie cu veneraţie.

Enshu dădu din cap aprobator.

— Este cel mai bun exemplu din opera lui Shimzu pe care l-am văzut vreodată.

— Tu ce crezi Hideki? întrebă Kamatori.

— O lucrare de maestru, răspunse Suma, mişcat de geniul artistului. Incredibil cum a putut să picteze o vedere de sus cu un detaliu atât de viu la începutul secolului al XVI-lea. Parcă ar fi pictat dintr-un balon.

— Legenda spune că a pictat dintr-un zmeu, zise Toshie.

— E mai probabil să fi *schiţat* dintr-un zmeu, o corectă Enshu. Şi a pictat scena pe pământ.

— Şi de ce nu? Ochii lui Suma nu se desprinseseră deloc de pictură. Poporul nostru construia şi zbura cu zmeie acum o mie de ani.

În sfârşit, se întoarse şi-l privi pe Enshu.

— Ai făcut bine, domnule Enshu. Unde l-ai găsit?

— În casa unui bancher din Hong Kong, răspunse Enshu. Îşi vindea bunurile şi îşi mută operaţiunile în Malaiezia, înainte să preia chinezii insula. Mi-a trebuit cam un an, dar în cele din urmă am reuşit să-l conving la telefon să-l vândă. N-am pierdut timpul şi am zburat la Hong Kong pentru a aranja afacerea şi a mă întoarce aici cu tabloul. De la aeroport am venit direct la dumneavoastră.

— Cât costă?

— O sută patruzeci şi cinci de milioane de yeni.

Suma îşi frecă mâinile cu satisfacţie.

— Un preţ foarte bun. Consideră-l vândut.

— Mulţumesc, domnule Suma. Sunteţi extrem de amabil. Voi

continua să caut tabloul cu Ajima.

Schimbară plecăciuni şi apoi Toshie îl escortă pe Enshu afară din birou. Ochii lui Suma se întoarseră la pictură. Ţărmurile erau presărate cu stânci negre şi exista un sat mic cu bărci pescăreşti la un capăt. Perspectiva era la fel de precisă ca o fotografie aeriană.

— Ce ciudat, zise el încetişor. Singurul tablou din colecţia cu insule pe care nu-l am este cel pe care îl doresc cel mai mult.

— Dacă încă există, Enshu îl va găsi, îl consolă Kamatori. Îmi face impresia că e un tip tenace.

— O să-i plătesc pentru Ajima de zece ori mai mult decât am dat pe Kechi.

Kamatori se aşeză pe un scaun şi îşi întinse picioarele.

— Când Shimzu a pictat Ajima, habar nu avea ce va reprezenta insula mai târziu.

Toshie se întoarse şi îi aminti lui Suma.

— Aveţi o întâlnire cu domnul Yoshishu peste zece minute.

— Bătrânul hoţ şi şef al Dragonilor de Aur, zâmbi Kamatori zeflemitor. A venit să-şi revizuiască partea lui din imperiul financiar.

Suma arătă spre imensele ferestre curbate care dominau atriumul.

— Nimic din ce e aici n-ar fi fost posibil fără organizaţia pe care Kurori Yoshishu şi tatăl meu au construit-o în timpul şi după război.

— Dragonii de Aur şi celelalte societăţi secrete nu-şi au locul în viitorul nipon, zise Kamatori folosind cuvântul tradiţional care însemna „Sursa soarelui”.

— În comparaţie cu tehnologia noastră modernă apar ca o ciudăţenie, admise Suma, dar încă ocupă un loc important în cultura noastră. Asocierea mea cu ei de-a lungul anilor s-a dovedit a fi foarte valoroasă pentru mine.

— Puterea ta e mai presus de nevoia de facţiuni fanatice, culturi ale personalităţii sau sindicate interlope, zise Kamatori cu sinceritate. Tu ai puterea să tragi sforile unui guvern format din păpuşile tale personale şi totuşi eşti legat de personajele corupte ale lumii interlope. Dacă se va auzi vreodată că tu eşti numărul doi, te va costa scump.

— Nu sunt legat de nimeni, zise Suma cu un ton explicativ şi echilibrat. Ceea ce legile numesc activitate criminală este o tradiţie în familia mea de două secole. Am onorat codul, călcând

pe urmele strămoşilor mei şi construind o organizaţie pe baza pusă de ei, care e mai puternică decât multe naţiuni din lume. Nu îmi e ruşine de relaţiile mele cu lumea interlopă.

— Aş fi mai fericit dacă ai arăta respect pentru Împărat şi ai urma vechile legi morale.

— Îmi pare rău, Moro. Deşi mă rog la Templul Yasukuni pentru spiritul tatălui meu, nu simt nevoia să venerez mitul împăratului Dumnezeu. Nici nu iau parte la ceremoniile ceaiului, nu mă întâlnesc cu gheişe, nu merg la piesele Kabuki, nici la meciurile de sumo şi nu cred în superioritatea culturii noastre naţionale. Nici nu subscriu noii teorii că suntem superiori oamenilor din Vest în ceea ce priveşte obiceiurile, inteligenţa, emoţiile, limba şi mai ales structura creierului. Refuz să-mi subestimez rivalii şi să mă bălăcesc în conformism naţional şi gândire de grup. Eu sunt propriul meu zeu şi cred în bani şi putere. Te supără asta?

Kamatori privi în jos spre palmele pe care le ţinea deschise pe genunchi. Şezu liniştit cu o expresie de tristeţe care i se accentua în ochi. În cele din urmă zise:

— Nu, mă întristează. Eu mă plec în faţa împăratului şi a culturii noastre tradiţionale. Cred în descendenţa lui divină şi în faptul că noi şi insulele noastre suntem tot de origine divină. Şi cred în puritatea sângelui şi unitatea spirituală a rasei noastre. Dar te urmez şi pe tine, Hideki; pentru că suntem prieteni vechi şi, în ciuda operaţiunilor tale sinistre, ai contribuit mult la crearea noii ipostaze a Japoniei, drept cea mai puternică naţiune de pe pământ.

— Loialitatea ta este profund apreciată, Moro, zise Suma cu sinceritate. Nu aştept mai puţin din partea cuiva care se mândreşte cu descendenţă de samurai şi curaj în lupta cu *katana.*

— *Katana* e mai mult decât o sabie, e sufletul samuraiului, zise Kamatori cu veneraţie. A fi expert în mânuirea ei e un fapt de ordin divin. A o folosi în apărarea împăratului înseamnă să-mi asigur odihna sufletului în Yasukuni.

— Cu toate astea ai tras sabia pentru mine, când ţi-am cerut-o.

Kamatori îl fixă cu privirea.

— Ucid cu plăcere în numele tău, pentru a onora binele pe care l-ai făcut poporului nostru.

Suma privi în ochii lipsiţi de viaţă ai ucigaşului plătit, întruchiparea vie a timpurilor când samuraii ucideau pentru

oricare lord feudal ce le oferea securitate sau avansare. Era totodată conştient că loialitatea absolută a unui samurai putea să se schimbe peste noapte. Când vorbi, vocea lui sună plăcut şi ferm.

— Unii oameni vânează animale sălbatice cu arcul şi săgeata, majoritatea folosesc o armă de foc. Tu eşti singurul pe care îl ştiu, Moro, care vânează fiinţe umane cu sabia.

— Arăţi bine, bătrâne prieten, zise Suma când Korori Yoshishu fu introdus în biroul lui de Toshie. Yoshishu era însoţit de Ichiro Tsuboi, care tocmai sosise din Statele Unite, după dezbaterea avută la comitetul Congresului ales.

Bătrânul, un realist sincer, îi zâmbi lui Suma.

— Nu bine, ci mai bătrân. Încă câteva treceri ale lunii pe cer şi voi dormi alături de onorabilii mei strămoşi.

— O să mai vezi luna nouă de o sută de ori.

— Perspectiva de a lăsa în spate toate aceste dureri provocate de vârstă face din ieşirea mea din scenă un eveniment pe care îl aştept cu nerăbdare.

Toshie închise uşa şi plecă, în timp ce Suma se înclină spre Tsuboi.

— Ce bine îmi pare că te văd, Ichiro. Bine ai venit acasă de la Washington. Mi s-a spus că le-ai oferit politicienilor americani un nou Pearl Harbor.

— Nu ceva atât de dramatic, zise Tsuboi. Dar cred cu tărie că le-am făcut câteva crăpături în clădirea Capitoliului.

Fapt cunoscut doar de foarte puţini, Tsuboi devenise membru al Dragonilor de Aur când avea numai paisprezece ani. Yoshishu se interesă de băiat, îi asigură avansarea în societatea secretă şi îl învăţă arta manipulării financiare pe scară mare. Acum, ca preşedinte al Companiei Kanoya Securities, Tsuboi personal apăra imperiile financiare ale lui Yoshishu şi Suma şi le conducea tranzacţiile secrete.

— Îl cunoaşteţi amândoi pe consilierul şi prietenul meu de încredere, Moro Kamatori.

— Un spadasin la fel de bun ca şi mine în tinereţe, zise Yoshishu.

Kamatori se înclină adânc.

— Sunt sigur că sabia dumneavoastră este încă mai rapidă decât a mea.

— L-am cunoscut pe tatăl tău când era instructor de scrimă la

universitate, zise Tsuboi. Am fost cel mai slab elev al lui. Mi-a propus să cumpăr un tun şi să mă apuc de vânătoarea de elefanţi.

Suma îl prinse pe Yoshishu de braţ şi îl conduse spre un scaun. Pe vremuri cel mai temut om din Japonia, mergea acum încet şi ţeapăn, dar pe chip avea întipărit un zâmbet de granit şi privirii lui nu-i scăpa nimic.

Se aşeză pe un scaun cu spătar drept, îşi ridică privirea spre Suma şi trecu direct la obiectul vizitei sale.

— În ce etapă se află Proiectul Kaiten?

— Avem optsprezece vehicule-capcană pe mare. Sunt ultimele. Patru sunt destinate Statelor Unite, cinci pentru Uniunea Sovietică, iar restul împărţite între Europa şi ţările din Pacific.

— În cât timp vor fi ascunse în apropierea ţintelor?

— Nu mai târziu de trei săptămâni. Până atunci centrul nostru de comandă va fi conectat cu sistemele de detectare a apărării şi declanşare a exploziilor.

Yoshishu îl privi surprins pe Suma.

— Ultima explozie de la bordul *Stelei Divine* nu a întârziat proiectul?

— Din fericire am luat în calcul posibilitatea pierderii unei nave din cauza furtunii, coliziunii sau altui accident maritim. Am menţinut şase rachete de rezervă. Le-am înlocuit pe cele trei pierdute în explozie. După montarea în automobile, au fost expediate pe mare la Veracruz, în Mexic. De acolo vor fi transportate cu camioanele în SUA, peste graniţa din Texas, spre ţinte.

— Restul sunt depozitate în siguranţă, sper.

— Într-un tanc petrolier ancorat la cincizeci de mile de ţărmul pustiu al insulei Hokkaido.

— Cunoaştem cauza exploziei de la bordul *Stelei Divinei.*

— Nu ne prea explicăm explozia prematură, răspunse Suma. Toate dispozitivele de securitate au fost în stare de funcţionare. Probabil o maşină a fost răsturnată de furtună şi containerul focosului a fost deteriorat. Apoi radiaţia s-a scurs şi s-a răspândit pe punţi. Echipajul a intrat în panică şi a abandonat nava. Un vas norvegian a descoperit epava abandonată şi a trimis o echipă de abordaj. Curând după aceasta, *Steaua Divină* a sărit în aer în chip misterios.

— Dar echipajul care a părăsit vasul?

— Nici urmă de el. A dispărut în timpul furtunii.

— Care e numărul total al automobilelor din cadrul sistemului? întrebă Yoshishu.

Suma se îndreptă spre birou şi apăsă un buton de pe un mic panou de control. Peretele depărtat se ridică în tavan, dând la iveală un ecran transparent. Dădu altă comandă şi imaginea holografă a globului pământesc apăru în culori vii ca de neon. Apoi programă locurile viitoarelor explozii care apărură sub forma unor mici puncte de lumină aurie în poziţii strategice din aproape douăzeci de ţări. Numai atunci răspunse Suma întrebării lui Yoshishu.

— O sută treizeci în cincisprezece ţări. Yoshishu rămase tăcut, fixând cu privirea micile raze care luminau încăperea o dată cu rotirea globului, ca reflexiile unui glob de oglinzi deasupra unui ring de dans.

Uniunea Sovietică avea mai multe luminiţe decât oricare altă naţiune, sugerând o ameninţare mai mare pentru Japonia decât rivalii economici ai acesteia din Europa şi Statele Unite. În mod ciudat, instalaţiile militare şi oraşele mari nu constituiau ţinte. Toate luminiţele păreau să clipească în zone pustii sau slab populate, făcând din pericolul Kaiten o armă de şantaj cu atât mai misterioasă.

— Spiritul tatălui tău e mândru de tine, zise Yoshishu cu un ton de veneraţie liniştită. Datorită geniului tău, ne putem ocupa locul meritat de putere mondială de primă mărime. Secolul XXI aparţine Japoniei. America şi Rusia sunt terminate.

Suma era mulţumit.

— Proiectul Kaiten n-ar fi putut fi creat şi construit fără ajutorul tău, dragul şi bătrânul meu prieten şi, fireşte, fără magia financiară a lui Ichiro Tsuboi.

— Eşti foarte amabil, zise Tsuboi făcând o plecăciune. Intriga machiavelică de a obţine un fond secret pentru construirea unei uzine clandestine de fabricare a armelor nucleare mi-a stârnit ambiţia.

— Serviciile Secrete sovietice şi americane ştiu că dispunem de capacitate, zise Kamatori, aducând o undă de realism în discuţie.

— Dacă n-au ştiut înainte de explozie, adăugă Suma, acum precis o ştiu.

— Americanii ne suspectează de câţiva ani, zise Suma. Dar nu au reuşit să penetreze sistemele noastre de securitate şi să

confirme localizarea exactă a uzinei.

— Ce noroc pe noi că prostovanii continuă să caute pe orizontală şi nu pe verticală. Vocea lui Yoshishu suna ironic. Dar trebuie să admitem foarte reala posibilitate că, mai devreme ori mai târziu, CIA sau KGB vor descoperi locul.

— Probabil mai devreme, zise Kamatori. Unul din agenţii noştri secreţi m-a informat că, la câteva zile după explozia de pe *Steaua Divină,* americanii au lansat o vastă operaţiune de investigare a amestecului nostru în incident. Au început deja să adulmece în jurul unei Corporaţii de Distribuţie a Murmoto Motor.

O cută de îngrijorare apăru pe chipul lui Yoshishu.

— Sunt buni, agenţii ăştia secreţi americani. Mă tem că Proiectul Kaiten e în primejdie.

— Până mâine vom şti exact cât de mult au aflat, zise Kamatori. Mă voi întâlni cu agentul nostru, care tocmai s-a întors de la Washington. Pretinde că deţine informaţii de ultimă oră.

Îngrijorarea de pe chipul lui Yoshishu se accentua.

— Nu ne putem permite să punem proiectul în pericol, până când centrul de comandă nu devine pe deplin operaţional. Consecinţele pot atrage după ele sfârşitul noului nostru imperiu.

— Sunt de acord, zise Tsuboi mohorât. Suntem vulnerabili în următoarele trei săptămâni, timp în care bombele stau nefolosite. O singură scurgere de informaţii şi naţiunile vestice îşi vor uni eforturile şi ne vor lovi din toate părţile, atât economic cât şi militar.

— Nu-ţi face griji, zise Suma, dacă agenţii lor descoperă uzina de fabricare a armelor nucleare, nu vor afla niciodată locul unde se află centrul de comandă a Proiectului Kaiten. Nici într-o sută de ani, dar în trei săptămâni!

— Şi chiar dacă le surâde norocul, zise Kamatori, nu-l vor putea niciodată neutraliza la timp. Nu există decât o singură cale de acces înăuntru şi aceea este fortificată cu bariere masive de oţel şi păzită de o armată întreagă de agenţi înarmaţi până în dinţi. Instalaţia poate să primească o lovitură directă din partea unei bombe atomice şi totuşi rămâne în stare de funcţionare.

Un zâmbet crispat tăie buzele lui Suma.

— Totul decurge în avantajul nostru. Cea mai mică intenţie de penetraţie sau atac încercat de forţele speciale ale inamicului şi îi putem ameninţa cu explozia a una sau a mai multor bombe aflate în automobile.

Tsuboi nu fu convins.

— La ce bun o ameninţare goală?

— Hideki a făcut o remarcă bună, zise Kamatori. Absolut nimeni din afara acestei încăperi, în afară de inginerii de la centrul de comandă, nu ştie că sistemul nostru mai are trei săptămâni până la definitivare. Liderii apuseni pot fi uşor manipulaţi să creadă că sistemul este complet operativ.

Yoshishu dădu satisfăcut din cap.

— În acest caz nu avem de ce ne teme.

— O concluzie garantată, afirmă Suma fără ezitare. Dăm prea mare importanţă unui coşmar care nu se va întâmpla niciodată.

Apoi în biroul luxos decorat se lăsă tăcerea, cei patru bărbaţi şedeau fiecare cufundaţi în propriile gânduri. După un minut telefonul interior de pe biroul lui Suma bâzâi. Ridică receptorul şi ascultă câteva clipe fără să rostească nici un cuvânt. Apoi îl puse la loc în furcă.

— Secretara mă informează că bucătarul a terminat de preparat cina în sufragerie. Aş fi foarte încântat dacă onoraţii mei oaspeţi vor accepta să luăm masa împreună.

Yoshishu se ridică încet în picioare.

— Accept cu plăcere. Cunoscând excelentele calităţi culinare ale bucătarului tău, speram să mă inviţi.

— Înainte să punem capăt subiectului, zise Tsuboi, ar mai fi o problemă.

Suma dădu din cap.

— Ai cuvântul, Ichiro.

— Bineînţeles nu ne putem permite să provocăm explozii de bombe nucleare de fiecare dată când un guvern ostil fluturã paloşul deasupra restricţiilor comerciale sau a tarifelor de import mărite. Trebuie să avem alternative care nu sunt atât de catastrofale.

Suma şi Kamatori schimbară priviri.

— Ne-am gândit foarte mult la această situaţie, zise Suma şi credem că cea mai bună soluţie este răpirea inamicilor noştri.

— Terorismul nu este specific culturii noastre, obiectă Tsuboi.

— Ce părere ai de Frăţia Sângelui Roşu, Fiule? întrebă Yoshishu calm.

— Nişte măcelari demenţi şi fanatici. Masacrează femei şi copii nevinovaţi în numele unei dogme revoluţionare vagi care nu are sens pentru nimeni.

— Da, dar sunt japonezi.

— Câţiva, dar majoritatea sunt est-germani instruiţi de KGB.

— Pot fi şi ei folosiţi, zise Suma pe un ton neutru.

Tsuboi nu se dădu învins.

— Sunt împotriva celei mai mici asocieri cu ei. Orice legătură suspectă şi serviciile secrete ale străinilor vor fi asmuţite în domenii pe care n-am îndrăzni să le deschidem.

— Hideki nu pledează pentru asasinat, completă Kamatori. Ceea ce sugerează el este că răpirea unor ostatici nevinovaţi s-ar pune pe seama Frăţiei Sângelui Roşu.

— Acum e mai logic ce spui, zâmbi Yoshishu. Cred că înţeleg. Pledezi pentru temniţa de mătase.

Tsuboi scutură din cap.

— N-am auzit niciodată de aşa ceva.

— E ceva din vremurile de demult, explică Yoshishu. Când un shogun nu voia ca un inamic să fie asasinat, punea să-l răpească şi îl ducea în secret într-o temniţă de lux ca semn de respect. Apoi arunca vina acestei dispariţii pe potrivnicii geloşi ai prizonierului.

— Exact, aprobă Suma din cap. Am construit un astfel de loc pe o moşie mică dar modernă.

— Nu e puţin riscant? întrebă Tsuboi.

— Evidenţa nu e niciodată suspectată.

Kamatori îl privi pe Tsuboi.

— Dacă ai candidaţi pentru uitare, nu trebuie decât să-mi dai numele lor.

Ochii lui Tsuboi priviră în jos fără să vadă nimic. Apoi ridică privirea.

— Sunt două persoane în Statele Unite care ne dau multă bătaie de cap. Dar trebuie să fii extrem de prevăzător. Sunt membri ai Congresului, iar răpirea lor va provoca cu siguranţă un scandal enorm.

— Răpirea şi cererea unei recompense din partea Frăţiei Sângelui Roşu ar constitui o bună acoperire pentru dispariţia lor subită, zise Suma de parcă descria vremea.

— La cine te gândeşti exact? întrebă Kamatori.

— La doamna Loren Smith, membră a Congresului şi la senatorul Michael Diaz.

Yoshishu dădu din cap.

— Ah, da, cei doi care pun la cale restricţii economice totale împotriva noastră.

— În ciuda eforturilor depuse de cercurile noastre de influenţă, strâng un număr suficient de voturi pentru a forţa trecerea

legilor propuse de ei prin ambele camere. Eliminaţi-i şi acest curent de opinie se va împrăştia.

— Se va isca scandal mare în guvern, îi avertiză Suma. S-ar putea să riposteze.

— Sferele noastre de influenţă au dobândit o autentică putere asupra Congresului şi vor direcţiona riposta către o conspiraţie teroristă. Mânia lui Tsuboi la amintirea modului cum fusese tratat de comitetul Congresului nu se stinsese. Am pierdut destul teren în faţa politicienilor americani. E vremea să afle că puterea lor a încetat să-i mai protejeze de rău.

Timp de câteva clipe, Yoshishu privi afară pe fereastră fără să vadă nimic. Apoi scutură din cap.

— Mare păcat!

Suma îl privi.

— Despre ce vorbeşti, bătrâne prieten?

— Despre Statele Unite ale Americii, rosti Yoshishu încetişor. Seamănă cu o femeie frumoasă care moare de cancer.

28

Marvin Showalter călătorea într-o garnitură de tren a curatului şi eficientului metrou din Tokio. Nu încercă să se prefacă că citea o carte sau un ziar. Privea calm spre tovarăşii de călătorie, aflaţi „la treabă” aşa cum se spune în meseria asta, cei doi agenţi ai Serviciilor Secrete Japoneze care îl ţineau sub supraveghere din celălalt vagon.

Showalter ieşise din ambasada americană la scurt timp după încheierea unei şedinţe plictisitoare cu doi congresmeni petrecăreţi, în legătură cu refuzul Japoniei de a permite folosirea utilajelor americane de construcţie pentru o nouă clădire ce urma să fie ridicată pentru o companie petrolieră americană. Era pur şi simplu un exemplu tipic de a renunţa la barierele protecţioniste, în timp ce japonezii puteau să intre liber în Statele Unite şi să ridice construcţii cu propriii lor arhitecţi, maiştri, materiale şi utilaje fără probleme majore ridicate de restricţiile guvernamentale.

„Reciprocitatea” nu se aplica în comerţul bilateral cu Japonia.

Părea să se îndrepte spre micul condominiu, pe care soţia sa şi cei doi copii mici îl numeau „casă” în timpul misiunii sale în Japonia. Clădirea era proprietatea guvernului american şi adăpostea pe majoritatea funcţionarilor ambasadei împreună cu familiile lor. Costul construcţiei întregii clădiri de zece etaje era mai mic decât o treime din preţul terenului pe care se afla.

Cele două umbre îl urmaseră în această călătorie de rutină, care nu se modifica decât în cazurile când lucra peste program o oră sau două. Zâmbi în sinea lui când ajunse la staţia obişnuită şi cei doi agenţi se ridicară anticipându-i coborârea. Păşi spre uşă cu restul călătorilor, aşteptând ca aceasta să se deschidă spre peron. Era cel mai vechi truc din lume, cel arătat în filmul *Filiera franceză.*

Când uşa se deschise, Showalter coborî cu mulţimea pe peron şi începu să numere. Ezită şi aruncă o privire celor doi agenţi japonezi. Coborâseră pe uşa din mijloc a vagonului din spate şi se îndreptau încet în direcţia lui, flancaţi de un grup de pasageri care plecau.

Când ajunse cu numărătoarea la douăzeci şi cinci, se întoarse rapid şi sări înapoi în vagon. Două secunde mai târziu uşa se

închise şi trenul se puse în mişcare. Prea târziu, agenţii Serviciilor Secrete Japoneze îşi dădură seama că fuseseră traşi pe sfoară. Încercară agitaţi să forţeze uşile şi să reintre în tren. Dar era inutil. Săriră înapoi pe peron în timp ce trenul câştiga viteză şi dispărea în tunel.

Showalter nu era total mulţumit de această simplă stratagemă. Data viitoare urmăritorii lui vor fi mai precauţi şi-l vor face să apeleze la metode mai complicate. La următoarea staţie se urcă într-un tren de legătură şi porni spre Asakusa, o zonă în nord-estul oraşului Tokio, într-un loc cunoscut sub numele de Shitamachi. Asakusa era o parte din vechea cetate Tokio cu multe vestigii istorice.

Showalter studie oamenii din jurul lui aşa cum făcuse de multe ori. Unii pasageri îl studiau şi ei la rândul lor. Pe cei, care nu arătau ca ei, cu păr negru şi des, ochi de culoare închisă şi având culoarea specifică a pielii, îi numeau gaijin, în traducere „persoană din afară”. Credeau în teoria că asemănarea fizică a neamului lor era poate baza unităţii şi a conformismului japonez.

Aceasta, cât şi izolarea insulei lor natale.

Societatea lor era bazată pe ideea de familie şi se extindea asupra oricui lucra alături de ei. Îşi duceau viaţa sub o plapumă complicată de obligaţii, mulţumire, îndatoriri şi împliniri. Acceptau acest stil de viaţă conformist de parcă toţi ceilalţi erau nişte rataţi vrednici de milă.

Nu puteau concepe amestecul de naţionalităţi care trăiau paşnic în Statele Unite, aşa ceva nu era tolerat în Japonia, o ţară cu cele mai dure legi ale emigrării din lume.

Trenul opri la staţia de metrou Tawaramachi, coborî şi se amestecă în mulţimea care se îndrepta spre strada aglomerată Kappabashi. Făcu semn unui taxi şi trecu prin faţa unui şir de restaurante şi magazine unde se vindeau imitaţii din plastic ale alimentelor prezentate în vitrinele localurilor. Îi ceru şoferului să se îndrepte spre o zonă cu mai multe blocuri de formă pătrată, înţesată cu magazine artizanale, temple şi case străvechi. Coborî din maşină la o intersecţie, plăti şoferului, apoi merse pe o alee îngustă mărginită de flori până când ajunse la un han japonez, numit *ryokan.*

Deşi cu aspect rustic şi vechi, *ryokan* avea un interior foarte curat şi atractiv. Showalter fu întâmpinat la uşă de un membru al personalului, care se înclină şi zise.

— Bine aţi venit la Ritz!

— Credeam că este Asakusa Dude Ranch, răspunse Showalter.

Fără alt cuvânt, musculosul portar, cu braţe şi picioare ca nişte şine de tren, îl pofti să păşească pe pardoseala netedă din pietre de râu a intrării. Pătrunseră pe parchetul de stejar lustruit al recepţiei, unde Showalter fu invitat politicos să scoată pantofii şi să încalţe o pereche de papuci de plastic.

Spre deosebire de majoritatea papucilor care sunt prea mici pentru picioarele mari ale anglo-americanilor, cei ai lui Showalter se potriveau de parcă ar fi fost comandaţi dinainte ceea ce de fapt şi erau, din moment ce *ryokan*-ul era proprietatea secretă condusă de o agenţie de informaţii americană specializată în protejarea şi acoperirea agenţilor.

Camera lui Showalter avea o uşă glisantă de hârtie shoji, care dădea înspre o mică verandă deasupra unei grădini dichisite, cu un mic pârâiaş care şerpuia năbădăios pe pietre printre bambuşi. Podeaua era acoperită cu tradiţionala rogojină tatami. Trebui să-şi scoată papucii şi să meargă în ciorapi pe rogojina fragilă.

În încăpere nu exista mobilă, nici scaune, numai perne pe podea şi un pat format din saltele solide acoperite de multe perne pe care japonezii le numeau *futons.* În centrul camerei de oaspeţi era un mic ceaun plin cu cărbuni aprinşi.

Showalter se dezbrăcă şi îmbrăcă un *yukata* de bumbac subţire. Apoi o servitoare în kimono îl conduse spre compartimentul băilor. Se dezbrăcă de *yukata* şi îl lăsă împreună cu ceasul într-un coş de nuiele, apoi, înfăşurat într-un prosop, intră în baia de aburi. Intră printre scaunele mici şi găleţile de lemn, oprindu-se în dreptul unui robinet. Se săpuni şi se frecă bine. Numai atunci fu gata să intre încet în apa fierbinte a unui imens bazin cu pereţi de lemn.

O siluetă fantomatică apăru învăluită de apa fierbinte până la brâu.

— „Echipa Honda”, presupun.

— Numai jumătate, răspunse Roy Orita. Jim Hanamura trebuie să sosească în orice moment. Bei un sake?

— Nu e voie să bei în timpul serviciului, zise Showalter bucurându-se de apa fierbinte. Dar ce mama dracului, sunt mai îngheţat ca un sloi. Arde-mi o porţie dublă.

Orita umplu o micuţă ceaşcă de ceramică dintr-o sticlă de pe marginea bazinului.

— Mizeria la care te poţi aştepta din partea Departamentului de Stat. Showalter sorbi lung din ceaşca de sake şi lăsă băutura

să se aşeze bine în stomac. Cum merge treaba? Ai vreo informaţie despre pistele oferite de „echipa Lincoln”?

— Am verificat Compania Murmoto. Nu pot să stabilesc o legătură directă între conducerea acesteia şi bombe. Eu cred că ei sunt în regulă. Habar nu au de ce se întâmplă sub nasul lor.

— Unii dintre ei trebuie să ştie ceva.

Orita rânjii.

— Numai doi muncitori de la linia de asamblare trebuie să fie la curent cu asta.

— De ce numai doi?

— Atâţia sunt necesari. Muncitorul de la linia de asamblare, care supraveghează instalarea dispozitivelor de aer condiţionat. El selectează anumite maşini pentru a plasa bombele. Şi cel care inspectează maşinile, pentru a se asigura că funcţionează, înainte ca acestea să fie încărcate pe vas şi trimise comercianţilor. El avizează dispozitivele false care nu funcţionează.

— Trebuie să mai existe şi un al treilea om, îl contrazise Showalter. Un agent din departamentul computerizat de transport maritim, care şterge orice urmă a maşinilor-capcană, cu excepţia facturii de încărcare cerută de vameşii străini.

— Ai urmărit firul de la fabrică la furnizorul de dispozitive de aer condiţionat şi mai departe la uzina de fabricare a bombelor?

— Până la furnizor, da. Apoi urma dispare. Sper să adulmec ceva şi să merg, pe fir până la sursă în următoarele câteva zile.

Vocea lui Orita se stinse când un bărbat ieşi din vestiar şi se îndreptă către bazinul încălzit. Era scund, cu păr şi mustaţă argintie şi ţinea un mic prosop în dreptul pântecelui.

— Dumneata cine mama naibii eşti? întrebă Showalter, alarmat că un străin pătrunsese în intimitatea *ryokan*-ului.

— Mă numesc Ashikaga Enshu.

— Cine?

Bărbatul rămase în picioare câteva clipe, fără să răspundă. Showalter începu să se uite agitat în jur, întrebându-se de ce nu apăreau paznicii.

Apoi Orita începu să râdă.

— Grozavă deghizare, Jim. Ne-ai păcălit pe amândoi.

James Hanamura îşi scoase peruca de păr argintiu şi îşi îndepărtă sprâncenele şi mustaţa.

— Chiar aşa, nu-i rău, îţi spun eu. L-am păcălit şi pe Hideki Suma şi pe secretara lui.

Showalter respiră adânc şi se cufundă în apă până la gât.

— Sfinte Dumnezeule, ce spaimă am mai tras. Îmi închipuiam că ai trecut de barierele de securitate şi urma să ne lichidezi pe Orita şi pe mine.

— Sake-ul ăla arată grozav. V-a mai rămas ceva?

Orita îi turnă o ceaşcă.

— Mai avem o ladă întreagă la bucătărie. Apoi brusc o expresie de surpriză îi străbătu chipul. Ce ai zis?

— Poftim?

— Hideki Suma.

— Jumătatea mea de operaţiune. Am descoperit cui aparţin Corporaţia de Aviaţie şi Auto Murmoto şi Compania de Navigaţie Sushimo printr-o serie de paravane de afaceri false: lui Hideki Suma, magnatul solitar. Murmoto şi Sushimo sunt numai un strop dintr-o găleată întreagă. Tipul ăsta are mai multe bunuri decât întregul stat California, cu Nevada şi Arizona la un loc.

— Nava care a explodat, *Steaua Divină,* nu aparţine Companiei de Navigaţie Sushimo? întrebă Showalter.

— Ba da. Se leagă lucrurile, nu eşti de părere? Mie mi se pare că Hideki Suma e amestecat până în gât în afacerea, asta.

— Suma e un personaj foarte puternic, zise Showalter. Prosperă prin căi ciudate şi întortocheate. Se spune că dacă îi comandă primului-ministru Junshiro şi miniştrilor cabinetului său să dea din mâini şi să zboare, se bat care să sară primul pe fereastră.

— Şi ai reuşit cu adevărat să-l întâlneşti pe Suma? întrebă Orita uluit.

— Te cred. Ar trebui să vezi ce birou şi ce secretară are. Ambele clasa întâi.

— De ce a fost nevoie să te deghizezi?

— A fost ideea „echipei Lincoln”. Suma colecţionează tablourile unui artist japonez din secolul al XVI-lea pe nume Masaki Shimzu. Jordan a angajat un expert în falsuri pentru a picta ceea ce, în cercurile artistice, e numit un Shimzu nedescoperit, un tablou de care se ştia că lipseşte din colecţia lui Suma. Apoi, jucând rolul reputatului specialist în opere de artă pierdute, Ashikaga Enshu, i l-am vândut.

Showalter dădu din cap.

— Deşteaptă treabă, foarte deşteaptă. Cred că a trebuit să studiezi arta japoneză.

— Un curs destul de slăbuţ, râse Hanamura. Suma povestea

cum Shimzu picta insulele dintr-un balon. Ar fi pus să mă tortureze şi să mă taie în bucăţi, dacă ar fi ştiut că plătea o sută patruzeci şi cinci de milioane de yeni pentru un fals, pictat după o fotografie luată din satelit.

— În ce scop? întrebă Orita cu chipul ciudat de încordat.

— Să-i pun microfoane în birou, fireşte.

— Cum se face că n-am fost implicat şi eu?

— M-am gândit că cel mai bine e ca nici unul din voi să nu ştie ce face celălalt, îi răspunse Showalter lui Orita, aşa încât dacă aţi fi fost prinşi să nu puteţi dezvălui lucruri importante.

— Unde ai pus microfoanele? îl întrebă Orita pe Hanamura.

— Două în rama tabloului. Unul într-un şevalet din faţa unei ferestre şi altul în maneta de ridicat transperante. Ultimele două sunt perfect acordate cu un transmiţător pe care l-am aşezat într-un copac în faţa domului ce adăposteşte atriumul.

— Dar dacă Suma dispune de echipament de detectare ascuns?

— Am „împrumutat” schiţele electrice ale etajului său din clădire. Echipamentul lui de detectare este de primă mână, dar nu va putea detecta ploşniţele noastre. Şi, când spun ploşniţe[17], mă refer la sensul concret.

Orita nu înţelese ce voia Hananuira să spună.

— Eu nu m-am prins.

— Dispozitivele noastre miniaturale de recepţionare şi transmitere nu au aspectul unor obiecte electronice minuscule. Sunt făcute să arate ca furnicile. Dacă sunt descoperite, sunt fie ignorate, fie zdrobite pur şi simplu, fără nici un fel de suspiciune.

Showalter aprobă din cap.

— Foarte isteaţă treabă.

— Chiar şi fraţii noştri japonezi trebuie să se încline în faţa tehnologiei americane de ascultare. Hanamura zâmbi larg. Transmiţătorul cu releu care are mărimea unei mingi de golf trimite toate conversaţiile, inclusiv cele telefonice sau pe interfon venite de la microfoanele secrete din birouri, spre unul din sateliţii noştri şi apoi le transmite lui Mel Fenner şi „echipei Chrysler” la Palau.

Orita fixă apa cu privirea.

— Ştim sigur că transmit conversaţiile lui Suma?

— Sistemul funcţionează perfect, îl asigură Showalter. L-am contactat pe Penner înainte de a veni la întâlnire. Recepţionează

[17] Joc de cuvinte – în engleză „bug” – ploşniţă, microfon secret (n.tr.).

semnalele tare şi clar. La fel şi noi. Un membru al echipei mele de la ambasadă e conectat şi el la sistemul de ascultare al lui Jim.

— Sper că ne veţi alerta dacă vă parvine vreo informaţie pe care o putem folosi în cercetări.

— Absolut. Showalter îşi mai turnă nişte sake. De fapt, când am plecat din ambasadă, avea loc o conversaţie şocantă între Suma şi Korori Yoshishu. Îmi pare rău că n-am prins decât câteva minute din ea.

— Yoshishu, murmură Hanamura. Sfinte Dumnezeule, mai trăieşte ticălosul ăla bătrân?

— Are nouăzeci şi unu de ani şi e la fel de mârşav ca întotdeauna, răspunse Showalter.

Hanamura scutură din cap.

— Cel mai mare criminal al epocii, personal răspunzător de mai mult de un milion de morţi. Dacă Yoshishu e în spatele lui Suma şi al unei organizaţii care împrăştie în întreaga lume bombe nucleare, am dat cu toţii de un mare, foarte mare necaz.

Cu o oră înainte de ivirea zorilor, o limuzină Murmoto se opri şi o siluetă ieşi din umbră, intrând pe furiş pe uşa deschisă. Apoi maşina se târî încet printre îngustele străzi mărginaşe ale Asakusei.

— În biroul domnului Suma au fost plasate microfoane secrete, zise Orita. Unul din agenţii noştri, dându-se drept negustor de artă, a ascuns dispozitive sofisticate de ascultare în rama unui tablou, într-un şevalet şi în maneta transperantelor.

— Eşti sigur? întrebă Kamatori înmărmurit. Negustorul a adus o pânză originală de Shimzu.

— Un fals pictat după o fotografie din satelit.

Kamatori şuieră.

— Ar fi trebuit să mă informezi mai devreme.

— N-am aflat decât acum câteva ore.

Kamatori nu zise nimic, dar îl fixă pe Orita în semiîntunericul limuzinei, de parcă ar fi dorit să-i fortifice credinţa.

Ca şi George Furukawa, Roy Orita era un agent secret, născut în Statele Unite din părinţi japonezi şi pregătit pentru angajarea în CIA.

În cele din urmă, Kamatori zise:

— Multe s-au spus în după-amiaza aceasta care îi pot dăuna domnului Suma. Eşti sigur că nu s-a strecurat vreo greşeală?

— Negustorul a spus că îl cheamă Ashikaga Enshu?

Kamatori se simţi şocat şi ruşinat. Îndatorirea lui era de a proteja organizaţia lui Suma de infiltrări. Eşuase în mod lamentabil şi pierduse mult din cinstea obrazului.

— Da, Enshu.

— Numele lui adevărat e James Hanamura. E celălalt membru al echipei mele, a cărei misiune este de a investiga sursa maşinilor cu bombe nucleare.

— Cine a făcut legătura între maşini şi bombe?

— Un amator pe nume Dirk Pitt. A fost împrumutat de la Agenţia Naţională de Marină şi Cercetări Subacvatice.

— E periculos pentru noi?

— Ar putea să ne facă necazuri. Nu pot să spun cu siguranţă. Nu face parte din echipa de detectivi. Dar are o formidabilă reputaţie de a duce la bun sfârşit proiecte imposibile.

Kamatori se lăsă pe spate şi privi leneş pe fereastră la clădirile întunecate. În cele din urmă se întoarse spre Orita.

— Poţi să-mi dai o listă cu numele agenţilor cu care lucrezi şi să mă pui la curent cu activităţile lor actuale?

Orita dădu din cap.

— Lista cu numele da. Activităţile curente, imposibil. Toţi lucrăm separat. Ca în magie, nimeni nu ştie ce face cealaltă mână.

— Informează-mă cât mai bine cu putinţă.

— Ce intenţionaţi să faceţi cu Pitt?

Kamatori îl privi pe Orita, cu venin în ochii lui reci.

— Dacă se iveşte ocazia potrivită, îl ucid.

29

Ghidat de Loren Smith într-o parte şi de Al Giordino în cealaltă, Pitt coborî cu spatele automobilul de oraş Stutz de pe platforma unui trailler şi îl parcă între un Hispano-Suiza roşu model 1926, o cabrioletă mare, fabricată în Franţa şi un frumos Marmon V-16 din 1931.

Ciuli urechea şi ascultă motorul câteva clipe, mărind turaţia şi rămânând satisfăcut de mersul rotund al motorului. Apoi opri contactul.

Era o zi de vară indiană. Cerul era limpede şi era cald pentru un început de toamnă. Pitt purta o pereche de pantaloni de catifea coral şi geacă sport de velur, în timp ce Loren radia într-un costum trandafiriu.

În timp ce Giordino deplasa trailerul spre parcare, Loren stătea pe scara Stutz-ului şi se uita la câmpul de peste o sută de maşini clasice, aranjate în jurul pistei de concurs Virginia Memorial. Concursul de eleganţă, un spectacol unde maşinile erau judecate după aspect, era combinat cu nişte concursuri scurte de un tur de pistă între vehiculele clasice, proiectate şi construite ca automobile de curse sau de şosea.

— Toate sunt formidabile, zise Loren admirativ. N-am mai văzut aşa de multe maşini exotice în acelaşi loc.

— Strânsa competiţie, răspunse Pitt când ridică capota şi şterse motorul. Aş avea noroc să ies al treilea la clasa mea.

— Când se dă verdictul?

— Oricând de acum încolo.

— Şi cursele?

— După concursurile de frumuseţe vor fi anunţaţi câştigătorii şi înmânate premiile.

— Cu ce maşină intri în concurs?

— După program, cu Hispano ăsta roşu de lângă noi. Loren privi atractiva cabrioletă construită la Paris.

— Crezi că poţi s-o învingi?

— Nu ştiu. Stutz-ul e cu şase ani mai nou, dar Hispano are un motor mai puternic şi o caroserie mai uşoară.

Giordino se apropie şi îi anunţă.

— Mi-e foame. Când mâncăm?

Loren râse, îl sărută uşor pe Giordino pe obraz şi scoase un

coş de picnic de pe bancheta din spate a Stutz-ul Dragonului. Se aşezară pe iarbă şi mâncară *mortadella* şi brânză franţuzească cu pâine, însoţită de pateu de ficat şi fructe, împreună cu o sticlă de vin Valea Lunii.

Apărură membrii juriului şi începură să examineze maşina lui Pitt pentru concursul de frumuseţe. Aceasta fu introdusă în clasa O, automobile clasice americane din perioada 1930-1941. După cincisprezece minute de examinare amănunţită, îi strânseră mâna şi trecură mai departe la următorul automobil din aceeaşi clasă, o berlină Lincoln V-12 1933.

Când Pitt şi prietenii lui tocmai terminau vinul, câştigătorii erau anunţaţi publicului prin megafoane. Stutz ieşi al treilea în spatele unui Packard sport 1938 şi al unei limuzine Lincoln 1934.

Pitt pierduse un punct şi jumătate din cele o sută posibile pentru că bricheta Stutz nu funcţiona, iar ţeava de eşapament nu se potrivea exact cu modelul original.

— Am ieşit mai bine decât mă aşteptam, zise Pitt mândru. Nu credeam că voi fi printre primii.

— Felicitări, zise Frank Mancuso.

Pitt aruncă o privire lipsită de expresie inginerului minier care parcă apăruse acolo din neant.

— Tu de unde ai mai apărut?

— Am auzit prin vie că eşti aici, zise Mancuso prietenos. Aşa că m-am gândit să dau pe aici, să văd şi eu maşinile şi să schimb două vorbe cu tine şi cu Al.

— A venit timpul să trecem la treabă?

— Nu încă.

Pitt se întoarse şi-l prezentă pe Mancuso lui Loren.

Giordino îl salută simplu din cap şi îi oferi noului venit un pahar de vin din sticla deschisă de curând.

Îl privi pe Pitt cu expresie aprobatoare, apoi dădu din cap spre Loren şi Stutz.

— Două frumuseţi clasice. Ai un gust rafinat.

Pitt zâmbi timid.

— Fac şi eu ce pot.

— Asta e o maşină pe cinste, zise Mancuso admirând forma automobilului Stutz. Manopera LeBaron, nu-i aşa?

— Exact. Te pasionează şi pe tine automobilele vechi?

— Frate-meu e nebun după maşini. Am ciugulit şi eu câte puţin de la el. Se plimbă pe culoarul care separa şirurile de maşini. N-ai vrea să-mi ţii un mic curs autorizat asupra acestor

maşini grozave?

Se scuzară faţă de Loren, care se lansă într-o conversaţie cu soţia proprietarului maşinii Hispano-Suiza. După ce trecură de câteva automobile, Giordino deveni neliniştit.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

Mancuso îl fixă cu privirea.

— Probabil aţi auzit de la amiralul Sandecker. Dar „echipa Mercedes” a fost trimisă în concediu. Proiectul vostru de recuperare a rămăşiţelor navei ce a transportat bombele a fost anulat.

— Pentru vreun motiv anume?

— Preşedintele a hotărât că ar fi mai bine ca deocamdată să ne abţinem. Prea multe probleme. Propaganda sovietică încearcă deja să arunce vina asupra noastră. Congresul vorbeşte despre lansarea unor investigaţii, iar Preşedintele nu e dispus să dea explicaţii în privinţa unei operaţii secrete de recuperare. Nu-şi poate permite descoperirea în acest moment a proiectului de la „Tărâmul umed”. Acesta nu a fost conform cu legile internaţionale privind prospecţiunea fundului oceanului.

— Nu am luat decât mostre, zise Pitt cu un ton defensiv. A fost un program pur experimental.

— S-ar putea, dar restul lumii poate să vă sară în cap. Mai ales naţiunile lumii a treia vor urla la Naţiunile Unite, dacă vor crede că au fost date la o parte de la descoperirea unei neaşteptate mine de aur.

Pitt se opri şi examină un imens automobil decapotabil.

— Un Cadillac de curse?

— Un Faeton Cadillac V-16, îl corectă Pitt. La licitaţie se apropie de un milion de dolari.

Giordino aprobă din cap.

— Cam cât maşinile Duesenbergs.

Pitt se întoarse şi îl privi concentrat pe Mancuso.

— Cam câte maşini-capcană au descoperit?

— Numai cele şase ale voastre. Stacy şi Weatherhill n-au trimis nici o informaţie despre cum înaintează cercetările pe Coasta de Vest.

— Probabil că japonezii au o groază de chestii din astea răspândite prin ţară, zise Pitt. Jordan va avea nevoie de o armată întreagă să le depisteze.

— Nu se pune problema oamenilor, dar chestiunea este să nu forţăm nota cu japonezii. Dacă vor bănui că proiectul lor de

plasare a bombelor nucleare este ameninţat, s-ar putea să se agite şi să ne atace pe căi obişnuite.

— Ce bine ar fi dacă „echipa Honda” ar putea să ajungă la sursă şi să pună mâna pe o hartă a amplasamentelor, zise Giordino încetişor.

— La asta şi lucrează, afirmă Mancuso hotărât.

Pitt se aplecă şi privi la capul de cristal al unui cocoş care împodobea radiatorul unui automobil decapotabil cu două locuri Pierce-Arrow.

— Între timp ne învârtim toţi pe aici cu mâinile în buzunare.

— Nu te simţi dat la o parte. Ai făcut mai mult în primele patru ore decât întreaga echipă în patruzeci şi opt. Ne vor chema şi pe noi când va fi nevoie.

Giordino îşi mută atenţia de la maşini la o fată care trecea pe acolo îmbrăcată într-o fustă scurtă de piele şi zise vag:

— Ce ar putea să mai apară la un concurs de frumuseţe?

Păreau un grup neverosimil, dar erau îmbrăcaţi în costumele lor închise şi cu mape diplomat, serioşi observatori în mijlocul spectatorilor şi proprietarilor de maşini clasice cu haine neprotocolare. Cei patru bărbaţi japonezi examinau studios maşinile, scrijelind în carnetele de luat notiţe şi purtându-se de parcă erau mesagerii unui consorţiu de colecţionari de maşini din Tokio.

Era o foarte bună acoperire. Oamenii îi observară, fură amuzaţi de veşmintele lor protocolare şi întoarseră spatele, fără să bănuiască că de fapt erau o echipă de agenţi secreţi de prim rang, iar servietele lor conţineau arsenale de grenade cu gaz şi arme de asalt.

Echipa japoneză nu venise să admire automobilele, ci s-o răpească pe Loren Smith.

Pieptănară zona din jurul amplasamentului juriilor de concurs, notându-şi ieşirile şi locurile unde se aflau paznicii înarmaţi. Şeful lor, cu o faţă smeadă strălucind în soarele după-amiezii, observă că maşina lui Pitt se afla în centrul câmpului de automobile clasice, dându-şi seama că era aproape imposibil să o scoată pe Loren de acolo, fără să producă un incident. Le porunci celor trei oameni ai lui să se întoarcă la limuzina parcată lângă alee, în timp ce el se învârti prin preajmă, urmărind fiecare mişcare a lui Loren. Totodată îi urmări pe Pitt Giordino şi Mancuso pe o mică distanţă, examinându-le hainele în căutarea unei posibile

umflături care să ascundă o armă. Nu observă nimic care să-i dea de bănuit şi presupuse că toţi trei erau neînarmaţi.

Apoi se învârti pe acolo liniştit, convins fiind că momentul potrivit va veni în cele din urmă.

Un oficial al concursului îl anunţa pe Pitt că el trebuia sa se prezinte cu Stutz-ul la linia de plecare. Împreună cu prietenii care îl însoţeau, rulă pe culoarul de iarbă dintre şirurile de maşini şi trecu printr-o poartă, intrând pe pista ovală de asfalt lungă de o milă.

Giordino ridică capota şi făcu o ultimă verificare a motorului, în timp ce Mancuso îi privea. Loren îi dădu lui Pitt un lung sărut de încurajare, apoi merse alene pe marginea pistei, oprindu-se lângă un parapet nu prea înalt.

Când Hispano-Suiza se opri lângă el, Pitt coborî şi se prezentă, în timp ce şoferul coborî pentru a verifica închiderea capotei.

— Presupun că în această cursă vom fi rivali. Mă numesc Dirk Pitt.

Şoferul de la volanul automobilului Hispano, un bărbat solid cu păr cărunt, barbă albă şi ochi albaştri spre verde, îi întinse mâna.

— Clive Cussler.

Pitt îl privi ciudat.

— Ne cunoaştem?

— Posibil, răspunse Cussler zâmbind. Numele dumneavoastră îmi e cunoscut, dar nu ştiu de unde să vă iau.

— Poate ne-am întâlnit cumva la o întrunire sau petrecere a clubului automobiliştilor. Se poate.

— Succes, îi ură Pitt cu eleganţă.

Cussler îi răspunse cu prietenie.

— La fel şi dumneavoastră.

Pe când se aranja în spatele volanului, ochii lui Pitt examinară instrumentele de la bord şi apoi se concentra asupra starter-ului oficial care desfăşura încet steagul verde. Nu observă lunga limuzină Lincoln de culoare albă care opri lângă zidul de beton pentru protecţie, chiar în faţa lui Loren. Nu îl văzu nici pe bărbatul care ieşi din maşină, se îndreptă spre ea şi îi spuse câteva cuvinte.

Atenţia lui Giordino era concentrată spre Stutz. Numai Mancuso, care se afla la câţiva paşi distanţă, o văzu dând din cap aprobativ către bărbat, un japonez şi însoţindu-l la limuzină.

Giordino lăsă capota şi strigă deasupra parbrizului.

— Nu sunt scurgeri de ulei sau de apă. Nu o forţa prea tare. Am refăcut noi motorul, dar are peste şaizeci de ani vechime. Şi nu poţi să cumperi piese de rezervă pentru Stutz la Pep Boys.

— Voi menţine turaţia sub roşu, îi promise Pitt. Numai atunci îşi dădu seama că n-o mai vede pe Loren şi privi în jur. Ce-i cu Loren?

Mancuso se aplecă spre uşă şi arătă cu mâna spre Lincoln-ul alb.

— Omul de afaceri japonez din limuzina aceea a vrut să-i vorbească. Probabil vreun traficant de influenţă.

— Nu mi-ar place să piardă cursa.

— Stau cu ochii pe ea, zise Mancuso.

Giordino se apropie şi-l apucă pe Pitt de umăr.

— Fii atent cum schimbi vitezele.

Apoi el şi Mancuso se retraseră pe marginea pistei când starter-ul se postă între cele două automobile şi ridică steagul verde deasupra capului.

Pitt apăsă pedala de acceleraţie până când turometrul îi indică o sută de turaţii pe secundă, ceea ce era aproape perfect.

Anticipă mişcarea starter-ului oficial şi ridică piciorul de pe ambreiaj chiar în secunda când steagul începu să coboare. Stutz-ul turcoaz recepţionă comanda şi zvâcni cu o lungime de maşină în faţa automobilului Hispano-Suiza de culoare roşie.

Motorul cu opt cilindri al Stutz-ului era dotat cu doi arbori cu came având patru valve pe cilindru.

Şi deşi caii putere erau comparabili, motorul cu şase cilindri ai Hispano-Suizei consuma opt litri faţă de cinci cât consuma Stutz-ul. În ceea ce priveşte şasiul şi greutatea totală, solidul automobil de oraş avea un handicap de două sute de kilograme faţă de cabrioletă.

Ambii şoferi eliminaseră întrerupătorul care permitea gazelor de eşapament să treacă prin tobele de eşapament, astfel că automobilele scoteau zgomote grozave.

Urletul motoarelor bătrâne, când maşinile ţâşniră de pe linia de plecare, agită publicul din tribune care aplaudă şi striga, îndemnând frumoasele capodopere de artă mecanică să sporească viteza.

Pitt încă accelera când intră în prima curbă într-un abur de gaze de eşapament şi o furie de sunete. Schimba vitezele pe cât de corect îi permitea vechiul sistem de transmisie. Viteza întâi era uzată şi scotea un ţiuit constant, dar a doua era mult mai

silenţioasă. După o anumită distanţă, în timp, cele două maşini ar fi putut atinge o viteză de o sută şaizeci kilometri pe oră, dar demarajul ambelor nu era prea grozav.

Pitt era mereu cu ochii pe turometru când băgă în viteza a patra. Stutz-ul fugea cu o sută de kilometri pe oră urmărit de Hispano-Suiza care trudea din greu în spatele lui şi câştiga din distanţă la curbe.

Intrând pe linia dreaptă, Hispano se apropie de Stutz. Cussler se străduia din greu să-l ajungă din urmă. Scotea sufletul din marele automobil francez, zgomotul valvelor acoperind aproape complet urletul tobei de eşapament. Ornamentul format dintr-o barză în zbor, montat pe radiator, ajunse în dreptul mânerului uşii din spate a Stutz-ului.

Pitt nu putea face altceva decât să ţină roţile din faţă în poziţie stabilă, cu pedala de acceleraţie apăsată până la podea şi să gonească pe pistă cât putea mai repede. Acul turometrului vibra la un milimetru sub linia roşie. Nu îndrăzni să forţeze motorul peste limitele lui, cel puţin nu încă. Încetini uşor şi Hispano îl ajunse din urmă.

Câteva clipe merseră volan lângă volan. Apoi cuplul de torsiune al Hispano-ului începu să-şi spună cuvântul şi acesta îl depăşi. Gazele de eşapament din puternicul motor cu opt cilindri bubuiau în urechile lui Pitt şi acesta văzu luminile din spate aprinzându-se şi stingându-se când şoferul apăsa frâna. Dar nu avea de gând să încetinească. Conducea Hispano-ul de parcă ar fi zburat.

Când intră în turul final, Pitt se strecură în spatele marelui automobil roşu, urmărindu-l câteva sute de metri înainte de a vira puternic în curbă. Apoi când ajunseră pe linia dreaptă folosi cei câţiva cai putere ţinuţi în rezervă şi ţâşni înainte pe pistă.

Cu această energie în plus şi momentul bine ales, luă conducerea şi păstră distanţa faţă de Hispano care îl ataca din spate, suficient timp pentru a trece primul linia de sosire, ornamentul în formă de zeiţa soarelui de pe radiatorul Stutz-ului aflându-se la mai puţin de jumătate de metru în faţa berzei de pe Hispano.

Era o lovitură de maestru, genul de final care entuziasma publicul. Zvâcni, capul în spate şi salută mulţimea cu mâna, râzând. Ar fi trebuit să continue şi să facă turul de onoare, dar Giordino şi Mancuso săriră pe marginea pistei făcându-i semn din mână să oprească.

Viră spre marginea pistei şi încetini.

Mancuso gesticula agitat spre limuzina albă care gonea spre ieşire.

— Limuzina, ţipă el din fugă.

Reacţia lui Pitt fu inuman de rapidă şi îi luă doar o clipă să-şi mute gândul de la cursă spre ceea ce Mancuso încerca să-i spună.

— Loren? întrebă el ţipând.

Giordino sări pe pragul maşinii aflate în mişcare.

— Cred că japonezii ăia din limuzină au pus mâna pe ea, zise el.

Mancuso îi ajunse din urmă, gâfâind.

— Au şters-o înainte să-mi dau seama că ea este încă în maşină.

— Eşti înarmat? îl întrebă Pitt.

— Am un Colt calibrul 25.

— Urcă, îi ordonă Pitt.

Apoi se întoarse spre Giordino.

— Al, cheamă un paznic cu aparat de emisie-recepţie şi alertează poliţia. Frank şi cu mine îi urmărim.

Giordino dădu din cap fără să răspundă şi fugi spre un paznic care patrula prin preajmă, în timp ce Pitt porni glonţ cu Stutz-ul, trecând de poarta ce ducea de la pistă spre parcarea din spatele tribunelor.

Ştia că Stutz-ul era din păcate mult depăşit de limuzina puternică şi nouă, dar trăise totdeauna cu credinţa nestrămutată că imposibilul poate fi atins.

Se aşeză bine în scaun şi strânse volanul, cu bărbia proeminentă avântată în faţă şi începu urmărirea.

30

Pitt reuşi să iasă pe poartă repede. Oficialul de acolo îl văzu venind şi îndepărtă oamenii din drum. Stutz-ul ajunse în parcare cu o viteză de optzeci de kilometri pe oră, cu douăzeci de secunde în spatele Lincoln-ului alb.

Goniră printre aripile maşinilor parcate, Pitt ţinând apăsat claxonul din centrul volanului. Din fericire locul era liber. Toţi spectatorii şi participanţii la concursul de frumuseţe erau în tribune urmărind cursele. Acum mulţi dintre aceştia se întoarseră şi priviră la Stutz-ul turcoaz care se îndrepta spre stradă, datorită zgomotului ce biciuia aerul.

Pitt era înnebunit de furie. Şansele de a opri limuzina şi de a o salva pe Loren erau aproape inexistente. Era o urmărire născută din disperare. Nu era de sperat ca o maşină veche de şaizeci de ani să întreacă o limuzină modernă propulsată de un motor V-8 puternic, care avea un număr de cai putere aproape dublu. Ştia că asta era mai mult decât o răpire. Se temea că răpitorii voiau s-o ucidă pe Loren.

Pitt strângea tare volanul când ajunseră pe şoseaua din faţa pistei de concurs, maşina înclinându-se într-o parte cu un scrâşnet protestatar de cauciuc şi gonind pe şosea în urmărirea Lincolnului. Au un avans bunicel, zise brusc Mancuso.

— Putem să-l reducem, răspunse Pitt hotărât.

Trase de volan într-o parte şi apoi îl aduse în poziţia iniţială pentru a ocoli o maşină care intra pe şoseaua cu două piste venind de pe un drum lateral.

— Până când nu vor fi siguri că sunt urmăriţi, nu vor depăşi limita de viteză, riscând să fie opriţi de poliţie. Cel mai bun lucru care îl avem de făcut este să-i ţinem sub observaţie până când îi interceptează poliţia.

Teoria lui Pitt era înţeleaptă. Stutz-ul urmăritor începu să se apropie de limuzină.

Mancuso dădu din cap şi spuse:

— O iau pe autostrada Cinci, de-a lungul râului James.

Pitt rula dominat de o furie nestăpânită, totuşi încrezător. Pe o şosea dreaptă, cu curbe largi, Stutz-ul era în elementul lui. Iubea bătrânul automobil, cu mecanismul lui complex, design-ul minunat şi motorul extraordinar. Pitt forţa bătrâna maşină din

cale-afară, gonind ca un diavol. Ritmul era prea puternic pentru Stutz, dar Pitt îi vorbea, ignorând expresia stranie de pe chipul lui Mancuso, îndemnând-o şi implorând-o să-şi depăşească limitele.

Iar Stutz-ul răspundea.

Lui Mancuso faptul îi apărea incredibil. I se părea că Pitt determina fizic maşina să meargă mai repede. Privi vitezometrul şi văzu acul atingând nouăzeci şi opt de mile pe oră. Bătrânul şi dinamicul automobil nu fugise atât de repede nici când era nou.

Mancuso se ţinu de uşă când Pitt zvâcni printre maşini şi camioane, depăşind mai multe de fiecare dată, aşa de repede încât fu uluit de faptul că rămăseseră întregi până atunci.

Mancuso auzi alt sunet în afară de eşapamentul Stutz-ului şi privi spre cer de pe locul din dreapta şoferului.

— Ne urmăreşte un elicopter, anunţă el.

— Poliţia?

— Nu scrie nimic pe el. Pare comercial.

— Ce păcat că nu avem un radio. Se apropiaseră la două sute de metri de limuzină când Stutz-ul fu descoperit şi Lincoln-ul, în care se afla Loren, începu imediat să prindă viteză şi să se îndepărteze.

Apoi pentru a pune capăt la toate, un flăcău de la ţară care conducea un solid camion Dodge, cu două puşti agăţate la fereastra din spate, zări automobilul de epocă apropiindu-se de el şi hotărî să se distreze puţin împiedicând trecerea Stutz-ului.

De fiecare dată când Pitt trecea pe banda din mijloc să depăşească Dodge-ul, şoferul slăbănog şi cu păr slinos, care rânjea ştirb cu jumătate de gură, pur şi simplu râdea pe înfundate şi vira pe banda opusă tăind drumul Stutz-ului.

Mancuso scoase micuţul pistol automat din toc.

— Ia să trimit eu un glonţ în parbrizul clovnului ăstuia.

— Lasă că ţi-l aranjez eu, zise Pitt.

Apoi recurse la un vechi truc folosit de piloţii de curse pe timpuri. Se apropie de partea din dreapta a Dodge-ului, apoi încetini şi trecu în partea cealaltă. Repetă tactica fără să încerce să depăşească, dar ţinând situaţia sub control. Şoferul costeliv deplasa camionul dintr-o parte în alta pentru a bloca ceea ce îşi închipuia că sunt încercările lui Pitt de a-l depăşi. Ţinând Stutz-ul în şah, după numeroase asalturi capul începu să-i oscileze, pentru a observa din ce parte urma să apară bătrânul automobil de epocă.

Apoi făcu greşeala pe care o spera Pitt.

La o curbă nu se mai putu concentra şi intră pe porţiunea drumului acoperită cu pietriş. Următoarea greşeală fu să tragă zdravăn de volan. Dodge-ul se răsuci violent înainte şi înapoi, apoi ieşi ca fulgerul de pe şosea rostogolindu-se peste un pâlc de tufişuri şi arbuşti pitici înainte de a se opri pe capotă cu roţile în sus şi de a declanşa claxoanele.

În urma incidentului, flăcăul se alese cu câteva vânătăi, dar urletul claxoanelor îl zăpăci de tot, înainte să scape din camionul cu roţile în sus şi să sară într-un eleşteu din apropiere.

— Şmecheră chestie, zise Mancuso privind în urmă.

Pitt lăsă să-i scape un rânjet scurt.

— Se numeşte nesăbuinţă metodică.

Rânjetul dispăru când depăşi un camion şi văzu un trailer cu platformă oprit la mijlocul unei curbe strânse. Camionul îşi pierduse o parte din încărcătură, trei butoaie de ulei căzând de pe trailer. Unul se spărsese şi o mare porţiune din carosabil era acoperită de o peliculă unsuroasă şi lunecoasă.

Limuzina albă nu se ciocni de camion, dar îşi pierdu controlul pe porţiunea acoperită cu ulei şi făcu două rotiri complete de trei sute şaizeci de grade înainte ca şoferul, în mod incredibil, să o redreseze şi să ţâşnească înainte.

Stutz-ul intră cu toate cele patru roţi pe o direcţie piezişă cu pneurile fumegând şi soarele scânteind pe suprafaţa lustruită a volanului. Mancuso îşi încorda toate puterile pentru ciocnirea cu spatele camionului care i se părea iminentă.

Pitt încercă să evite deraparea pe o înfiorătoare porţiune de o sută de metri înainte să lase definitiv în spate urmele negre ale pneurilor. Apoi intră pe suprafaţa de ulei. Nu atinse frâna şi nu încercă să controleze maşina, ci apăsă ambreiajul şi lăsă automobilul să alunece liber până când acesta trecu de balta alunecoasă. Apoi conduse maşina pe porţiunea acoperită cu iarbă de lângă şosea până când cauciucurile se curăţară de ulei şi îşi continuă urmărirea aflându-se acum numai la câteva secunde în spatele Lincoln-ului.

După iminentul eşec, Mancuso fu uluit să-l vadă pe Pitt conducând la fel de relaxat de parcă îşi făcea excursia de duminică.

— Elicopterul? întrebă Pitt pe un ton de conversaţie.

Mancuso îşi aplecă capul pe spate.

— Nu ne-a părăsit. Zboară deasupra, în dreapta limuzinei.

— Îmi face impresia că lucrează mână în mână.

— E foarte ciudat că aparatul nu are nici un fel de înscrisuri, aprobă Mancuso.

— Dacă sunt înarmaţi, s-ar putea să dăm de necaz.

Mancuso aprobă din cap.

— Ai dreptate. Puşcoacea mea cu gloanţe de mazăre nu poate să facă faţă atacului din aer al armelor automate de asalt.

— Totuşi ar fi putut să deschidă focul şi „să ne închidă apa la robinet” cu multe mile înainte.

— Fiindcă veni vorba de apă, zise Mancuso arătând spre radiator.

Efortul la care fusese supus bătrânul automobil începea să-şi spună cuvântul. Aburul sâsâind din capul radiatorului de sub zeiţa soarelui şi firişoare de ulei se scurgeau din deschizăturile capotei. Şi când Pitt apăsă frâna înainte de o curbă strâmtă se întâmplă de parcă ar fi înălţat o pânză. Garnitura de frână era supraîncălzită şi foarte uzată. Singurul lucru care se petrecu când Pitt apăsă pe pedală fu scânteierea roşie a stopurilor.

Pitt şi-o imagina pe Loren pe bancheta din spate a limuzinei legată şi cu un căluş în gură. Spaima şi îngrijorarea treceau prin el ca o pală de vânt îngheţat. Oricine ar fi răpit-o ar fi putut până acum s-o omoare. Goni acest gând înspăimântător din minte şi îşi zise că răpitorii nu-şi puteau permite s-o piardă ca ostatic. Dar dacă îi făceau vreun rău, vor muri, îşi jură el necruţător.

Conducând ca posedat de diavol, era devorat de hotărârea de a o salva pe Loren. Folosind fiecare părticică din încăpăţânarea lui specifică, continuă neabătut urmărirea Lincoln-ului.

— Ne apropiem de ei, observă Mancuso.

— Se joacă cu noi, răspunse Pitt măsurând şoseaua dintre ornamentul cu zeiţa soarelui de pe capotă şi bara de protecţie din spate a limuzinei albe care rula la numai cincizeci de metri în faţă.

— Ar trebui să aibă suficientă putere să ne fi lăsat în urmă de mult.

— Ar putea să aibă o problemă la motor.

— Nu cred. Şoferul e un profesionist. A menţinut aceeaşi distanţă între noi de la pata de ulei.

Mancuso îşi consultă ceasul în timp ce razele soarelui scânteiară printre ramurile copacilor de pe şosea.

— Unde mama dracului e poliţia?

— Probabil ne caută pe şoselele rurale. Giordino nu are de unde să ştie în ce direcţie am apucat-o.

— Nu mai poţi menţine ritmul ăsta prea mult timp.

— Al va da de urma noastră, zise Pitt complet încrezător în prietenul lui de o viaţă.

Mancuso ridică capul când auzul său sesiză un sunet nou. Se ridică în genunchi şi privi în sus, în faţă şi în spate, printre copacii de deasupra. Începu să dea din mâini ca nebunul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Pitt, ridicând piciorul de pe acceleraţie la o curbă strâmtă, deasupra unui pod scurt peste un râu îngust, apăsând până la podea pedala de frână aproape inutilizabilă.

— Cred că a sosit cavaleria, ţipă Mancuso agitat.

— Alt elicopter, recunoscu Pitt. Vezi însemnele?

Cele două maşini trecură în viteză de copaci, intrând într-un teren agricol deschis. Elicopterul care se apropia se înclină într-o parte şi Mancuso reuşi să citească cuvintele de sub motor şi elice.

— Departamentul şerifului din ţinutul Henrico, ţipă el peste bâzâitul puternic al elicei. Apoi îl recunoscu pe Giordino care făcea semne din uşa deschisă a aparatului. Micuţul italian sosise la ţanc. Stutz-ul ajunsese la ultimele puteri.

Pilotul ciudatului elicopter care zbura deasupra limuzinei observă la rândul lui noua apariţie. Vină brusc, coborî şi se îndreptă spre nord-est în plină viteză, dispărând rapid în spatele unui şir de copaci de la marginea unui lan de porumb.

Lincoln-ul păru să vireze încet pe prima bandă a şoselei. Pitt şi Mancuso observară cu oribilă neputinţă cum limuzina lungă şi albă schimba direcţia la dreapta, traversă, poticnindu-se, un mic şanţ şi o luă prin câmpul de porumb de parcă ar fi urmărit elicopterul în zbor.

Pitt realiză schimbarea de direcţie imediat. Reacţionând instantaneu, întoarse volanul angajând Stutz-ul în urmărirea Lincoln-ului.

Mancuso rămase cu gura deschisă când lujerele de porumb dure şi uscate rămase după recoltare, biciuiau parbrizul. Instinctiv se lăsă în scaun pe spate cu mâinile deasupra capului.

Stutz-ul plonja după limuzină ţopăind sălbatic pe arcurile şi telescoapele învechite. Nori de praf zburau în jurul lor atât de groşi, încât Pitt nu vedea nici măcar zeiţa soarelui, totuşi talpa-i rămânea apăsată până la cap pe acceleraţie.

Trecură printr-un gard de sârmă. Parte din el atinse capul lui Mancuso şi după aceea se treziră ieşiţi din câmpul de porumb,

chiar lângă limuzină. Aceasta intrase deja în câmp deschis cu mare viteză, îndreptându-se direct către un siloz de beton, Stutz-ul rămânând foarte aproape în urma ei.

— Oh, Dumnezeule, murmură Mancuso anticipând dezastrul.

În ciuda şocului de a asista la o izbitură apropiată, pe care era neputincios să o evite, Pitt zvâcni violent de volan spre dreapta, aruncând Stutz-ul în cealaltă parte a silozului şi evită să se izbească de Lincoln, cam cu lungimea unui braţ.

Mai degrabă auzi, decât văzu strivirea convulsivă a metalului care se rupea, urmat de zgomotul cioburilor de sticlă spartă pe beton. Un mare nor de praf se ridică de la baza silozului şi învălui limuzina distrusă.

Pitt sări din Stutz înainte ca acesta să se fi oprit şi alergă către locul impactului. Fu cuprins de spaimă şi oroare când ajunse în apropierea silozului şi avu imaginea automobilului distrus şi contorsionat. Motorul trecuse prin peretele parafoc şi fusese strămutat pe locul din faţă. Volanul era înfipt în capotă. Pitt nu văzu nici urmă de şofer şi presupuse că trupul acestuia fusese zvârlit în cealaltă parte a maşinii.

Compartimentul pasagerilor era făcut armonică, capota avea forma unui vârf ascuţit, iar uşile îndoite în interior şi înţepenite atât de tare încât nu puteau fi desprinse decât cu un ferăstrău industrial de tăiat metal. Pitt îndepărtă cu disperare cele câteva cioburi de geam rămase la o uşă şi îşi vârî capul înăuntru.

Interiorul devastat era gol.

Cu mişcări lente şi amorţite, Pitt înconjură maşina uitându-se sub ea după trupuri. Nu găsi nimic, nici măcar o urmă de sânge sau de haine sfâşiate. Apoi privi la bordul îngropat şi descoperi motivul acestui automobil-fantomă gol. Smulse un mic instrument din sursa lui de curent şi îl studie, chipul înroşindu-i-se de furie.

Încă mai stătea lângă maşina avariată când elicopterul ateriza şi Giordino se apropie în fugă, urmat de Mancuso, care ţinea la ureche o batistă plină de sânge.

— Loren? întrebă Giordino cu adâncă îngrijorare.

Pitt scutură din cap şi îi întinse lui Giordino ciudatul instrument.

— Am fost traşi pe sfoară. Maşina era o capcană, acţionată de un robot electronic şi condusă de cineva din elicopter.

Mancuso privi sălbatic limuzina.

— Am văzut-o intrând, zise el uluit.

— Şi eu, îl susţinu Giordino.

— Nu în automobilul acesta, rosti Pitt încetişor.

— Dar n-ai scăpat-o nici o clipă din ochi.

— Ba da. Gândeşte-te. Cele douăzeci de secunde de la pornire când a părăsit pista şi s-a îndreptat spre parcare, trecând pe sub zona acoperită. Presupun că schimbul s-a făcut atunci.

Mancuso îndepărtă batista dând la iveală o crestătură zdravănă chiar deasupra lobului urechii.

— E logic. Pe aceasta n-am scăpat-o nici o clipă din ochi din momentul în care am ajuns pe autostradă.

Mancuso se întrerupse brusc şi privi descurajat spre limuzina distrusă. Timp de câteva clipe rămaseră nemişcaţi şi nimeni nu rosti nici o vorbă.

— Am pierdut-o, zise Giordino de parcă ar fi cuprins de chinuri, cu chipul palid, cu chipul palid. Am pierdut-o, Dumnezeu să ne ajute.

Pitt privea fix maşina fără să o vadă, cu pumnii lui mari strânşi cu mânie şi disperare.

— O vom găsi pe Loren, zise el cu voce goală şi îngheţată ca o stâncă polară. Iar cei care au răpit-o vor plăti.

Sfârşitul primului volum.

Cuprins

DEMONII DENNINGS.....5
6 august 1945 Insula Sheinya, Alaska.....6
PARTEA I Marele John.....18
1.....19
3 octombrie 1993 Vestul Oceanului Pacific.....19
2.....24
3.....29
4.....37
5.....41
6.....45
7.....51
8.....55
9.....63
10.....68
11.....75
12.....81
13.....85
14.....91
15.....96
16.....103
17.....110
PARTEA a II-a Ameninţarea.....120
18.....120
Proiectului Kaiten 6 octombrie 1993 Tokio, Japonia...120
19.....126
20.....130
21.....135
22.....147
23.....151

24.....159
25.....165
26.....169
27.....179
28.....191
29.....199
30.....207
Cuprins.....214